

Į ATRANKĄ BUVO PAKVIESTOS 35 GRAŽUOLĖS. BET LAIMĖS TIK VIENA.

Trečia „Atrankos“ knyga

V I E N I N T E L Ė
K I E R A C A S S

Alma littera

VIENINTELĖ

KIERA CASS

Iš anglų kalbos vertė *Simona Kaziukonytė*

Alma littera

VILNIUS / 2015

Versta iš: Kiera Cass THE ONE
HarperTeen, *An Imprint of HarperCollinsPublishers*,
New York, 2014

Ši kūrinį, esantį bibliotekose, mokymo ir mokslo įstaigų bibliotekose, muziejuose arba archyvuose, be kūrinio autoriaus ar kito šio kūrinio autorių teisių subjekto leidimo ir be autorinio atlyginimo draudžiama mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose.

ISBN 978-609-01-1745-3

The One

Copyright © 2014 by Kiera Cass

Cover Art © 2014 by Gustavo Marx / Mergeleft Reps, Inc.

Cover Design by Erin Fitzsimmons

© Vertimas į lietuvių kalbą, Simona Kaziukonytė, 2015

© Leidykla „Alma littera“, 2015

Iš anglų kalbos vertė Simona Kaziukonytė

Redaktorius Dainius Račiūnas

Korektorė Ramutė Prapiestienė

Viršelį lietuviškam leidimui pritaikė Galina Talaiko

E. knygą maketavo Jurga Morkūnienė

*Skiriu Kelevėjui, vaikinui, užlipusiam į namelį mano širdies medyje ir ėmusiam ten
karaliauti*

Pirmas skyrius

Šikart Didžiajame kambaryje mums vėl mokantis etiketo, pro langą ėmė lėkti plytos. Elisa tuoj pat griuvo ant grindų ir inkšdama ėmė šliaužti prie šoninių durų. Selestė suspigo ir metėsi į kambario galą, jai vos pavyko išvengti stiklo šukių krušos. Kris čiupo mane už rankos ir tįmtelejo, mudvi leidomės bėgti prie išėjimo.

- Panelės, paskubėkite! - suriko Silvija.

Akimirksniu ėmė pyškinti prie langų išsirikiavę sargybiniai, man lekiant šūvių aidas užgulė ausis. Nesvarbu, ar sukilėliai ginkluoti šautuvais, ar prisirinę akmenų, bet jie užpuolė rūmus ir tikrai bus išžudyti. Jų puldinėjimai išsėmė karaliaus kantrybę.

- Su šiais bateliais nepakenčiama bėgti, - sumurmėjo Kris, užsimetusi suknelės šleifą ant rankos. Jos akys buvo įsmeigtos į koridoriaus galą.

- Vienai iš mūsų teks prie šito priprasti, - sunkiai kvėpuodama tarė Selestė.

Pakėliau akis į dangų.

- Jei tai būsiu aš, kasdien avėsiu sportukus. Aukštakulniai jau įgriso.

- Ne plepėkit, o judinkitės! - sukliko Silvija.

- Kaip iš čia nusigausime iki slėptuvės? - paklausė Elisa.

- O kur Maksonas? - prašvokštė Kris.

Silvija nieko neatsakė. Skutome paskui ją koridorių labirintu, ieškodamos kelio į rūsi, pro mus į kitą pusę bėgo sargybiniai. Nejučia žavėjausi jais, svarsčiau, kokiam drąšiam reikia būti, kad pultum į pavojų gelbėti kitų.

Pro šalį skuodžiantys sargybiniai rodėsi vieno veido, kol galiausiai į mane įsmigo žalios akys. Aspenas atrodė narsus ir ramus. Iškilus problemai, skubėjo jos spręsti. Paprasta kaip dukart du.

Nors mūsų žvilgsniai susidūrė trumpam, šito pakako. Taip jau būdavo mudviem susitikus. Užteko mirksnio, kad pasakyčiau jam be žodžių: būk atsargus ir saugokis. Jis irgi atsakė man vien akimis: žinau, ir pati pasisaugok.

Bendrauti su juo žvilgsniu buvo labai lengva, kur kas sunkiau sekėsi šnekėtis. Paskutinis mudviejų pokalbis buvo nesmagus. Ketinau palikti rūmus ir paprašiau Aspeno duoti man laiko šiek tiek atsigauti po *Atrankos*. Bet vis dėlto pasilikau nepaaiškinusi jam, kodėl.

Turbūt Aspeno kantrybė ėmė sekti, jis ėmė išvelgti ne vien geruosius mano

bruožus. Turėjau pasitaisyti jo akyse. Aspenas man labai reikalingas. Net dabar, kai vyliausi, kad Maksonas pasirinks mane, neišivaizdavau, kaip gyvensiu be Aspeno.

- Štai čia! - sušuko Silvija, spausdama slaptą plokštę sienoje.

Ėmėme lipti laiptais žemyn, pirmos ėjo Elisa ir Silvija.

- Po velnių, Elisa, paspartink žingsnį! - piktai ragino Selestė.

Turėjau suirzti dėl tokių šiurkščių žodžių, bet visos manėme tą patį.

Lipdama į rūšį stengiausi susitaikyti su tuo, kad sugaišiu kelias valandas slėpdamasi kaip pelė po šluota. Mūsų aukštakulnių kaukšėjimas nustelbė triukšmą, kol pagaliau iš viršaus pasigirdo vyriškas balsas.

- Stokit! - kažkas suriko.

Atsigręžusios mudvi su Kris išvydome uniformotą vyrą.

- Luktelėkit! - sušuko Kris kitoms merginoms. - Čia sargybinis.

Gaudydamos orą sustojome ant laiptų. Uždusęs vyriškis mus prisivijo.

- Atleiskit, panelės. Vos mums pradėjus šaudyti, sukilėliai spruko. Turbūt šiandien neturėjo ūpo kovoti.

Silvija rankomis persibraukė ir išlygino drabužius, paskui prašneko už mus visas:

- Ar karalius įsitikinęs, kad jau saugu? Antraip šioms merginoms gali grėsti didelis pavojus.

- Šitai pranešė sargybos viršininkas. Esu tikras, kad Jo Didenybė...

- Nekalbėk už karalių. Panelės, lipam žemyn.

- Nejuokaujat? - paklausiau. - Juk pavojaus nebėra.

Silvijai nuvėrus mane žvilgsniu, kuris būtų sustabdęs ir sukilėlį, užsičiaupiau. Mudvi su Silvija siejo keista draugystė, ji pati to nežinodama per papildomas pamokas atitraukdavo mano mintis nuo Maksono ir Aspeno. Po nedidelio pokšto - jį iškrėčiau *Pranešimų* laidoje prieš kelias dienas - rodos, praradau Silvijos palankumą.

Atsigręžusi į sargybinių ji kalbėjo toliau:

- Grįšime, kai gausite oficialų karaliaus įsakymą. Pirmyn, panelės.

Mudu su sargybiniu apsikeitėme suirzusiais žvilgsniais ir patraukėme kiekvienas savo keliu.

Po dvidešimties minučių, atėjus kitam sargybiniui ir paprašius mūsų lipti aukštyn, Silvija vėl nepakluso.

Tokia padėtis taip mane išsiutino, kad nebelaukiau nei jos, nei kitų merginų. Užkopusi laiptais atsidūriau pirmame rūmų aukšte, tada nužingsniavau į savo kambarį, rankoje nešdamasi batelius. Mano tarnaitės buvo dingusios, bet ant lovos radau sidabrinę lėkštutę su voku.

Tuoj pat atpažinau Mei rašyseną, atplėšiau voką ir puoliau skaityti.

Mer,
mes tapome tetomis! Estrai viskas gerai. Norėčiau, kad būtum čia ir susipažintum su ja, bet visi suprantame, kad dabar būtinai turi būti rūmuose. Kaip manai, ar Kalėdas švėsime visa šeima? Juk jos jau ne už kalnų! Turiu grįžti ir padėti Kenai su Džeimsu. Estra nepaprastai graži! Siunčiu tau nuotrauką. Mes tave mylime!

Mei

Išėmiau iš voko blizgią nuotrauką. Joje buvo įamžinta visa mūsų šeima, trūko tik Kotos ir manęs. Plačiai išsišiepęs už Kenos ir dukrelės didžiulėmis akimis stovėjo jos vyras Džeimsas. Sesuo sėdėjo lovoje laikydama ant rankų mažytį rožinį ryšulėlį, sykiu ir susijaudinusi, ir pavargusi. Mama su tėčiu spindėjo iš pasididžiavimo, o Mei ir Džerado džiugesys liejosi per kraštus. Žinoma, Kota neatvažiavo; apsilankymas namuose nebūtų davęs jam jokios naudos. Aš irgi turėjau ten būti.

Deja, nebuvo.

Aš buvau čia. Kartais pati nesuprasdavau kodėl. Nors Maksonas tiek daug padarė, kad pasilikčiau, jis leido laiką su Kris. Sukilėliai nepaliaujamai puldinėjo mus, net buvo įsiveržę į rūmus. Lediniai karaliaus žodžiai gerokai susilpnino mano pasitikėjimą. Negana to, aplink nuolat sukiojosi Aspenas, turėjau saugoti šią paslaptį. Dažnai ateidavo žmonių su kameromis, jie mus filmuodavo ir rodydavo išvogtas mūsų gyvenimo akimirkas per televiziją visai šaliai, linksmindami gyventojus. Buvau užspeista į kampą ir ilgėjausi to, kas man visada buvo svarbu.

Nurijau pykčio ašaras. Labai pavargau verkti.

Užuot žliumbusi, ėmiausi kurti planą. Tėra vienintelė išeitis – baigti *Atranką*.

Nors retkarčiais klausdavau savęs, ar trokštu tapti princese, tikrai žinojau norinti priklausyti Maksonui. Siekdama, kad taip nutiktų, negalėjau tūnoti sudėjusi rankų ir laukti. Prisimindama paskutinį savo pokalbį su karaliumi žingsniavau po kambarį ir laukiau pasirodant tarnaičių.

Vos galėjau kvėpuoti, taigi turėjau likti alkana, bet aukotis buvo verta. Man reikėjo daryti pažangą, ir kuo greičiau. Pasak karaliaus, kitos merginos daro didelę pažangą Maksono akyse, neslepia savo grožybių, o aš esanti per prasta ir neturinti jokių galimybių joms prilygti.

Mano santykiai su Maksonu iki šiol buvo ganėtinai sudėtingi, tad iškilo būtinybė atgauti jo pasitikėjimą. Neišmaniau, ar tinka jo klausinėti, ar ne. Beveik neabejojau, kad bendraudamas su kitomis jis nenuėjo per toli, ir vis dėlto ši mintis nenoromis kirbėjo galvoje. Niekad anksčiau nesiekiau jo sugundyti, visos intymios mūsų su Maksonu akimirkos buvo nenumatytos iš anksto. Vyliausi, kad gerai viską

apgalvojusi aiškiai parodysiu princui besidominti juo ne mažiau už kitas merginas.

Giliai įkvėpiau, kilstelėjau smakrą ir įžengiau į valgomąjį. Tikėdamasi, kad visi jau bus susėdę, tyčia pavėlavau porą minučių. Ir neapsigavau. Vis dėlto reakcija buvo geresnė, negu maniau.

Darydama tūpsnį taip kryptelėjau koją, kad prasiskleidė suknelės skeltukas, apnuogindamas beveik visą šlaunį. Vilkėjau ryškiai raudoną suknelę be petnešėlių su labai gilia iškirpte nugaroje. Dingtelėjo, jog tarnaitėms teko pasitelkti magiją, kad drabužis laikytųsi ant manęs. Atsitiesusi išmeigiau akis į Maksoną, šis liovėsi kramtęs. Kažkam iškrito šakutė.

Nudelbusi žvilgsnį patraukiau į savo vietą ir įsitaisiau greta Kris.

- Amerika, ką čia išdarinėji? - sukuždėjo ji.

Kryptelėjau galvą jos pusėn.

- Prašau? - apsimečiau sutrikusi.

Kris padėjo sidabrinį stalo įrankius, ir mudvi išispoksojome viena į kitą.

- Atrodai kaip kekšė.

- O tu kaip pavyduolė.

Matyt, pataikiau kone į dešimtuką, nes Kris raustelėjo, tada ėmėsi valgyti. Mano suknelė buvo tokia ankšta, kad prarijau vos kelis kąšnius. Patiekus desertą, lioviausi ignoruoti Maksoną. Kaip ir tikėjausi, jis buvo išmeigęs akis į mane. Kaipmat pasičiupinėjo ausies lezgelį, aš droviai padariau tą patį. Stengdamasi nesišypsoti mečiau žvilgsnį į karalių Klarksoną. Jis atrodė suirzęs, vadinasi, mano gudrybė pavyko.

Atsiprašiau nuo stalo pirmoji, leisdama Maksonui pasigėrėti suknelės nugaros iškirpte, ir parskubėjau į savo kambarį. Uždariusi duris tuoj pat atsegiau drabužio užtrauktuką, nes norėjau laisvai kvėpuoti.

- Kaip sekėsi? - pribėgusi paklausė Merė.

- Princas apstulbo. Visiems atvipo žiaunos.

Lusė džiaugsmingai cyptelėjo, Ana priėjo padėti Merei.

- Mes prilaikysim suknelę, o tu eik, - paliepė ji. Padariau, kaip ji sakė. - Ar jis šįvakar užsuks?

- Taip. Tiksliai nežinau, kada, bet tikrai ateis, - atsisėdau ant lovos krašto, rankomis prilaikydama suknelę per liemenį, kad nenukristų.

Ana nutaisė liūdną veidą.

- Gaila, tau teks vargti dar kelias valandas. Bet neabejoju, kad verta.

Nusišypsojau, tarsi kančia teiktų malonumą. Pasakiau tarnaitėms norinti patraukti Maksono dėmesį. Vyliausi, jei pasiseks, šis apdaras netrukus atsidurs ant grindų.

- Nori, kad pasiliktume, kol princas ateis? - neslėpdama susijaudinimo paklausė

Lusė.

- Ne, tik padėkite man užsitraukti tą daiktą. Turiu šį tą apgalvoti, - atsakiau stodamasi, kad tarnaitės galėtų padaryti ko prašomos.

Merė suėmė užtrauktuką.

- Panele, įkvėpkite.

Paklusau, ir drabužis vėl suveržė mano kūną. Pasijutau kaip mūšin einantis karys. Skirtingi ginklai, bet tikslas tas pats.

Šįvakar aš pavergsiu vyrą.

Antras skyrius

Atidariau balkono duris, kad įleisčiau į kambarį gaivaus oro. Nors ėjo gruodis, odą glostė švelnus vėjelis. Mums buvo neleidžiama išeiti į lauką vienoms, tik su dviem sargybiniais, taigi pasitenkinau išvėdinusi kambarį.

Vaikštinėdama po jį uždegiau žvakių, kad būtų jaukiau. Pasigirdus beldimui į duris, užpūčiau degtuką, greitai atsisėdau ant lovos su knyga rankose, o suknelę išskleidžiau tarsi vėduoklę. *Pažvelk, Maksonai, aš visada šitaip atrodau skaitydama.*

– Prašom, – ištariau ganėtinai garsiai, kad būčiau išgirsta.

Maksonui atvėrus duris, grakščiai pakėliau galvą, tada pamačiau princo nuostabą, kurią jam sukėlė žvakių apšviestas kambarys. Galiausiai jis sutelkė dėmesį į mane, žvilgsnis nuslydo apnuoginta koja.

– Tu atėjai, – pasakiau užversdama knygą ir atsikėliau pasveikinti princo.

Maksonas įėjo vidun, uždarė duris ir įsmeigė žvilgsnį į mano apvalumus.

– Noriu pasakyti, kad šįvakar atrodai pribloškiamai.

Krestelėjau plaukus.

– Kalbi apie šitą suknią? Ji jau seniai kabojosi spintos gilumoje.

– Džiaugiuosi, kad ją išsitraukei.

Sunėriau mudviejų pirštus.

– Eikš, sėskis greta. Pastaruoju metu retai tave matydavau.

Princas atsiduso ir nusekė paskui mane.

– Labai dėl to gailiuosi. Per sukilėlių puolimą netekome daug žmonių, padėtis buvo įtempta, o žinai, koks yra mano tėvas. Išsiuntėme keletą sargybinių saugoti jūsų šeimų, ir mūsų gretos dar praretėjo, todėl tėvas pasidarė griežtesnis nei įprastai. Spaudžia mane baigti *Atranką*, bet aš nepasiduodu. Man dar reikia laiko apsispręsti.

Atsisėdome ant lovos krašto, prisiglaudžiau prie Maksono.

– Žinoma, turi pats apsispręsti.

Princas linktelėjo.

– Kaip tik taip. Esu sakęs daugybę kartų. Spaudžiamas imu eiti iš proto.

Patempiau lūpą.

– Žinau.

Maksonas nutilo, jo veidas pasidarė neįskaitomas. Svaresčiau, kaip neižūliai pagreitinti įvykius ir pratęsti romantišką akimirką.

- Gal tai ir paika, bet tarnaitės apipurškė mane naujais kvėpalais. Ar ne per aštrūs? - paklausiau ir atkišau kaklą, kad princas pasilenktų ir pauostytų.

Jis taip ir padarė, bakstelėjo nosimi man į kaklą.

- Ne, brangioji, jų kvapas nuostabus, - atsakė nesitraukdamas. Paskui pabučiavo į kaklą.

Mėgindama susikaupti nurijau seilę. Turėjau neprarasti savitvardos.

- Džiugu, kad kvėpalai tau patinka. Tikrai ilgėjaisi tavęs.

Princas apsvijo rankomis man liemenį, aš palenkiau galvą. Jis žiūrėjo į mane, mūsų lūpas skyrė mažutėlaitis tarpelis.

- Ar labai ilgėjaisi manęs? - sukuždėjo Maksonas.

Jo žvilgsnis ir žemas balsas paspartino mano širdies plakimą.

- Labai, - sušnibždėjau. - Labai labai.

Palinkau dar arčiau, trokšdama bučinio. Maksonas tryško pasitikėjimu savimi. Prisitraukė mane ranka, kita ėmė kedenti plaukus. Mano kūnas tirpo nuo jo bučinio, bet labai varžė suknia. Staiga susinervinau, nes prisiminiau savo sumanymą.

Paglosčiau Maksonui pečius ir uždėjau jo pirštus ant užtrauktuko suknelės nugaroje. Vyliausi, to pakaks.

Princas kiek palūkėjo, po akimirkos būčiau prašiusi, kad atsegtų užtrauktuką, bet jis pratrūko kvatotis.

Staiga atsikvošėjau.

- Kas čia juokingo? - paklausiau apimta siaubo ir mėgindama nemačiomis atgauti kvapą.

- Iš visų tavo poelgių šis buvo pats juokingiausias! - kvatodamas Maksonas net susirietė ir ėmė tapšnoti sau per kelį.

- Nesuprantu, kodėl tau taip linksma?

Princas garsiai pakstelėjo man į kaktą.

- Seniai spėlioju, kas būtų, jei pamėgintum mane sugundyti, - jis vėl prajuko. - Atleisk, turiu eiti, - net atsistojus, linksmumas neišsisklaidė. - Pasimatysime rytoj.

Paskui jis išėjo. Kaip niekur nieko!

Visiškai priblokšta sėdėjau ant lovos. Kodėl, po galais, tikinau save, kad man pavyks? Tikriausiai princas žino apie mane ne viską, bet yra perpratęs mano būdą ir suvokia, kad šitaip niekad nepasielgčiau.

Nužvelgiau rėksmingą suknelę. Persistengiau. Net Selestė nebūtų nužengusi taip toli. Mano plaukai buvo sušukuoti pernelyg tobulai, makiažas per ryškus. Vos įėjęs į kambarį princas suprato, ką ketinu daryti. Dūšaudama žingsniavau po kambarį, paskui užpūčiau žvakes ir svaresčiau, kaip rytoj teks pažiūrėti jam į akis.

Trečias skyrius

Apsvarsčiau visas galimybes išvengti pusryčių: pasiskusti skrandžio skausmais, migrena, panikos priepuoliu.

Tada prisiminiau, kaip Maksonas nuolat kalbėdavo, kad sunkiomis aplinkybėmis nevalia prarasti pasitikėjimo. Šito tikrai stokuju. Bet jei nulipsiu į valgomąjį, jei pasirodysiu, galbūt jis tai įvertins.

Tikėdamasi bent iš dalies atitaisyti klaidą paprašiau tarnaičių aprengti mane pačia kukliausia suknele. Išgirdusios tokią pageidavimą jos nieko neklausinėjo apie praėjusį vakarą. Drabužio iškirptė buvo ne tokia gili kaip tu, kuriuos įprastai vilkėdavome šiltu oru, rankovės trijų ketvirčių. Suknelė buvo šviesaus gėlėto audinio – visiška priešingybė vakarykštei.

Įžengusi valgomąjį nedrįsau pažvelgti Maksonui į akis, bet laikiausi tiesiai ir judėjau grakščiai.

Kai galiausiai ryžausi dirstelėti į jį, ir mūsų žvilgsniai susitiko, princas vyptelėjo. Uoliai kramtydamas jis pamerkė man akį. Vėl nuleidau galvą apsimesdama, kad man rūpi tik apkepas su įdaru.

– Malonu matyti tave padoriai apsirengusią, – iškošė Kris.

– Malonu matyti tave taip gerai nusiteikusią.

– Kas, po perkūnų, tave apsėdo? – sušnypštė ji.

Nusiminusi pasidaviau.

– Kris, neturiu jokio noro ginčytis su tavimi. Duok man ramybę.

Valandėlę maniau, kad Kris neatstos, bet, matyt, ji nutarė, kad su manimi neverta tąsytis. Atsisėdo tiesiai ir kaip niekur nieko pusryčiavo toliau. Jeigu praėjusį vakarą būčiau ką nors laimėjusi, būčiau galėjusi pateisinti savo elgesį, bet nutiko kitaip, tad neturėjau kuo didžiutis.

Išdrįsau vėl žvilgtelėti į Maksoną. Nors šis nežiūrėjo į mane, dorėjo pusryčius, jo lūpose žaidė savimi patenkinto žmogaus šypsenėlė. Toks jau jis yra. Neketinau kęsti tokio pažeminimo. Nusprendžiau nualpti, pasiskusti skrandžio skausmais ar dar kokia nors negalia, kad galėčiau iš čia dingti, bet į valgomąjį įėjo liokajus. Ant sidabrinės lėkštutės jis nešė voką. Nusilenkęs karaliui Klarksonui padėjo lėkštutę priešais jį.

Karalius atplėšė laišką ir greitai permetė akimis.

- Prakeikti prancūzai, - subambėjo jis. - Atleisk, Amberli, bet po valandos man teks išvykti.

- Kilo nesklandumų dėl prekybos sutarties? - tyliai paklausė karalienė.

- Taip. Maniau, kad viską aptarėme jau seniausiais. Negalime jiems nuolaidžiauti, - karalius atsistojo, numetė servetėlę ant lėkštės ir patraukė prie durų.

- Tėve, ar man vykti kartu? - stodamasis paklausė Maksonas.

Labai nustebau, kad karalius išeidamas neįsakė sūnui sekti iš paskos, kaip buvo įpratęs. Dažniausiai elgdavosi kaip tik šitaip. Valdovas atsigręžė į Maksoną, nuvėrė jį šaltu žvilgsniu ir piktai prakalbo:

- Kai išmoksi elgtis kaip karalius, sužinosi apie jo pareigas, - nieko ne pridūres Klarksonas išėjo iš valgomojo.

Viešai tėvo pažemintas princas kiek apstulbo ir suglumo. Paskui atsisėdo ir grįžtelėjo į motiną.

- Tiesą pasakius, visai nenorėjau skristi su juo, - tarė stengdamasis išsklaidyti įtampą.

Karalienė dirbtinai nusišypsojo, o mes apsimetėme nieko nepastebinčios.

Kitos merginos papusryčiavusios atsiprašė ir nužingsniavo į Moterų kambarį. Prie stalo liko tik Maksonas ir mudvi su Elisa. Pakėliau akis į princą. Abu tuo pat metu pasičiupinėjome ausies lezgelį ir nusišypsojome. Galiausiai išėjo ir Elisa. Mudu su Maksonu priėjome vienas prie kito vidury valgomojo, nekreipdami dėmesio į besitvarkančias tarnaites ir liokajus.

- Tai aš kalta, kad jis nepaėmė tavęs drauge, - pralemenau.

- Galbūt, - erzinamai šyptelėjo princas. - Patikėk, tai ne pirmas kartas, kai karalius mėgina sumenkinti mane, manosi turįs tam daugybę priežasčių. Ko gero, šįsyk išliejo ant manęs pagiežą. Jis nenori prarasti valdžios. Artėjant metui, kai išsirinksiu žmoną, tėvas darosi vis neramesnis. Nors abudu žinome, kad jis niekada nepaleis vadžių iš rankų.

- Gali tiesiog išsiųsti mane namo. Karalius nieku gyvu neleis, kad išsirinktum mane, - dar nebuvo pasakojusi Maksonui, kaip jo tėvas užspeitė mane į kampą, ėmė grasinti koridoriuje po to, kai princas jį įkalbėjo palikti mane. Karalius Klarksonas paliepė niekam neprasitarti apie mudviejų pokalbį, nenorėjau jo pykdyti. Vis dėlto buvo labai sunku ištvirti neatskleisti tiesos Maksonui. - Be to, - pridūriau sunerdama rankas, - vargu ar norėsi mane pasilikti po praėjusio vakaro.

Jis prikando lūpą.

- Atsiprašau, kad kvatojasi. Antra vertus, ką turėjau daryti?

- Daug ką, - sumurmėjau vis dar neatsipeikėjusi nuo bandymo sugundyti Maksoną. - Jaučiuosi apsikvailinusi, - susiėmiau už galvos.

- Liaukis, - švelniai tarė princas ir apkabino mane. - Patikėk, tu gerai vilioji. Bet esi ne iš tokių merginų.

- Juk turėčiau būti tokia? Argi tai nėra būtina mudviejų bendravimo dalis? - verkšlenau įsikniaubusi jam į krūtinę.

- Pamiršai vakarą slėptuvėje? - žemu balsu paklausė Maksonas.

- Taip, bet tada manėme, kad tai atsisveikinimas.

- Jis buvo nuostabus.

Atsitraukiau ir kumštelėjau princui. Jis nusijuokė patenkintas, kad išsklaidė nesmagumą.

- Pamirškim praėjusį vakarą, - pasiūliau.

- Puikiai sumanyta, - pripažino jis. - Beje, mudu turime šį tą nuveikti, tu ir aš.

- Tikrai?

- Taip, pasinaudokime tėvo išvykimu ir kaip reikiant pasukime smegenis.

- Gerai, - sutikau džiaugdama, kad galėsime pabūti dviese.

Maksonas atsiduso, o aš ėmiau nerimauti, ką jis rezga.

- Esi teisi. Tėvui tu nepatinki. Bet jei sugebėtum įgyvendinti vieną sumanymą, jis būtų priverstas nusileisti.

- Kokį sumanymą?

- Turi tapti žmonių numylėtine.

Pakėliau akis į dangų.

- Tai suksim galvas *dėl šito*? Maksonai, man tikrai nepavyks. Viename iš Selestės žurnalų mačiau gyventojų apklausos rezultatus. Ji buvo atlikta po to, kai norėjau išgelbėti Marli. Žmonės nemėgsta manęs.

- Jų nuomonė gali pasikeisti. Neleisk, kad vienas poelgis paleistų vėjais visas tavo pastangas.

Jaučiausi beviltiškai, bet neturėjau ką atsakyti. Jei tai vienintelė išėitis, teks bent pamėginti.

- Gerai, - galiausiai ištariau. - Bet mums nepavyks.

Šelmiškai šypsodamasis Maksonas priėjo artyn ir apdovanojo mane ilgu karštu bučiniu.

- O aš esu tikras, kad pavyks.

Ketvirtas skyrius

Galvodama apie naująjį Maksono sumanymą įėjau į Moterų kambarį. Karalienė buvo dar nepasirodžiusi, ir merginos klegėjo susispietusios prie langų.

- Amerika, eikš čia! - paragino Kris.

Net Selestė šypsodamasi atsigrėžė ir pamojo, kad priečiau.

Nenutuokiau, ką pamatysiu, bet patraukiau prie jų.

- Dievulėliau! - aiktelėjau.

- Ką čia pridursi, - atsiduso Selestė.

Sode išsirengę iki pusės bėgiojo būrys rūmų sargybinių. Aspenas man pasakojo, kad sargybinių jėgoms palaikyti leidžiami vaistai, bet vien to nepakanka. Siekiant puikios fizinės formos reikia daug mankštintis.

Mes visos troškome užkariauti Maksono širdį, bet negalėjome atitraukti akių nuo tokių gražių vaikinų.

- Pažiūrėkit į tą šviesiaplaukį, - tarė Kris. - Manau, jis šviesiaplaukis, nes sargybinių plaukai tokie trumpi!

- O man patinka šitas, - tyliai pasakė Elisa, kai pro langą prabėgo kitas sargybinis.

Kris surizeno.

- Mums nederėtų taip elgtis!

- Tai bent! Pažvelkit į vaikiną žaliomis akimis, - Selestė parodė į Aspeną.

Kris atsiduso.

- Šokau su juo per Heloviną. Jis ne tik gerai atrodo, bet ir yra linksmo būdo.

- Aš irgi šokau su juo, - pasigyrė Selestė. - Be abejonės, šis sargybinis gražiausias iš viso būrio.

Neištvėrusi juktelėjau. Svarsčiau, ką ji pasakytų, jei sužinotų, kad Aspenas kilęs iš šeštos kastos. Žiūrėdama į jį prisiminiau, kiek daug kartų jis mane laikė glėbyje. Praraja tarp mudviejų su Aspenu vis gilėjo, tai buvo neišvengiama, bet net dabar sukau galvą, kaip nenutraukti draugystės su juo. Kas, jeigu man prireiks Aspeno?

- Amerika, kuris krito į akį tau? - paklausė Kris.

Mano akį traukė tik Aspenas, skausmingai jo ilgėjausi, nors tai buvo kvaila. Išsisukau nuo tiesaus atsakymo.

- Nė nežinau, visi sargybiniai atrodo neblogai.

- Neblogai? - pakartojo Selestė. - Turbūt juokauji? Tokių gražių dar nesu mačiusi savo gyvenime.

- Tai viso labo būrys vaikinų be marškinių, - atkirtau.

- Aha, bet kodėl nepasigėrėjus vaizdu, juk paskui spoksosim tik viena į kitą, - atrėžė Selestė.

- Na ir kas. Maksonas be marškinių atrodo ne prasčiau už šiuos vyrus.

- Ką? - suriko Kris.

Tik išsprūdus šiems žodžiams iš burnos, suvokiau, ką pasakiusi. Į mane įsmigo trys poros akių.

- Kada judu su Maksonu buvot išsirengę iki pusės? - griežtai paklausė Selestė.

- Aš nebuvo!

- Bet jis buvo? - kamantinėjo Kris. - Vadinasi, todėl vakar vilkėjai tą šlykščią suknią?

Selestė tėsė man:

- Esi kekšė!

- Na, žinai!.. - surikau.

- O ko tikėjaisi? - drėbė ji, sunerdama rankas ant krūtinės. - Nebent atskleisi mums, kas nutiko, gal tada paaiškės, kad klystame.

Nesumečiau, kaip pasiaiškinti. Maksonas nusivilko marškinius anaipol ne romantiškomis aplinkybėmis. Negalėjau atskleisti merginoms paslapties, kad princas nugara išvagota randų, juos paliko tėvo kirčiai. Princas budriai ją saugojo. Jeigu dabar išduosiu Maksoną, mūsų santykiams galas.

- Selestė pusnuogė kabinosi princui ant kaklo koridoriuje! - kaltindama bedžiau į ją pirštu.

Selestei atvipo žiauna.

- Kaip sužinojai?

- Tai ką, čia visos buvo išsirengusios Maksono akivaizdoje? - pasibaisėjusi paklausė Elisa.

- Nebuvome! - sušukau.

- Gerai jau, gerai, - Kris ramindama pakėlė rankas. - Turime šitai išsiaiškinti. Ką kuri iš mūsų veikė su Maksonu?

Visos nutilome, nes nė viena nenorėjo prabilti pirmoji.

- Aš su juo bučiavausi, - tarė Elisa. - Tris kartus, bet tik tiek.

- Aš išvis nesibučiavau su juo, - prisipažino Kris. - Bet toks buvo mano pasirinkimas. Maksonas būtų mane pabučiavęs, jei būčiau leidusi.

- Tikrai? Nė karto? - priblokšta paklausė Selestė.

- Nė karto.

- Na, aš bučiavausi daugybę kartų, - pasitaisė plaukus Selestė, nusprendusi

didžiuotis, o ne gėdytis. – Karščiausiai vieną vakarą koridoriuje, – ji išmeigė akis į mane. – Mudu kuždėjomės, jaudinomės, kad būsime užklupti.

Pagaliau visų žvilgsniai nukrypo į mane. Prisiminiau karaliaus žodžius, kad kitos merginos elgiasi kur kas laisviau negu aš. Dabar supratau, kad tai tebuvo vienas iš jo arsenalo ginklų, būdas priversti mane pasijusti nevisaverte. Tada išklojau:

– Pirmiau Maksonas pabučiavo mane, o ne Oliviją. Nenorėjau, kad kas nors tai žinotų. Mudu sykiu praleidome kelias... intymias akimirkas, vieną iš jų pamačiau princą be marškinių.

– Be marškinių? Jie patys stebuklingai nusimovė jam per galvą? – neatlyžo Selestė.

– Jis pats nusivilko, – prisipažinau.

Neįtikinta Selestė neatlyžo.

– Jis nusivilko – ar tu nuvilikai?

– Aš jam truputį padėjau.

Kambaryje tvyrojo įtampa, paskui vėl prabilo Kris:

– Ką gi, dabar visos žinome, kur esame.

– Tai kurgi? – paklausė Elisa.

Merginos tylėjo.

– Aš tik noriu pasakyti... – įsiterpiau. – Kad tos akimirkos man buvo tikrai svarbios ir kad Maksonas man rūpi.

– Manai, kad mums jis nerūpi? – atkirto Selestė.

– *Tau* tikrai ne.

– Kaip drįsti šitai tvirtinti?

– Selestė, niekam ne paslaptis, kad tu trokšti valdžios. Kertu lažybų, kad Maksonas tau patinka, bet tu jo nemyli. Esi nusitaikiusi į karūną.

Nepaneigusi mano žodžių Selestė atsigręžė į Elisą.

– O kaipgi tu? Esi šalta kaip ledas!

– Aš santūri. Ir tau reikėtų šito išmokti, – kaipmat atšovė Elisa. Man labai patiko pykčio kibirkštėlės jos akyse. – Mano šeimoje visos santuokos numatomos iš anksto. Žinau, kad ir manęs šitai laukia, ir tiek. Aš nepakvaišusi iš meilės Maksonui, bet gerbiu jį. Meilė gali ateiti vėliau.

Kris užjausdama tarė:

– Tai gerokai liūdna, Elisa.

– Visai ne. Esama svarbesnių dalykų už meilę.

Visos įsispoksojome į Elisą priblokštos jos žodžių. Aš dalyvauju *Atrankoje* iš meilės savo šeimai ir Aspenui. Dingtelėjo bauginanti mintis, kad visi mano poelgiai, susiję su Maksonu, netgi patys kvailiausi, skatinami šito jausmo. Kas, jei yra svarbesnių už meilę dalykų?

- Na, o aš prisipažinsiu, kad myliu Maksoną, - tarė Kris. - Myliu ir noriu tapti jo žmona.

Vėl užvirus ginčui, man norėjosi prasmegti skradžiai žemę. Kokią košę čia užviriau?

- Puiku, Amerika, dabar tavo eilė, - pareiškė Selestė.

Apmiriau, ėmė gniaužti kvapą. Karštligiškai ieškojau tinkamų žodžių.

- Maksonas žino, ką jam jaučiu, ir tai svarbiausia.

Išgirdusi atsakymą Selestė pakėlė akis į dangų, bet liovėsi mane kamantinėti. Ko gero, baiminosi, kad ir aš imsiu reikalauti atvirumo.

Stovėjome ir spitrėjome viena į kitą. *Atranka* truko jau ne vieną mėnesį, buvo matyti varžybų finišo tiesioji. Visos išsipasakojome apie savo santykius su Maksonu, bent jau vienu aspektu, ir galėjome palyginti savo laimėjimus.

Netrukus į kambarį įėjo karalienė ir pasisveikino su mumis. Padariusios tūpsnį sulindome į kampus ir užsisklendėme savyje. Gal šitaip ir turėjo nutikti. Keturios merginos ir vienas princas. Trys iš mūsų netrukus išvyks, išsiveždamos truputį daugiau nei vien įdomią istoriją, kaip praleidome rudenį.

Penktas skyrius

Grąžydama rankas vaikštinėjau po biblioteką. Mėginau surikiuoti mintis. Turėjau atskleisti Maksonui, kas nutiko, kol to nepadarė kitos merginos. Bet nesitikėjau, kad pokalbis bus malonus.

- Tuk, tuk, - tarė jis įeidamas. Išvydęs susirūpinusį mano veidą paklausė: - Kas nutiko?

- Tik nesiusk, - įspėjau besiartinantį prinčą.

Maksonas sulėtino žingsnį, nerimą jo veide pakeitė budrumas.

- Pasistengsiu.

- Merginos žino, kad mačiau tave be marškinių, - Princas buvo beklausiąs, bet aš užbėgau jam už akių. - Nieko neprasitariau apie randus, - patikinau. - Knietėjo atskleisti paslaptį, nes dabar jos mano, kad mudu aistringai glamonėjomės.

Maksonas nusišypsojo.

- Viskas taip ir buvo.

- Nejuokauk, Maksonai! Dabar jos manęs nekenčia.

Princas mane apkabino, jo akys švytėjo.

- Gal tave nors kiek paguos, kad aš nepykstu. Pasakok, ką nori, tik neišduok mano paslapties. Vis dėlto kone pribloškei mane. Kam apie tai prakalbai?

Įsikniaubiau Maksonui į krūtinę.

- Negaliu tau pasakyti.

- Hmm, - jis nykščiu braukė man per nugarą. - Maniau, sutarėme pasitikėti vienas kitu.

- Tiesa. Prašau patikėti, kad jei papasakosiu, bus tik blogiau, - gal klydau, bet išties maniau, kad prisipažinusi Maksonui, kaip spoksojome į pusnuogius suprakaitavusius sargybinius, tik užtrauksiu visoms bėdą.

- Tiek jau to, - pagaliau ištarė jis. - Merginos žino, kad matei mane be marškinių? Ką jos dar sužinojo?

Dvejojau.

- Kad pabučiavai mane pačią pirmą. O aš išgirdau apie tavo santykius su jomis.

Maksonas atšlijo.

- Ką?

- Kai prasitariau apie nuotykį su marškiniiais, ėmėme badyti viena kitą pirštais, ir

viskas iškilo aikštėn. Žinau, kad tu daugybę kartų bučiavaisi su Seleste ir jau seniai būtum pabučiavęs Kris, tik ji tau neleido. Visos atlikome išpažintį.

Princas persibraukė veidą ranka, ėmė vaikštinėti pirmyn atgal ir prašneko:

- Vadinasi, daugiau nebeturiu jokio privatumo? Jokio? Nes jūsų ketvertas nusprendė susiskaičiuoti balus? - Maksonas įsiuto.

- Jeigu tau taip rūpi sąžiningumas, turėtum būti man dėkingas.

Jis stabtelėjo ir pašnairavo į mane.

- Tai ką, turėčiau atsiprašyti?

- Tiesa atskleista. Kiekviena žinome, ką pasiekėme. Pavyzdžiui, aš esu dėkinga.

Maksonas pakėlė akis į dangų.

- Dėkinga?

- Jeigu būtum man pasakęs, kad šitiek kartų bučiavai Selestę, būčiau nė nemėginusi suvilioti tavęs praėjusį vakarą. Ar suvoki, kaip pažeminai mane?

Maksonas pašaipiai šyptelėjo ir vėl ėmė žingsniuoti po biblioteką.

- Paklausk, Amerika, tu prišnekėjai ir pridarei tiek kvailysčių, kad stebiuosi, kaip dar gali dėl ko nors sutrikti.

Turbūt todėl, kad augau ne tokioje rafinuotoje aplinkoje, ne išsyk supratau, kokie įžeidūs princo žodžiai. Aš visada patikau Maksonui, bent taip jis sakė. Tai pikтино sveiku protu besivadovaujančius žmones. O gal ir jam atrodžiau kvailė?

- Tai aš jau eisiu, - tyliai pasakiau nedrįsdama pažvelgti jam į akis. - Atsiprašau, kad išplepėjau apie tuos marškinius, - galutinai sugniuždyta patraukiau prie durų.

- Luktelėk, Amerika. Aš nenorėjau...

- Ne, viskas gerai, - suveblėnu. - Ateityje būsiu apdairesnė.

Užlipau laiptais. Nė pati nežinojau, ar būčiau norėjusi, kad Maksonas sektų iš paskos, ar ne. Jis ir nesekė.

Kai grįžau į savo kambarį, Ana, Merė ir Lusė keitė man patalynę ir valė nuo lentynų dulkes.

- Sveika, panele, - tarė Ana. - Gal norėtumėt arbatos?

- Ne, ketinau trumpai pasėdėti balkone. Jei kas nors ateis, pasakykit, kad ilsiuosi.

Ana šiek tiek susiraukė, bet linktelėjo.

- Žinoma.

Kiek pakvėpavusi šviežiu oru ėmiausi skaityti Silvijos parengtą užduotį. Paskui trumpai nusūdaui ir šiek tiek pagriežiau smuiku. Griebiausi bet ko, kad tik išvengčiau susitikimo su kitomis merginomis ir Maksonu.

Karaliui išvykus, mums buvo leidžiama valgyti savo kambariuose - taip ir padariau. Įpusėjęs valgyti vištieną su citrinomis ir juodaisiais pipirais, kažkas pasibeldė į duris. Gal mane apsėdo paranoja, bet neabejojau, kad tai Maksonas. Dabar nieku gyvu nenorėjau jo matyti. Nusitempiau Merę ir Aną į vonią.

- Luse, - sukuždėjau, - pasakyk jam, kad aš maudausi.

- Jam? Kad maudotės?

- Taip, neleisk jo vidun, - paliepiu.

- Ką visa tai reiškia? - paklausė Ana, kai uždariau duris ir priglaudžiau ausį prie jų.

- Ar ką nors girdite? - pasiteiravau.

Abidvi tarnaitės irgi prikišo ausis prie durų, tikėdamosi ką nors išgirsti.

Girdėjau prislopintą Lusės balsą, bet prikišusi ausį prie durų plyšio nuklausiau visą pokalbį.

- Jūsų Didenybe, panelė maudosi, - ramiai pasakė Lusė.

Tai *tikrai* buvo Maksonas.

- O, tikėjausi, kad ji dar valgo. Maniau, pavakarieniausime kartu.

- Prieš valgydama nusprendė išsimaudyti, - Lusės balsas truputį drebėjo, meluodama princui mergina jautėsi nesmagiai.

Nagi, Luse, laikykis.

- Suprantu. Tada pakvieskite mane, kai panelė Amerika bus išsipraususi. Norėčiau pasikalbėti su ja.

- Hmm... Jūsų Didenybe, panelė mėgsta maudytis labai ilgai.

Maksonas patylėjo.

- Ką gi, nieko baisaus. Tada praneškite jai, kad buvau užsukęs, ir kuri nors ateikite manęs pakviesti, jei ji norės pasikalbėti. Gali būti ir vėlu, vis tiek ateičiau.

- Klausau, sere.

Stojo ilga tyla, ir aš pamaniau, kad princas jau išėjo.

- Hmm, ačiū tau, - galiausiai tarė Maksonas. - Labos nakties.

- Labos nakties, Jūsų Didenybe.

Luktelėjau, kol įsitikinau, kad princas pasišalino. Man išėjus iš vonios, Lusė vis dar stovėjo prie durų. Visos tarnaitės įsmeigė į mane klausiamus žvilgsnius.

- Šį vakarą ketinu praleisti viena, - numykiau. - Tiesą sakant, noriu pailsėti. Išneškite mano padėklą su vakariene, eisiu gulti.

- Gal pasilikti vienai iš mūsų? - paklausė Merė. - Jei kartais nutartumėte pasikviesti prinčą.

Merginų akyse mačiau viltį, bet teko ją užgesinti.

- Ne, tiesiog noriu pailsėti. Su Maksonu susitiksiu rytą.

Buvo keista gultis į lovą, kai tarp mūsų su Maksonu tvyro neaiškumų, bet kaip tik dabar nenutuokiau, apie ką su juo kalbėtis. Nemačiau prasmės. Buvo tiek daug pakilimų ir nuopuolių, tiek daug bandymų sutvirtinti mūsų draugystę... Bet po to, kas nutiko šiandien, iki tikslo mums teks nueiti dar labai ilgą kelią.

Buvau šiurkščiai pabudinta dar prieš aušrą. Mano kambarį nutvieskė iš koridoriaus sklindanti šviesa. Pasitrynčiau akis ir pamačiau įeinant sargybinių.

- Panele Amerika, prašom keltis, - tarė jis.
- Kas nutiko? - paklausiau žiovaudama.
- Neatidėliotinas reikalas. Prašom nulipti žemyn.

Kraujas sutingo gyslose. Mano šeima žuvo - ne kitaip. Rūmai pasiuntė sargybinių, mes išpėjome namiškius saugotis, bet sukilėlių labai daug. Tas pat nutiko Natali. Ji paliko *Atranką*, nes sukilėliai nužudė mažąją jos sesutę. Mūsų šeimoms dabar gresia pavojus.

Nusimečiau apklotą, užsisiaučiau chalata ir įsispyriau į šlepetes. Paskui nubėgau koridoriumi ir pasileidau laiptais žemyn, du sykius paslydau.

Pirmame aukšte išvydau Maksoną, gyvai besišnekučiuojantį su sargybiniu. Pripuoliau prie jo pamiršusi visa, kas nutiko per pastarąsias dvi dienas.

- Ar jie sveiki? - paklausiau vos sulaikydama ašaras. - Labai nukentėjo?
- Kas? - paklausė princas, netikėtai apkabindamas mane.
- Mano tėvai, broliai ir seserys. Ar jiems nieko nenutiko?

Maksonas tuoj pat mane paleido, atšlijo ir pažvelgė į akis.

- Amerika, jiems viskas gerai. Atsiprašau, turėjau susivokti, jog tau pirmiausia šaus mintis, kad kas nors nutiko tavo šeimai.

Iš palengvėjimo vos neprapliupau raudoti.

Truputį sutrikęs princas kalbėjo toliau:

- Rūmuose yra sukilėlių.
- Ką? - suklikau. - Kodėl nebėgame slėptis?
- Jie atėjo ne pulti.
- Tai *ko* tada jiems reikia?

Maksonas atsiduso.

- Tik du sukilėliai iš Šiaurinės stovyklos. Neginkluoti, bet nori pasikalbėti su manim... ir su tavim.

- Kuo aš čia dėta?

- Nenutuokiu. Bet ketinu pasišnekėti su jais, todėl noriu tokią galimybę suteikti ir tau.

Nužvelgiau save, paskui ranka persibraukiau plaukus.

- Aš tik su naktiniais.

Maksonas nusišypsojo.

- Matau, bet susitikimas neformalus. Tavo apranga puikiai tiks.

- Tikrai nori, kad su jais kalbėčiau?

- Gali atsisakyti, bet man smalsu, kodėl sukilėliai pageidauja kalbėtis kaip tik su tavim. Jei nedalyvausi, tikriausiai man jie nieko nepasakys.

Linktelėjau svarstydamą princo pasiūlymą. Dvejojau, ar noriu bendrauti su sukilėliais. Ginkluoti ar ne, jie vis tiek labai pavojingi. Bet jei Maksonas mano, kad galiu tai padaryti, gal vertėtų pabandyti...

- Gerai, - pasakiau kaupdamasi. - Eime.

- Amerika, pažadu, kad nenukentėsi, - jis vis dar laikė mane už rankos ir drąsinamai spustelėjo pirštus. Paskui atsigrėžė į sargybinių. - Eik pirmas. Dėl viso pikto laikyk paruoštą ginklą.

- Klausau, Jūsų Didenybe, - atsakė sargybinis ir nuvedė mus į Didįjį kambarį.

Jame apsupti kitų sargybinių stovėjo du žmonės.

Sargybinių būryje akimis tuoj pat susiradau Aspeną.

- Ar galite atšaukti savo šunis? - paklausė vienas iš sukilėlių, aukštas lieknas šviesiaplaukis. Jo kareiviški batai buvo aplipę purvu, drabužiai panėšėjo į septintos kastos atstovo: aptemptos storos medžiagos kelnės, sulopyti marškiniai ir nutriušęs odinis švarkas. Prikabintas prie ilgos grandinėlės ant krūtinės tabalavo aprūdijęs kompasas. Vaikino išvaizda buvo atšiauri, bet nebaisi. Šito nesitikėjau.

Dar netikėčiau atrodė, kad jis atėjo su mergina. Ji irgi avėjo kareiviškais batais, bet buvo išradinga ir domėjosi mada -mūvėjo tampres, o sijonas buvo pasiūtas iš tokios pat medžiagos kaip vaikino kelnės. Nors ir apsupta sargybinių, mergina stovėjo pasitikėdama savimi, atstačiusi koją. Net jei nebūčiau pažinusi iš veido, būčiau prisiminusi striukę. Džinsinę, visą išsiuvinėtą gėlėmis.

Įsitikinusi, kad atpažinau, mergina tūptelėjo. Mano juokas susiliejo su aiktelėjimu.

- Kas atsitiko? - paklausė Maksonas.

- Pasakysiu vėliau, - sukuždėjau.

Suglumęs, bet nusiraminęs Maksonas vėl drąsinamai spustelėjo man piršus ir nukreipė žvilgsnį į svečius.

- Atėjome pas jus su taika, - tarė jaunuolis. - Esame neginkluoti, jūsų sargybiniai mus apieškojo. Žinau, kad reikalauti privatumo tokiomis aplinkybėmis būtų nederama, bet norime šį tą aptarti be pašalinių.

- O Amerika? - paklausė Maksonas.

- Norime kalbėtis ir su ja.

- Kurių galų?

- Dar sykį kartoju, kad norime kalbėtis su jumis, nesiklausant šiems vaikinams, - įžūlokai pareiškė jaunasis vyras ir mostelėjo į sargybinius.

- Jei ketinate ją nuskriausti...

- Suprantu, kad žiūrite į mus nepatikliai, tam esama svarių priežasčių, bet tikrai judviejų nenuskriausime. Tiesiog norime pasišnekėti.

Valandėlę Maksonas dvejojo. Paskui įsakė vienam iš sargybinių:

- Atnešk stalą ir keturias kėdes. Tada atsitraukite ir padarykite erdvės mūsų

svečiams.

Sargybiniai pakluso, kambaryje trumpam įsiviešpatavo nejauki tylą. Galiausiai stalas iš kambario kertės buvo atneštas į vidurį, abipus jo pastatyta po dvi kėdes. Maksonas rankos mostu pakvietė sukilėlius sėstis.

Mums einant prie stalo, sargybiniai atsitraukė ir netardami nė žodžio išsirikiavo palei sienas, nenuleisdami akių nuo sukilėlių, pasirengę šauti, kilus menkiausiam įtarimui.

Mums priėjus, vaikinai atkišo ranką.

- Metas prisistatyti, - tarė jis.

Maksonas įtariai nužvelgė jį, bet nusprendė neprieštarauti.

- Maksonas Skrivas, jūsų suverenai.

Jaunuolis sukikeno.

- Reiškiai pagarbą, sere.

- O kas tu toks?

- Augustas Ilėja jūsų paslaugoms.

Šeštas skyrius

Mudu su Maksonu susižvelgėme ir vėl sužiurome į sukilėlius.

- Išgirdote gerai. Aš esu Ilėja. Nuo gimimo. Ištekėjusi už manęs ji irgi gaus šią pavardę, - Augustas linktelėjo merginai.

- Džordžija Vitiker, - prisistatė ši. - Apie tave, Amerika, mudu žinome viską.

Mergina vėl man šyptelėjo, aš atsakiau tuo pačiu. Abejojau, ar galiu ja kliautis, bet neapykantos tikrai nejutau.

- Taigi tėvas buvo teisus, - atsiduso Maksonas. Suglumusi dirstelėjau į jį. Princas žino, kad šalyje gyvena tiesioginiai Gregorio Ilėjos palikuonys? - Jis sakė, kad vieną dieną ateisi karūnos.

- Aš nesiekiu karūnos, - patikino mus Augustas.

- Tai gerai, nes valdyti šią šalį ketinu aš, - atšovė Maksonas. - Buvau tam rengiamas nuo mažumės, ir jeigu manai, kad gali čia ateiti ir pasiskelbti esąs Gregorio proproanūkis...

- Maksonai, man nereikia tavo karūnos! Nuversti monarchiją trokšta Pietiniai sukilėliai. Mes turime kitų tikslų, - atsisėdęs prie stalo Augustas atsilošė į kėdės atkalbę. Elgėsi kaip šeimininkas, tarsi mes būtume jo svečiai. Paskui mostelėjo ranka į kėdės kviesdamas sėstis.

Mudu su Maksonu dar kartą susižvelgėme ir paklusome, mūsų pavyzdžiu greitai pasekė Džordžija. Augustas kurį laiką žiūrėjo į mus gal tyrinėdamas, o gal mėgindamas nuspręsti, nuo ko pradėti.

Maksonas, veikiausiai norėdamas priminti esąs valdovas, nutraukė tylą:

- Gal norėtumėte arbatos ar kavos?

Džordžija nušvito.

- Kavos?

Tokia merginos reakcija privertė Maksoną nejučiomis nusišypsoti. Jis pasigrėžė į sargybinius.

- Liepkite tarnaitėms išvirti kavos. Ir kuo stipresnės, - tai paliepęs princas sutelkė dėmesį į Augustą.

- Nenutuokiu, ko iš manęs norite. Rodos, atėjote čia neprašvitus, nes siekėte išlaikyti savo apsilankymą paslapyje. Tai jums labai svarbu. Dėstykite, ko atėjote. Negaliu pažadėti, kad patenkinsiu jūsų reikalavimus, bet išklausysiu.

Augustas palinko į priekį.

- Jau dešimtmečius ieškome Gregorio dienoraščių. Žinome, kad kitados tokių būta. Neseniai iš šaltinio, kurio negaliu nurodyti, gavome patvirtinimą, kad jie tikrai yra, - Augustas pažvelgė į mane. - Sužinojome tai ne per tavo pasirodymą *Pranešimų* laidoje, tas šaltinis esi ne tu.

Atsidusau iš palengvėjimo. Tą akimirką, kai Augustas užsiminė apie dienoraščius, mintyse ėmiau koneveikti save. Nutariau pasiruošti, kad Maksonas prie manųjų kvailysčių sąrašo pridurs dar vieną punktą.

- Niekad neturėjome tikslo nuversti monarchijos, - tarė Augustas Maksonui. - Nors jūs užėmėte sostą korumpuotu keliu, mes nieko prieš turėti karalių, ypač jei juo tapsi tu.

Nors Maksonas tylėjo, bet neįstengė nuslėpti pasitenkinimo.

- Ačiū.

- Trokštame kitko, tam tikrų laisvių. Norime iškelti savo kandidatus į tam tikrus valstybinius postus ir panaikinti kastas, - Augustas kalbėjo taip, tarsi jo reikalavimai būtų labai lengvai įgyvendinami. Jei suprato, kad mano pasirodymas per televiziją buvo iškarpytas, tai turėjo suvokti, jog taip nebus.

- Elgiesi taip, tarsi aš jau būčiau karalius, - pyktelejęs atsakė Maksonas. - Net jei jau karaliaučiau, vis tiek būtų sunku patenkinti tavo reikalavimus.

- Bet neatmeti tokios minties?

Maksonas pakėlė rankas, tada padėjo jas ant stalo ir palinko į priekį.

- Šiuo metu mano nuomonė nesvarbi - aš dar ne karalius.

Žiūrėdamas į Džordžiją Augustas atsiduso. Rodos, tuodu mokėjo bendrauti be žodžių, jų artumas vienas kitam darė man didelį išpūdį. Sukilėliai pakliuvo į nepavydėtiną padėtį, įėjo į rūmus nebūdami tikri, kad galės išeiti, ir jų jausmai vienas kitam krito į akis.

- Jei jau prakalbome apie karalius, kodėl nepasakai Amerikai, kas esi, - pridūrė Maksonas. - Neabejoju, tau seksis geriau negu man.

Supratau, kad princas nori vilkinti pokalbį, kol ras būdą, kaip valdyti padėtį, bet aš tam neprieštaravau. Apėmė smalsumas.

Augustas linksmi nusišypsojo.

- Tai įdomi istorija, - patikino jis. Drebantis balsas išdavė, kaip jį tai jaudina. - Kaip žinote, Gregoris turėjo tris vaikus: Kateriną, Spenserį ir Deimoną. Katerina ištekėjo už princo, Spenseris mirė, tad sostą paveldėjo Deimonas. Jo sūnus Džastinas mirė, pusbrolis Porteris Skrivas tapo princu, nes vedė jauną Džastino našlę, laimėjusią *Atranką* vos prieš trejus metus. Dabar Skrivai yra karališkoji šeima. Ilėjų giminė turėjo išnykti. Bet taip nenutiko.

- Nenutiko? - paklausė Maksonas, tarsi tikėdamasis išgirsti kokius nors skaičius.

Augustas tik linktelėjo. Sutaukšėjo bateliai – tarnaitė atnešė kavos. Maksonas priglaudė pirštą prie lūpų, kad Augustas tylėtų, kol ji išeis. Mergina pastatė padėklą ir ėmė pilstyti kavą. Džordžija kaipmat stvėrė puodelį į rankas nekantraudama, kol bus įpilta. Aš kavos nemėgau, – man ji atrodė per karti, – bet žinojau, kad gerimas išblaškys miegus, todėl ryžausi paragauti.

Dar nespėjus gurkštelėti, Maksonas pastatė cukrinę priešais mane. Tarsi nujausdamas.

– Iš tiesų? – gerdamas nesaldintą kavą Maksonas paragino Augustą pasakoti toliau.

– Spenseris nemirė, – tvirtai pareiškė Augustas. – Jis žinojo, kokia kaina tėvas tapo šalies valdovu – vyresnioji Spenserio sesuo buvo ištekinta už žmogaus, kurio nekentė, – ir suprato, kad tokia pati dalia laukia ir jo. Spenseris negalėjo su tuo taikstyti, todėl pabėgo.

– Kur pabėgo? – pirmą kartą įsiterpiau į pokalbį.

– Slapstėsi pas giminaičius ir draugus, paskui šiaurėje įkūrė bendraminčių stovyklą. Ten šalčiau, drėgniau, niekas nė nemėgina plaukioti. Ten gyvename palyginti ramiai.

Šiek tiek suglumusi Džordžija kumštelėjo draugui.

Augustas atsikvošėjo.

– Rodos, prasitariau apie stovyklos buvimo vietą, tikiuosi, nemėginsi mūsų pulti. Noriu tau priminti, kad nesame nužudę nė vieno jūsų sargybinio ar tarno, vengiamo juos net sužeisti. Mes tik siekiame panaikinti kastas. Tam padaryti mums reikia įrodymų, kad Gregoris buvo toks žmogus, kokiu jį laikėme. Dabar jų turime, Amerika ganėtinai aiškiai užsiminė apie tai, ir panorėję galėtume kilti į žygį. Bet mes nenorime. Nebent būtume priversti.

Maksonas nugėrė didelį gurkšnį ir pastatė puodelį ant stalo.

– Sąžiningai prisipažinsiu, kad nežinau, ką man daryti su tokiomis naujienomis. Tu esi tiesioginis Gregorio Ilėjos palikuonis, bet netrokšti karūnos. Tavo reikalavimus gali patenkinti tik karalius, o tu paprašei mano ir vienos iš *Elito* merginų audiencijos. Tėvas šiuo metu išvykęs.

– Žinome, – atsakė Augustas. – Tyčia pasirinkome tokį laiką.

Maksonas pykstelėjo.

– Jeigu nenori karūnos, bet nori gauti tai, ko negaliu tau duoti, kodėl atėjai?

Augustas ir Džordžija susižvelgė, tikriausiai ruošdamiesi pateikti didžiausią reikalavimą.

– Atėjome todėl, kad žinome tave esant protingą žmogų. Stebėjome tave nuo pat vaikystės, tai matyti ir iš tavo akių. Bent jau man.

Pamėginau slapčiomis dirstelėti, kaip Maksonas reaguos į tokius Augusto žodžius.

- Tau irgi nepatinka kastos. Tau nepatinka, kad tėvas laiko visą šalį po padu. Nenori veltis į karus, nes jie sukelia tik suirutę. Kaip niekas kitas trokšti taikiai nugyventi gyvenimą.

Mes manome, kad, tau tapus karaliumi, padėtis gali iš esmės pasikeisti. Jau seniai šito laukiame. Ir esame pasirengę laukti dar ilgiau. Šiauriniai sukilėliai nori duoti tau žodį, kad nebepuls rūmų ir nepagailės pastangų sustabdyti ar bent prilaikyti Pietinius sukilėlius. Mes daug ką matome, ko negali matyti tu, tūnodamas tarp šių sienų. Be jokių kalbų prisiektume tau ištikimybę, jei duotum ženklą, kad esi pasirengęs dirbti kartu su mumis ateities labui ir suteikti Ilėjos žmonėms progą gyventi demokratiškoje valstybėje.

Rodos, Maksonas nesumetė, ką atsakyti, todėl prabilau aš:

- Ko siekia Pietiniai sukilėliai? Tiesiog išžudyti mus visus?

Augustas truputį palenkė galvą - nei papurtė, nei linktelėjo.

- Iš dalies taip ir yra, bet tada jiems nebeliks su kuo kovoti. Daugybė šalies gyventojų yra engiami, todėl jų galvose subrendo mintis, kad jie patys gali valdyti šalį. Amerika, tu kilusi iš penktos kastos. Esu tikras, žinai, kaip jai priklausantys žmonės nekenčia monarchijos.

Maksonas slapčiomis pažiūrėjo į mane. Linktelėjau.

- Be abejo, žinai. Gyvenant dugne belieka kaltinti viršūnes. Tie žmonės turi svarią priežastį - vienas despotas pasmerkė juos tokiai beviltiškai egzistencijai. Pietinių sukilėlių vadai įtikino savo sekėjus, kad pasiekti geresnį gyvenimą ir gauti tai, kas priklauso, galima tik nušlavus monarchiją. Bet esama žmonių, kurie pabėgo nuo Pietinių sukilėlių ir prisidėjo prie manęs. Neabejoju, jei valdžią paims Pietiniai, jiems mažiausiai rūpės kitų gerovė. Istorija liudija, kad taip nebūna.

Jie rezga planus nuniokoti Ilėją, užgrobti valdžią, pažerti krūvas pažadų ir palikti viską po senovei. Daugumos žmonių gyvenimas dar pablogės. Šešta bei septinta kasta ir liks dugne, nebent iš jų tarpo bus išrinkta keletas sukilėlių, kad būtų ką parodyti. Antra ir trečia kasta bus tiesiog apiplėštos. Priklausantieji šioms kastoms bergždžiai mėgins apsiginti.

Jei nėra popžvaigždžių, kepančių protą bukinančias dainas, tai nėra ir muzikantų bei pritariančių dainininkų, vadybininkų, bėgiojančių pirmyn atgal su įrašais, nei parduotuvių, prekiaujančių muzika. Jeigu iš viršūnės pašalinsi vieną žmogų, sunaikinsi tūkstančius apačioje.

Grauziamas nerimo Augustas trumpai patylėjo.

- Sugrįš Gregorio laikai, tik bus dar blogiau. Pietiniai sukilėliai kur kas žiauresni negu jūs, ir vilties, kad šalis jiems valdant atsigaus, beveik nėra. Bus ta pati sprespauda, tik pavadinta kitaip... Tavo valdiniai patirs daugybę kančių, - Augustas pažvelgė Maksonui į akis. Rodos, jie suprato vienas kitą, kaip supranta žmonės,

gimę būti vadais. – Kad padėtume tau įvykdyti pokyčius taikiai ir sąžiningai, mums tereikia ženkle. Tavo šalies gyventojai verti tokios galimybės.

Maksonas nudelbė akis į stalą. Nenutuokiau, kas dedasi jo galvoje.

– Kokio ženkle norite? – paklausė jis dvejojdamas. – Pinigų?

– Ne, – Augustas vos sutramdė juoką. – Turime kur kas daugiau išteklių, negu manai.

– Iš kur?

– Iš aukų, – ramiai atsakė Augustas.

Maksonas linktelėjo, o aš buvau priblokšta. Jeigu tai tiesa, ko gero, esama daugybės žmonių, kurie remia Šiaurinius sukilėlius. Kokios stiprios turi būti Šiaurinių sukilėlių pajėgos, jeigu jiems aukoja gausybė rėmėjų? Kiek šalies gyventojų nori pokyčių, jeigu šiuodu sukilėliai atėjo į rūmus pateikti savo reikalavimų?

– Vadinasi, jums nereikia pinigų, tai ko norite? – galiausiai paklausė Maksonas.

Augustas mostelėjo galva mano pusėn.

– Išsirink ją į žmonas.

Užsidengiau veidą delnais, nes supratau, kad Maksonas įsius.

Stojo ilga tyla, paskui princas pratrūko:

– Nepakęsiu, kad man nurodinėtų, kurią merginą turiu vesti, o kurios neturiu!

Mano gyvenimas – jums ne žaidimas!

Pakėlusi akis išvydau, kad Augustas atsistojo.

– Rūmai metų metus žaidžia kitų žmonių gyvenimu. Suauk, Maksonai. Juk esi princas. Nori tos prakeiktos karūnos, tai ir užsidėk ją. Bet kartu su valdžia užgrius ir atsakomybė.

Suklusę sargybiniai ėmė atsargiai artintis, jiems kėlė nerimą Maksono tonas ir priešiška Augusto povyza. Dabar sargybiniai galėjo viską girdėti.

Įpykęs Maksonas irgi atsistojo.

– Tu nerinksi man žmonos. Pokalbis baigtas.

Nė kiek neišsigandęs Augustas žingtelėjo atgal ir sunėrė rankas.

– Puiku! Jei netinka šis, turime kitą pasiūlymą.

– Kokį?

Augustas pakėlė akis į dangų.

– Kažin ar verta sakyti, jei taip suputojai dėl pirmojo.

– Klok.

– Mums nesvarbu, ką išsirinksi, šitą ar kitą. Svarbu, kad tavo žmona pritartų mūsų sumanymui.

– Mano vardas Amerika, – piktai pareiškiau stodamasi ir žiūrėdama Augustui tiesiai į akis, – o ne *šita ar kita*. Esu ne žaisliukas sukilėlių rankose. Kalbėjai, kad

kiekvienas Ilėjos pilietis turi teisę gyventi savo gyvenimą. O kaip aš? Mano ateitis? Aš neįeinu į tavo planus?

Laukdama atsakymo tyrinėjau sukilėlių veidus. Juodu nepratarė nė žodžio. Pastebėjau, kad iš visų pusių mus apsupo sargybiniai.

Prabilau tyliau:

– Aš irgi trokštu, kad kastos būtų panaikintos, bet nesileisiu išnaudojama. Jeigu ieškote pastumdėlės, viršuje yra viena mergina, iki ausų įsimylėjusi prinčą. Patenkins visus jūsų reikalavimus, jei tik Maksonas jai pasipirš. Ir dar dvi... vienai rūpi pareiga, kitai prestižas. Jos irgi sutiktų žaisti. Tad ir kvieskitės jas.

Nė neatsiprašiusi apsigrėžiau ir kiek įkabindama greičiau – nors trukdė šlepetės ir chalatas – nurūkau prie durų.

– Amerika! – pašaukė Džordžija ir prisivijo mane. – Luktelėk valandėlę.

– Ką?

– Atleisk mums. Manėme, kad judu su princu mylite vienas kitą. Nenutuokėme, jog prašome to, kas jam ne prie širdies. Buvome įsitikinę, kad jis sutiks.

– Jūs nieko nesuprantate. Maksonas pavargo nuolat niukinamas ir įsakinėjamas. Nė neįsivaizduojate, ką jam teko iškentėti, – pajutusi tvenkiantis ašaras sumirksėjau ir išispoksojau į Džordžijos švarkelio gėles.

– Žinau kur kas daugiau, negu manai, – tarė sukilėlė. – Gal ne viską, bet labai daug. Mes itin įdėmiai sekame *Atranką*, rodos, judu gerai sutariate. Maksonas su tavimi atrodo laimingas. Be to... žinome, kad išgelbėjai savo tarnaites.

Tik po akimirkos toptelėjo, ką reiškia šie žodžiai. Kažkas rūmuose mus seka.

– Matėme, kaip stengeisi padėti Marli. Kaip kovojai. Girdėjome ir tavo kalbą prieš keletą dienų, – Džordžija nusijuokė. – Tu turi kiaušius. Mums reikia merginos su kiaušiais.

Papurčiau galvą.

– Nesiekiau pasirodyti didvyre. Iš prigimties esu bailoka.

– Nejaugi? Svarbu, kaip elgiesi, o ne ką pati manai apie savo būdą. Tu atkakliau nei kitos kovoji už tiesą, nesukdama galvos, kaip pačiai atsirūgs. Maksonas turi dar kelias puikias kandidatas, bet jos, kitaip negu tu, nesiteps rankų, kad pagerintų padėtį šalyje.

– Diduma mano poelgių savanaudiški. Marli, kaip ir tarnaitės, man rūpėjo.

Džordžija priėjo arčiau.

– Bet ar šie tavo poelgiai neturėjo padarinių?

– Taip, turėjo.

– Ir tu, be abejo, žinotai, kad taip bus. Bet užstojai tuos, kurie negali apsiginti patys. Amerika, ne visi tai sugeba.

Šios pagyros skyrėsi nuo įprastinių. Tėtis nuolat kartodavo, kad esu nuostabi

dainininkė, Aspenas sakydavo, kad esu gražiausia jo sutikta mergina... Bet šitai? Džordžijos žodžiai sukretė mane.

- Tiesą sakant, tiek visko pridarei, kad kartais stebėdavausi, kaip karalius tau leidžia likti rūmuose. Tas nutikimas per *Pranešimus*... - sukilėlė švilptelėjo.

Nusijuokiau.

- Karalius buvo baisiai įsiutęs.

- Stebiuosi, kad išvis likai gyva!

- Prisipažinsiu, kybojau ant plauko. Vos ne kiekvieną dieną maniau, kad būsiu išspirta.

- Bet Maksonui tu patinki, tiesa? Jis taip tave gina...

Gūžtelėjau pečiais.

- Būna dienų, kad patikiu jo jausmais, bet būna ir tokių, kad suabejoju. Šiandien bloga diena. Vakarykštė irgi. Tiesą sakant, ir užvakarykštė.

Džordžija linktelėjo.

- Mes vis tiek balsuojame už tave.

- Už mane arba dar kurią nors, - pataisiau ją.

- Tu teisi.

Džordžija nutylėjo, kas dar iš mūsų ketveto jai patinka.

- Ką reiškia anas tūpsnis miške? Tiesiog kvailiojai? - paklausiau.

Sukilėlė nusišypsojo.

- Gal kartais iš mūsų veiksmų nėra nematyti, bet mums tikrai rūpi karališkoji šeima. Jei prarasime ją, laimės Pietiniai sukilėliai. Jei jie užgrobs valdžią... Na, pati girdėjai, ką sakė Augustas, - Džordžija papurtė galvą. - Šiaip ar taip, neabejojau miške sutikusi būsimą savo karalienę, todėl pamaniau, bent padarysiu tūpsnį.

Toks paikas paaiškinimas prajuokino mane.

- Neįsivaizduoji, kaip gera kalbėtis su mergina, kuri nėra mano varžovė.

- Suaugai? - užjausdama paklausė ji.

- Kuo mažiau lieka merginų, tuo darosi blogiau. Žinojau, kad taip bus, bet... Vis labiau abejoju, ar būsiu ta, kurią išsirinks Maksonas, bet kartu noriu užkirsti kelią kitoms. Kažin ar tai turi prasmę.

Džordžija linktelėjo.

- Turi. Be to, juk pati sutikai dalyvauti *Atrankoje*.

Sukikenau.

- Tiesą sakant, ne. Veikiau buvau... paskatinta įsirašyti. Nenorėjau tapti princese.

- Tikrai?

- Tikrai.

Sukilėlė nusišypsojo.

- Jei netrokšti karūnos, turbūt esi tinkamiausia ją dėvėti.

Įsispoksojau į Džordžiją. Didelės akys spindėjo nuoširdumu, ji tikrai tikėjo tuo, ką sako. Norėjau paklausinėti daugiau, bet Maksonas ir Augustas keistai ramūs išėjo iš Didžiojo kambario. Atsilikęs per kelis žingsnius juos sekė sargybinis. Augustas pažvelgė į Džordžiją, tarsį jam būtų buvę skaudu ją palikti net kelioms minutėms. Galbūt todėl ir atsivedė su savimi?

- Tau viskas gerai, Amerika? - paklausė Maksonas.

- Taip, - vėl nedrįsau pažvelgti jam į akis.

- Turi eiti persirengti, - tarė jis. - Sargybiniai prisaikdinti saugoti paslaptį, to paties tikiuosi ir iš tavęs.

- Žinoma, tylėsiu.

Rodos, Maksonui nepatiko mano šaltumas, bet kas man daugiau beliko.

- Pone Ilėja, buvo malonu susipažinti. Netrukus vėl pasikalbėsime, - Maksonas padavė ranką, Augustas ją spustelėjo.

- Jei jums ko nors prireiks, nedvejodami kreipkitės. Jūsų Didenybe, mes tikrai palaikome jus.

- Ačiū.

- Eime, Džordžija. Rodos, kai kurie sargybiniai mielai spustelėtų gaiduką.

Mergina sukrieno.

- Pasimatysim, Amerika.

Linktelėjau būdama tikra, kad daugiau Džordžijos nebematysiu, ir nusiminiau. Ji praėjo pro Maksoną ir susikabino rankomis su Augustu. Lydimi sargybinio sukilėliai išėjo pro atviras rūmų duris, mudu su Maksonu likome vestibulyje.

Princas pakėlė akis į mane. Kažką sumurmėjusi parodžiau į laiptus ir patraukiau link jų. Jam taip staigiai ir griežtai atsisakius manęs, išsižeidžiau taip pat skaudžiai kaip vakar bibliotekoje. O maniau, kad po nuotykių slėptuvėje mudu ėmėme suprasti vienas kitą. Dabar viskas rodėsi dar painiau negu tada, kai klausiau savęs, ar Maksonas išvis man patinka.

Nežinojau, ką šis naktinis pokalbis reiškia mums. Gal *dėl mūsų* neverta nė jaudintis.

Septintas skyrius

Nors ir labai sparčiai kūriau į savo kambarį, Aspenas buvo greitesnis. Ko čia stebėtis? Aspenas taip puikiai pažinojo rūmus, kad prisivyti mane jam buvo juokų darbas.

- Sveikas, - tariau nežinodama, ką sakyti.

Jis iškart apkabino mane, paskui atšlijo.

- Tu šaunuolė.

Nusišypsojau.

- Tikrai?

- Mer, tu puikiai susitvarkei su jais, - rizikuodamas gyvybe Aspenas nykščiu paglostė man skruostą. - Nusipelnei laimės. Visi mes nusipelnėme.

- Ačiū tau.

Šypsodamasis Aspenas patraukė apyrankę, parvežtą Maksono iš Naujosios Azijos, ir palietė tą, kurią pati susivėriau iš jo dovanotų karoliukų. Žiūrint į šį mūsų draugystės liudijimą, jo akis aptemdė liūdesys.

- Netrukus pasikalbėsime. Rimtai pasikalbėsime. Turime daug ką aptarti.

Tai ištaręs Aspenas nužingsniavo koridoriumi. Atsidususi griebiausi už galvos. Gal mano elgesys paskatino jį manyti, kad atstumsiu Maksoną? Nejaugi Aspenas tikisi, kad noriu atnaujinti mūsų santykius?

Kita vertus, aš *tikrai* atstūmiau Maksoną.

Argi vakar nemaniau, kad neįsivaizduoju gyvenimo be Aspeno?

Tik kodėl man taip klaiku?

Moterų kambaryje tvyrojo niūri nuotaika. Karalienė Amberli rašė laiškus ir kartkartėmis dirstelėdavo į kurią nors iš mūsų ketverto. Po vakarykštės išpažinties vengėme bendrauti viena su kita. Selestė patogiai įsitaisė ant sofos su šūsnimi žurnalų. Sėdėdama arti karalienės Kris rašė dienoraštį. Kodėl man nešovė tokia mintis? Elisa atsinešė krūvą spalvotų pieštukų ir kažką paišė prie lango. Aš sėdėjau netoli durų ir skaičiau knygą.

Nedrišome net susižvelgti.

Mėginau gilintis į tekstą, bet negalėjau liautis svarsčiusi, ką pasirinktų princese Šiauriniai sukilėliai vietoj manęs. Selestė labai populiari, žmonės tikrai sektų paskui

ją. Spėlioju, ar sukilėliai nutuokia, kaip puikiai ji geba manipuliuoti žmonėmis. Jei jie tiek daug žino apie mane, tai gal žino ir apie ją? Gal Selestė ne tokia, kokia man atrodo?

Kris miela, apklausos parodė, kad ji irgi patinka žmonėms. Kilusi iš neįtakingos šeimos, bet labiau už bet kurią iš mūsų tinkanti į princeses. Ši mergina geba susikurti įvaizdį. Gal tai tik akių dūmimas? Kris netobula, bet labai maloni. Kartais net man kyla noras ją pamėgdžioti.

Elisos sukilėliai tikriausiai nesirinktų. Ji prisipažįsta nemylinti Maksono ir dalyvaujanti *Atrankoje* tik iš pareigos. Nuoširdžiai maniau, kad kalbėdama apie pareigą Elisa turi galvoje savo šeimą ir sąsajas su Naująja Azija, o ne su Šiauriniais sukilėliais. Be to, ji laikosi stojiškai ir ramiai. Visai nepanėši į maištininkę.

Staiga man toptelėjo, jog kaip tik ją ir nusižiūrėjo sukilėliai. Rodos, ji nesistengia varžytis su kitomis ir neslepia savo šaltumo Maksonui. Galbūt jai ir nereikia stengtis, nes turi gausybę slaptų rėmėjų, galų gale vis tiek uždėsiančių jai karūną.

- Pakaks, - netikėtai tarė karalienė. - Panelės, ateikit čia, - Amberli stumtelėjo staliuką ir atsistojo, o mes susirūpinusios prisiartinome. - Ko visos tokios surūgusios? Kas nutiko? - paklausė karalienė.

Susižvelgėme, nė viena nenorėjo kalbėti. Galiausiai tobuloji Kris pralemeno:

- Jūsų Didenybe, tik dabar supratome šių varžybų svarbą. Vakar išsiaiškinome, kokie santykiai kiekvieną iš mūsų sieja su princu, tai atskleidus sunku plepėtis lyg niekur nieko.

Karalienė supratingai linktelėjo.

- Kaip dažnai prisimenate Natali? - paklausė Amberli.

Ji išvyko vos prieš savaitę. Aš prisiminiau Natali kiekvieną dieną. Nuolat galvojau ir apie Marli, retkarčiais - apie dar kitas merginas.

- Be paliovos, - tyliai atsakė Elisa. - Natali buvo tokia linksma.

Tardama šiuos žodžius Elisa nusišypsojo. Visada maniau, kad Natali nervino Elisą, nes ši buvo itin santūri, o Natali tryško gyvenimo džiaugsmu. Bet gal dvi priešybės traukė viena kitą?

- Kartais ji prajukdavo dėl menkniekio, - pridūrė Kris. - Užkrėsdavo savo linksmumu ir kitas.

- Kaip tik taip ir buvo, - tarė karalienė. - Man irgi teko dalyvauti *Atrankoje*, todėl žinau, kaip tai sunku. Tu nuolat svarstai savo elgesį; nuolat spėlioji, kaip elgiasi princas. Jaudiniesi po kiekvieno pokalbio, mėgini perprasti jo žodžių potekstę. Tai labai vargina.

Rodos, visoms palengvėjo. Karalienė suprato, kokia mūsų savijauta.

- Bet atsiminkit: kuo didesnė įtampa tvyros tarp jūsų, tuo labiau ilgėsitės tos, kuriai reikės išvykti. Niekas nesuvoks šių jausmų, tik kitos *Atrankoje* dalyvavusios

merginos, ypač *Elitas*. Galite kovoti, bet kovokite kaip seserys. Šioms merginoms, – tarė karalienė, rodydama į kiekvieną iš mūsų, – pirmus metus skambinsite kone kiekvieną dieną, kai bijosite padaryti klaidą ar prireiks jų pagalbos. Rengdamos vakarėlius įrašysite jų vardus svečių sąrašo pradžioje, iškart po savo šeimos narių. Taip jau yra. Niekada nepamiršite šios bendrystės.

Žiūrėjome viena į kitą. Jei tapčiau princese ir prireiktų racionalaus sprendimo, pirmiausia skambinčiau Elisai. Jei susipykčiau su Maksonu, Kris primintų gražias praleistas su juo akimirkas. Ir Selestė... na, šiek tiek abejoju, bet tik ji viena gebėtų išrėžti tiesą į akis. Toks jau jos būdas.

– Tad išnaudokite šitą laiką, – patarė karalienė. – Susitaikykite su esama padėtimi. Tegu taip ir būna. Rinksitės ne jūs, rinksis jis. Todėl nekurstykite neapykantos viena kitai.

– Ar žinote, kuri iš mūsų princui labiausiai patinka? – paklausė Selestė.

Pirmąkart jos balse išgirdau nerimo gaidelę.

– Ne, – prisipažino karalienė Amberli. – Kartais manau, kad jau atspėjau, bet iki galo neperprantu Maksono jausmų. Žinau, kurią pasirinktų karalius, ir tiek.

– Kurią pasirinktumėt jūs? – išpyškinau ir tuoj pat ėmiau keikti save už tiesmukumą.

Karalienė maloniai nusišypsojo.

– Sąžiningai pasakysiu, kad neleidžiu sau galvoti apie tai. Jei pamilčiau vieną iš jūsų kaip dukrą, o paskui netekčiau, man plyštų širdis. Neištverčiau to.

Nudelbiau akis svarstydamą, ar šie žodžiai skirti paguosti.

– Būčiau laiminga gavusi į marčias bet kurią iš jūsų.

Pakėliau akis ir dirstelėjau į karalienę, o ji pažvelgė į akis kiekvienai iš mūsų.

– Dabar imkimės darbo.

Tyliai stovėjome priblokštos jos išminties. Niekada nesidomėjau *Atrankomis*, jų dalyvėmis ar jų nuotraukomis. Buvau girdėjusi dalyvių vardus, nes vyresnės moterys kalbėdavo apie tas merginas per vakarėlius, kuriuose dainuodavau. Man *Atrankos* niekad nerūpėjo. Turėjome karalienę, todėl net vaikystėje niekad nesvajojau tapti princese. Dabar ėmiau spėlioti, kiek viešnių, lankančių karalienę ar ateinančių į Helovino šventę, yra buvusios jos varžovės, kiek jų tapo artimiausiomis draugėmis.

Selestė pasitraukė pirmoji ir vėl patogiai įsitaisė ant sofos. Rodos, ją ne per daug paveikė karalienės Amberli žodžiai. O mane jie skatino susimąstyti. Pastarosiomis dienomis tiek daug visko užgriuvo, būgštavau, kad nepalūžčiau.

Padariau tūpsnį.

– Noriu atsiprašyti, – suvapėjau ir skubiai patraukiau prie durų. Galva buvo tuščia kaip puodynė. Gal trumpam užsidaryti vonioje ar pasislėpti kuriame nors iš daugybės pirmo aukšto kambarių? O gal eiti tiesiai į savo kambarį ir išsiverkti?

Nelaimė, rodos, visas pasaulis buvo nusiteikęs priešišškai. Prie Moterų kambario pirmyn atgal vaikštinėjo Maksonas, regis, spręsdamas kažkokią mįslę. Nespėjau pasislėpti, ir jis pamatė mane.

Dabar kalbėtis su princu neturėjau jokio noro.

- Svarsčiau, ar nepasikvietus tavęs, - tarė jis.

- Ko tau reikia? - paklausiau be užuolankų.

Maksonas patylėjo stengdamasis susikaupti ir iškloti tai, kas varė jį iš proto.

- Tai viena iš jūsų myli mane ne dėl karūnos?

Sunėriau rankas. Po pastarųjų įvykių turėjau numatyti tokį princo jausmų pokytį.

- Taip.

- Ne dvi?

Pažvelgiau į Maksoną suirzusi, kad esu verčiama aiškintis. Norėjosi išrėkti: negi dar nesupratai, kaip jaučiuosi? Pamiršai, kas nutiko slėptuvėje?

Tiesą sakant, man nedelsiant reikėjo patikinimo. Kur išgaravo visas mano pasitikėjimas?

Jį pakirto karalius. Jo pramanai apie kitų merginų pažangą bendraujant su princu, jų nuopelnų iškėlimas privertė mane pasijusti menkysta. Prisidėjo ir daugybė šią savaitę padarytų klaidų. Mudu su Maksonu likimas suvedė tik dėl to, kad atėjau į *Atranką*. Bet kuo ilgiau ji truko, tuo didėjo netikrumas.

- Sakei, kad nepasitiki manimi, - prikišau. - Prieš kelias dienas įžeidei mane ir pažeminai, o vakar tiesiai pasakei, kad nuolat krečiu kvailystes. Vos prieš kelias valandas išgirdęs pasiūlymą mane vesti išiutai. Todėl nesistebėk, kad jaučiuosi nesaugi ir abejoju mūsų santykių tvarumu.

- Amerika, pamiršai, kad aš niekad rimtai nedraugavau su jokia mergina, - Maksonas atsakė ūmiai, bet be jokio pykčio. - Tu turi su kuo mane lyginti. O aš nenutuokiu, kaip reikia merginti, ir galiu tik kartą pasirinkti. Tu turi daugiau galimybių. Todėl ir klystu.

- Kalbu ne apie klaidas, - atšoviau, - o apie netikrumą. Dažnai nesuvokiu, kas dedasi tavo širdyje.

Akimirką Maksonas patylėjo, ir aš supratau, kad mudu priėjome lemtingą kryžkelę. Mus sieja labai daug kas, bet toliau šitaip tęstis negali. Net jei galiausiai liksime kartu, mums neduos ramybės dvejonių akimirkos.

- Patekom į užburtą ratą, - atsidusau nualsinta šio žaidimo. - Rodos, suartėjame, tada kas nors nutinka, ir mudviejų santykiai pašlyja, o tu niekaip negali apsispręsti. Jei trokšti manęs kaip sakai, kodėl nepabaigi *Atrankos*?

Nors priekaištavau princui, kad jam nerūpiu, jo pyktis virto liūdesiu.

- Todėl, kad dažnai nesuprantu, kas dedasi tavo širdyje: spėliuju, gal myli kitą, ir svarstau, ar galėsi pamilti mane, - atsakė Maksonas; šie jo žodžiai maloniai

nustebino mane.

- Juk ir aš turiu priežasčių abejoti tavo jausmais. Žiūri į Kris tarsi į dangišką būtybę, paskui užklumpu tave besiglamonėjančią su Seleste...

- Apie tai jau kalbėjom.

- Taip, bet man vis tiek skaudu šitai matyti.

- Man skaudu matyti, kaip greitai tolsti, kodėl nei iš šio, nei iš to atšali.

- Tada verčiau kurį laiką negalvok apie mane.

Staiga nutilome.

- Ką nori tuo pasakyti?

Gūžtelėjau pečiais.

- Rūmuose yra dar trys merginos. Taip jaudiniesi, kad turi tik vieną galimybę. Tad apsispręsk, ar nesuklysi rinkdamasis mane.

Apsigrėžiau ir nuėjau pykdama ant Maksono, kad šitaip mane sutrikdė... ir ant savęs, kad dar labiau pabloginau mūsų santykius.

Aštuntas skyrius

Rūmai buvo puošiami. Vos ne per naktį pirmo aukšto koridoriuose atsirado kuplių kalėdinių egļučių, laiptai buvo padabinti girliandomis, gėlių puokštes pakeitė bugienių ir amalų vainikai. Keisčiausia buvo, kad atidarius langą į kambarį plūstelėdavo šiltas ankstyvo rudens oras. Svaresčiau, ar rūmuose bus pagaminta sniego. Jei paprašyčiau, gal Maksonas ką nors sumanytų.

O gal ir ne.

Bėgo dienos. Stengiausi nenusiminti, kad Maksonas elgiasi taip, kaip jam patariau, bet mūsų santykiai visai atšalo, ir ėmiau gailėtis buvusi tokia išdidi. Ko gero, šitaip ir turėjo nutikti. Gal man buvo lemta prišnekėti kvailysčių, žengti nederamą žingsnį? Net jei Maksonas buvo mano trokštamas žmogus, buvau nepasirengusi nugyventi su juo visą gyvenimą.

Tokios mintys labai sekino. Kai rūmuose išvydau Aspeną, mane apėmė dvejonės. Gėlė širdį, jaučiausi plėšiama pusiau ir visai sutrikusi.

Popietėmis vaikštinėdavau aplink rūmus. Eiti į sodą buvo draudžiama, o ištisas dienas kiurksoti Moterų kambaryje – be galo nuobodu.

Kartą vaikštinėdama ši tą pajutau. Rūmai sujudo, tarsi kam nors spustelėjus nematomą mygtuką. Sargybiniai pasitempė, tarnaitės ėmė suktis greičiau. Apėmė keistas jausmas, lyg staiga būčiau tapusi nebepageidaujama. Dar nespėjus susivokti, iš už kampo su nedidele palyda pasirodė karalius.

Tada viską supratau. Jam išvykus rūmai buvo jaukesni. Dabar, kai karalius grįžo, vėl turėsime kęsti jo užgaidas. Nenuostabu, jei Šiauriniai sukilėliai taip nori, kad valdovu taptų Maksonas.

Karaliui prisiartinus, padariau tūpsnį. Eidamas jis kilstelėjo ranką, o palyda sustojo, palikdama šiek tiek erdvės mudviem pasikalbėti.

– Panele Amerika, matau, jūs vis dar čia, – tarė Klarksonas. Jo šypsena ir žodžiai nederėjo tarpusavyje.

– Taip, Jūsų Didenybe.

– Kaip gyvenote man išvykus?

Nusišypsojau.

– Ramiai.

– Šaunuolė, – karalius buvo benueinas, bet paskui kažką prisiminęs grįžo. –

Atkreipiau dėmesį, kad iš visų likusių merginų jūs viena vis dar gaunate pinigų už dalyvavimą *Atrankoje*. Elisa jų atsisakė tuoj pat, kai liovėmės mokėti antros ir trečios kastos atstovėms.

Nė kiek nenustebau. Elisa buvo kilusi iš ketvirtos kastos, bet jos šeimai priklausė prabangūs viešbučiai. Jie nestokojo pinigų, kitaip nei parduotuvių savininkai Karolinoje.

– Manau, ir jums derėtų taip pasielgti, – pareiškė karalius, grąžindamas mane į tikrovę.

Nusiminiau.

– Antraip pamanyčiau, kad esate čia dėl išmokų, o ne dėl to, kad mylite mano sūnų, – Klarksonas vėrė mane akimis, skatindamas karštai priešintis jo sprendimui.

– Jūs teisingas, – iškošiau pro dantis. – Taip būtų sąžininga.

Karalius nusivylė, kad nepuoliau prieštarauti.

– Tuoj pat sutvarkysiu šį reikalą, – tarė jis.

Klarksonas nuėjo, o aš likau stypsoti bandydama nesigraužti. Pasielgiau tikrai sąžiningai. Kaip atrodo, kad vienintelė aš gaunu išmokas? Vis tiek kada nors jos būtų pasibaigusios. Atsidususi patraukiau į savo kambarį. Beliko tik parašyti namiškiams ir įspėti, kad pinigų jie daugiau nebegaus.

Įėjau į savo kambarį. Pirmą kartą per visą *Atranką* tarnaitės nekreipė dėmesio į mane. Susibūrusios tolumoje kertėje Ana, Merė ir Lūsė triūsinėjo aplink siuvamą suknelę, kivirčijosi, kad ši dar nebaigta.

– Luse, praėjusį vakarą žadėjai apsiūlėti palankus, – priekaištavo Ana. – Išėjai anksčiau, kad spėtum atlikti šį darbą.

– Žinau, žinau. Atsirado kitų reikalų. Galiu pabaigti dabar, – akimis maldavo ši.

Lūsė buvo labai jautri, o Ana kartais su ja elgdavosi griežtokai.

– Pastarosiomis dienomis tau nuolat kas nors kliudo dirbti, – pareiškė Ana.

Merė ramindama atkišo rankas.

– Nesikarščiuokit. Duokit suknelę man, kol nesugadinot.

– Atsiprašau, – tarė Lūsė. – Leiskit man ją pasiimti, ir baigsiu darbą.

– Kas tau darosi? – neatstojo Ana. – Elgiesi kaip nesava.

Lūsė nustėrusi pažvelgė į ją. Kad ir kokią paslaptį slėpė ši mergina, baisiai bijojo ją išduoti.

Atsikrenkščiau.

Tarnaitės sužiuro mano pusėn ir padarė tūpsnį.

– Nėmaž nesuprantu, kas čia vyksta, bet labai abejoju, ar karalienės tarnaitės šitaip ginčijasi, – pasakiau eidama artyn. – Be to, laikas bėga, o darbas neatliktas.

Įpykusi Ana bedė pirštu į Lūsę.

– Bet ji...

Nutildžiau Aną rankos mostu, net pati nustebau, kad taip lengvai pavyko.

- Nesiginčyk. Luse, neškis suknelę į darbo kambarį ir pabaik. Mums visoms reikia nusiraminti.

Laiminga Luse susiglobė drabužį, ji taip troško išnykti, kad beveik bėgte išbėgo iš kambario. Ana susiraukusi pažvelgė jai pavymui. Susirūpinusi Merė netardama nė žodžio uoliai ėmėsi veiklos.

Po poros minučių supratau, kad negalėsiu susikaupti dėl kambaryje tvyrančios įtampos. Pasiėmiau popieriaus, rašiklį ir nulipau žemyn. Svarsčiau, ar gerai padariau gelbėdama Luse. Gal būtų buvę geriau, jei pačios tarnaitės būtų išsiaiškinusios tarpusavio santykius. Galbūt kišimasis sumenkins jų ryžtą padėti man. Anksčiau niekada joms nenurodinėdavau.

Stabtelėjau prie Moterų kambario. Visai netraukė ten eiti. Žingsniuodama didžiuoju koridoriu aptikau jaukų kampelį - nedidelę nišą su suoliuku. Tada iš bibliotekos pasiėmiau knygą, kad turėčiau ant ko pasidėti laišką. Šalia suoliuko vešintis didelis augalas beveik paslėpė mane. Platus langas vėrėsi į sodą, ir akimirką rūmai nebeatrodė tokie maži. Žiūrėdama į lauke skraidančius paukštelius stengiausi kaip įmanoma švelniau parašyti tėvams, kad daugiau išmokų jie nebegaus.

- Maksonai, ar galime nueiti į tikrą pasimatymą? Kur nors ištrūkti iš rūmų? - iškart atpažinau Kris balsą. Hmm. Ko gero, Moterų kambarys tuštokas.

Maksonas linksmi atsakė:

- Brangute, labai norėčiau, bet netgi viešpataujant taikai tai būtų keblu.

- Noriu pamatyti tave ten, kur nesi princas, - meiliai zirzė Kris.

- O, aš visur princas.

- Juk supranti, ką turiu galvoje.

- Suprantu. Gaila, bet negaliu patenkinti tavo noro. Aš irgi norėčiau pamatyti tave kur nors be kitų trijų pretendenčių, tarsi nepriklausančią *Elitui*. Tačiau toks yra mano gyvenimas, - Maksono balsas nuskambėjo liūdnokai. - Ar vėliau nesigailėtum? - paklausė jis. - Tektų nugyventi visą amžėlį uždarytai auksiniame narvelyje. Mano mama išvyksta iš rūmų retai, kartą kitą per metus, - augalo lapai buvo tokie tankūs, kad princas su Kris praėjo manęs nepastebėję. - Jei manai, kad žmonių dėmesys įkyrus, būtų dar blogiau, jei taptum ta vienintele, į kurią krypsta visų akys. Žinau, kad puoselėji man nuoširdžius jausmus. Juntu tai kasdien. Bet ar jie išliks gyvenant drauge? Ar šito trokšti?

Rodos, Maksonas su Kris stabtelėjo koridoriuje, nes princo balsas buvo girdėti labai aiškiai.

- Maksonai Skrivai, kalbi taip, tarsi dalyvaudama *Atrankoje* aukočiausi, - prakalbo Kris. - Kasdien *jaučiuosi dėkinga*, kad čia patekau. Kartais mėginu

įsivaizduoti, kaip būčiau gyvenusi, jei mudu nebūtume susitikę... Verčiau prarasti tave dabar negu netekti tokių prisiminimų.

Kris balsas tapo kimus. Rodos, ji vos tramdė ašaras.

– Žinok, tu man reikalingas ne dėl gražių drabužių ar puikių rūmų. Maksonai, man nereikia ir karūnos. Tik tavęs.

Princas akimirką prarado žadą. Įsivaizdavau, kad jis apkabina Kris arba šluosto jai ištryškusias ašaras.

– Negaliu apsaityti, kokį įspūdį man padarė tavo žodžiai. Be galo troškau išgirsti, kad kam nors esu svarbus ne kaip princas, o kaip žmogus, – pakuždomis prisipažino jis.

– Esi, Maksonai.

Abu trumpam nutilo.

– Maksonai...

– Klausau.

– Aš... Nebenoriu ilgiau laukti.

Žinojau pasigailėsianti, bet šitai išgirdusi atsargiai padėjau popierių ir rašiklį, nuspūriau batelius ir nutykinau į koridoriaus galą. Dirstelėjusi už kampo išvydau Maksono pakaušį ir Kris ranką, slystančią jo kaklu. Bučiuodamas princas nubraukė jai plaukus į šoną. Pirmasis Kris bučinys, regis, buvo labai vykęs. Geresnis, nei galėjai tikėtis.

Pasislėpiau už kampo ir po akimirkos išgirdau jos kikenimą. Maksonas atsiduso – sykiu ir pergalingai ir su palengvėjimu. Greitai nudyrinau prie savo suoliuko ir dėl viso pikto nusigrėžiau į langą.

– Kada galėsime pakartoti? – tyliai paklausė Kris.

– Hmm. Greičiausiai vos tik įėję į tavo kambarį.

Jiems traukiant koridoriumi, ji juokėsi. Valandėlę pasėdėjau, tada čiupau rašiklį ir lengvai radau reikiamus žodžius.

Mama ir tėti,

šiomis dienomis esu labai užsiėmusi, tad rašau trumpai. Norėdama įrodyti savo atsidavimą Maksonui, o ne prabangiam Elito gyvenimui, atsisakiau išmokų už dalyvavimą Atrankoje. Teks pasitenkinti tuo, ką gavome iki šiol. Kažin, ar daugiau galime norėti.

Viliuosi, ši žinia jūsų per daug nenuliūdins. Labai visų pasiilgau ir tikiuosi, kad netrukus pasimatysime.

Myliu jus.

Amerika

Devintas skyrius

Pranešimų laida nelabai ką turėjo parodyti žiūrovams, nes per savaitę nenutiko nieko įdomaus. Po trumpos karaliaus vizito Prancūzijoje apžvalgos, kamera nukrypo į Gavrilą. Šis ėmė interviu iš *Elito* ketverto ir kaip įprastai klausinėjo apie dalykus, kurie šiose varžybose, rodos, buvo visai nesvarbūs.

Antra vertus, praėjusį sykį teko atsakinėti į rimtus klausimus. Dėl siūlymo panaikinti kastas vos nebuvo išmesta iš *Atrankos*.

- Panele Selestė, ar įsivaizduojate princesės apartamentus? - linksmi paklausė Gavrilas.

Vyptelėjau pati sau, buvau patenkinta, kad šis klausimas teko ne man. Tobulai besišypsanti Selestė išsišiepė dar plačiau ir prieš atsakydama žaismingai permetė plaukus per petį.

- Ne, Gavrilai, dar ne. Bet viliuosi juose apsigyventi. Be abejonės, karalius Klarksonas apsupo mus nuostabiausia prabanga, sunku net įsivaizduoti ką nors geresnio. Na, hmm... lovos yra tokios...

Selestė užsikirto, nes į studiją įbėgo du sargybiniai. Buvome susodintos taip, kad mačiau, kaip jie prilėkė prie karaliaus; Kris su Elisa sėdėjo nugara į jį. Jos bergždžiai mėgino slapčia grįžtelėti ir ką nors pamatyti.

- ...prabangios. Apie geresnes nėra ko svajoti... - šiek tiek išsiblaškiusi toliau kalbėjo Selestė.

Paiškėjo, kad kalbos tęsinio nebus. Karalius atsistojo, priėjo artyn ir nutraukė ją.

- Ponios ir ponai, atsiprašau, kad įsiterpiau, bet turiu svarbių žinių, - laikydamas laikė popieriaus lapą Klarksonas mėgino kita ranka išlyginti kaklaraištį. Susitvardęs prabilo: - Nuo pat valstybės susikūrimo sukilėlių pajėgos kelia sumaištį mūsų visuomenėje. Metų metus jie puldinėja rūmus, ką jau kalbėti apie paprastus gyventojus. Jų veiksmai darosi vis agresyvesni.

Rodos, sukilėliai pasirinko naują taktiką. Kaip žinote, keturios jaunos panelės - pretendentės į princeses - priklauso skirtingoms kastoms. Antrai, trečiai, ketvirtai ir penktai. Mes džiaugiamės tokia įvairove, bet kaip tik ji nežinia kodėl skatina sukilėlius veikti.

Prieš kalbėdamas toliau karalius per petį dirstelėjo į mus.

- Esame pasirengę atremti rūmų puolimus, stengiamės kiek galėdami ginti taikius gyventojus. Kaip karalius nekelčiau panikos, jei galėčiau jus apsaugoti, bet... sukilėliai nusitaikė į kastas.

Klarksono žodžiai pakibo ore. Mudvi su Seleste susižvelgėme vos ne kaip draugės.

- Jie jau seniai nori nuversti monarchiją. Neseniai ėmė puldinėti *Atrankos* dalyvių šeimas - tai rodo, kad jų ketinimai labai rimti. Mes nusiuntėme rūmų sargybinius saugoti *Elito* artimųjų. Bet šito per maža. Tie, kurie priklausote antrai, trečiai, ketvirtai ar penktai kastai, - kaip šios panelės, - vien per tai galite tapti sukilėlių taikiniu.

Prisidengiau ranka burną, Selestė aiktelėjo.

- Nuo šios dienos sukilėliai ims puldinėti antrą kastą, vėliau ir žemesnes, - niūriai pridūrė karalius.

Virš mūsų galvų pakibo grėsmė. Mūsų šeimos saugomos, tad dėl jų nepaliksime *Atrankos*, bet kuo ilgiau čia būsime, tuo labiau šalies gyventojai ims mūsų nekęsti, nes rizikuosime jų gyvybe. Vadinasi, *Atranka* turi būti kuo greičiau baigta.

- Mano karaliau, tai labai liūdnos žinios, - nutraukė tylą Gavrilas.

Klarksonas linktelėjo.

- Žinoma, ieškosime išeities. Vis dėlto gavome pranešimų apie aštuonis antpuolius penkiose provincijose, visais atvejais kėsintasi į antrą kastą. Žuvo mažiausiai vienas žmogus.

Dabar jau aš griebiausi už širdies. Dėl mūsų kaltės žūsta žmonės.

- Nuo šiandien, - toliau kalbėjo karalius, - raginame gyventojus laikytis arčiau namų ir imtis visų įmanomų saugumo priemonių.

- Puikus patarimas, mano karaliau, - tarė Gavrilas ir atsigrėžė į mus. - Panelės, ar turite ką pridurti?

Elisa tik papurtė galvą.

Kris giliai įkvėpė.

- Sukilėliai nusitaikė į antrą ir trečią kastą, bet jūsų namai saugesni už žemesnių kastų gyventojų namus. Jei galite priglauti pažįstamą šeimą iš ketvirtos ar penktos kastos, taip ir padarykite.

Selestė linktelėjo.

- Būkite atsargūs. Elkitės pagal karaliaus nurodymus.

Ji pasigrėžė į mane, supratau turinti ką nors pasakyti. Kai *Pranešimuose* sutrikdavau, pakakdavo žvilgtelėti į Maksoną, tarsi šis būtų galėjęs man patarti be žodžių. Ieškojau jo akimis, kaip buvau įpratusi. Bet mačiau tik šviesius plaukus. Princas sėdėjo nudelbęs žvilgsnį, susiraukęs ir prislėgtas.

Be abejonės, jam rūpėjo šalies gyventojai. Bet buvo ir šis tas daugiau, ne vien

noras apsaugoti savo piliečius. Jis suprato, kad mes galime išvykti.

Gal taip ir reikėtų? Kiek penktos kastos žmonių palydės galvas dėl to, kad sėdžiu ant kėdės ryškiai apšviestoje rūmų televizijos studijoje?

Bet kaip galėjau aš – ar kuri nors kita iš merginų – užsikrauti tokią naštą? Ne mes žudėme žmones. Prisiminiau visa, ką kalbėjo Augustas ir Džordžija. Tada suvokiau, kad esama vienintelės išeities.

– Kovokit, – pasakiau lyg ir pati sau. Paskui prisiminiau kur esanti ir atsigrėžiau į kamerą. – Kovokit. Sukilėliai yra pagyrūnai. Jie mėgina jus išgąsdinti ir priversti paklusti. Kas tada bus? Kokią ateitį jie jums pasiūlys? Tie žmonės – tironai, jie nesiliaus smurtavę. Jeigu leisite sukilėliams užgrobti valdžią, jūsų gyvenimas virs pragaru. Tad kovokite. Kaip kas galite, iš visų jėgų.

Man gyslose kunkuliavo kraujas, užplūdo adrenalinas, tarsi pati būčiau pasirengusi stoti prieš sukilėlius. Pakaks kentėti. Sukilėliai nuolat mus terorizavo, žudė artimuosius. Jei dabar prieš mane būtų išdygęs vienas iš Pietinių sukilėlių, tikrai nebūčiau puolusi bėgti.

Gavrilas vėl prakalbo, bet aš buvau tokia įpykusi, kad girdėjau tik savo širdies tvinksnius. Nespėjau susivokti, o kameros jau buvo išjungtos, šviesos užgesintos.

Maksonas priėjo prie tėvo ir kažką jam sukuždėjo, šis papurtė galvą.

Merginos atsistojo pasirengusios eiti.

– Grįžkite tiesiai į savo kambarius, – paprašė Maksonas. – Bus atnešta vakarienė, ir netrukus aš jus aplankysiu.

Mums einant pro prinčą su tėvu, karalius pirštu palietė man ranką. Supratau, kad liepia luktelėti.

– Tai buvo neprotinga, – pasakė jis.

Gūžtelėjau pečiais.

– Dabartinės priemonės neduoda rezultatų. Jeigu taip bus ir toliau, nebeliks kam valdyti šalies.

Karalius mostelėjo man eiti, lyg baidydamas įkyrią musę.

Tyliai pabeldęs į mano duris Maksonas įėjo vidun. Apsivilkusi naktiniais skaičiais lovoje. Buvau bedvejojanti, ar jis išvis užsuks pas mane.

– Jau taip vėlu, – nejučiomis sukuždėjau visai be reikalo.

– Žinau. Kalbėjau su kitomis merginomis, tam prireikė didelių pastangų. Elisa baisiai sukrėsta. Ji jaučia didžiulę kaltę. Nenustebčiau, jei po dienos ar dviejų išvyktų.

Nors Maksonas ne kartą prisipažino esąs Elisai abejingas, mačiau, kad jam skaudu. Prisitraukiau kojas prie krūtinės, kad jis turėtų kur atsisėsti.

– O kaip Kris ir Selestė?

- Kris nusiteikusi net per daug optimistiškai. Ji tikisi, kad žmonės bus atsargūs ir sugebės apsiginti. Aš tuo labai abejoju - mes nežinome, kada ir kur kitą kartą smogs sukilėliai. Jų pilna visoje šalyje. Vis dėlto Kris kupina vilčių. Juk žinai, kokia ji.

- Žinau.

Princas atsiduso.

- Selestė laikosi šauniai, nors, žinoma, yra susirūpinusi. Pasak Kris, antros kastos gyventojų būstai patys saugiausi. Selestė visada nusiteikusi ryžtingai, - žiūrėdama į grindis Maksonas nusijuokė. - Labiausiai nerimauja, ar nuviltų mane pasilikdama. Tarsi galėčiau uždrausti jai rinktis *Atranką*, o ne grįžimą namo.

Atsidusau.

- Protingas požiūris. Ar norėtum žmonos, kurios nejaudina šalies piliečių likimas?

Princas pažvelgė į mane.

- Tu tikrai jaudiniesi. Bet esi per šauni, kad jaudintumeisi kaip visi, - Maksonas papurtė galvą ir nusišypsojo. - Man sunku patikėti, kad raginai žmones duoti atkirtį sukilėliams.

Gūžtelėjau pečiais.

- Manau, mes per daug slapstomės nuo pavojų.

- Esi visiškai teisi. Nežinau, ar sukilėliai išsigąs, ar dar labiau įsius, bet tu tikrai pakeitei žaidimo taisykles.

Kryptelėjau galvą.

- Nepavadinčiau žaidimu sukilėlių užmačių išžudyti taikius gyventojus pagal kastas.

- Žinoma, ne! - skubiai paneigė Maksonas. - Tiesiog nerandu žodžio jų piktadarybėms apibūdinti. Kalbu apie *Atranką*.

Įsispoksojau į prinčą.

- Padės tai tau ar ne, bet šįvakar parodei gyventojams tikrąjį savo būdą. Jie išvydo merginą, kuri gelbsti savo tarnaites nuo pavojaus, kuri pasipriešina karaliui, jei mano, kad kaip tik to reikia. Kertu lažybų, dabar visi kitaip pažiūrės į tavo bėgimą paskui Marli. Iki tol buvai tiesiog mergina, kuri vos susitikusi aprėkė mane. Šįvakar paaiškėjo, kad esi mergina, nebijanti pasipriešinti sukilėliams. Žmonės ims kitaip tave vertinti.

Papurčiau galvą.

- Siekiu ne to.

- Suprantu. Svarsčiau, kaip atskleisti žiūrovams tikrąją tavo esybę, o tu skatinama impulso padarei tai pati. Tokia jau tavo prigimtis, - princas akyse atsispindėjo nuostaba, vadinasi, jis seniai šito laukė. - Antra vertus, pasakei tiesą. Nebegalima ilgiau slapstyti.

Nudelbiau akis į lovos apklotą, pirštais išlyginau raukšles. Buvau patenkinta, kad

princas pritaria mano žodžiams, bet jo kalbos maniera – tarsi būčiau iškrėtusi dar vieną pokštą – šią akimirką visai netiko.

– Amerika, aš pavargau kovoti su tavimi, – tyliai tarė Maksonas. Pakėlusį akis išvydau, kad jis kalba nuoširdžiai. – Man patinka, kad mudviejų nuomonės skiriasi, – tai vienas patraukliausių tavo bruožų, – bet daugiau ginčytis nebenoriu. Iš tėvo esu paveldėjęs bjaurių savybių. Grumiuosi su jomis, bet jos vis tiek prasikiša. O tu, – nusijuokė princas, – nusiminusi tampi labai stipri!

Princas papurtė galvą, turbūt prisiminė gausybę mano akibrokštų. Kaip jam išpyriau, kaip pareiškiau, kad reikia panaikinti kastas, kaip prakirtau lūpą Selestei už tai, kad ji šmeižė Marli. Niekada nemaniau esanti karšto būdo, bet pasirodė kitaip. Maksonas nusišypsojo, aš irgi. Prisiminti kai kuriuos savo poelgius buvo net savotiškai linksma.

– Stengiuosi būti sąžiningas su visomis *Elito* merginomis. Kai kurie mano poelgiai erzina. Vis dėlto noriu, kad žinotum, jog tavęs nepamiršau. Turbūt jau supratai, kad negaliu pamiršti, – Maksonas gūžtelėjo pečiais kaip berniūkštis.

Norėjau rasti tinkamus žodžius, kad princas suprastų, kaip man reikia jo dėmesio. Niekas nešovė į galvą, todėl paėmiau jį už rankos. Sėdėjome tyliai, žiūrėdami į sunertas rankas. Labai susirūpinęs Maksonas žaidė su dviem mano apyrankėmis, paskui nykščiu glostė vidinę riešo pusę. Ši intymi akimirka buvo labai graži.

– Gal rytoj praleiskime dieną drauge? – pasiūlė jis.

Nusišypsojau.

– Būtų labai šaunu.

Dešimtas skyrius

- Tai trumpai drūtai - dar daugiau sargybinių?

- Taip, tėti, daug daugiau, - nusijuokiau į ragelį, nors padėties tikrai negalėjai pavadinti juokinga. Bet tėtis mokėjo išvelgti šviesą net tamsiausiuose dalykuose. - Mes visos pasiliecame. Bent kol kas. Sukilėliai žadėjo pirmiausia pulti antrą kastą, bet ir jūs būkite atsargūs. Įspėkite Ternerius ir Kenvesius, kad saugotūsi.

- Ak, katyte, visi žino, kad reikia neprarasti budrumo. Manau, po tavo kalbos per *Pranešimus* žmonės taps kur kas drąsesni, kaip tu ir raginai.

- Tikiuosi, - atsakiau žiūrėdama žemyn. Staiga prajuokino mintis, kad aviu batelius, papuoštus brangakmeniais. Prieš penkis mėnesius avėjau nutriušusius plokščiapadžius.

- Amerika, turi savimi didžiuotis. Nė pats nežinau kodėl, bet kartais tavo žodžiai mane nustebina. Esi kur kas stipresnė, negu manai.

Tėvo balsas buvo toks nuoširdus, kad aš susidrovėjau. Jo nuomonė man buvo gerokai svarbesnė už kitų.

- Ačiū, tėti.

- Kalbu rimtai. Ne kiekviena princesė būtų išdrįsusi taip pasakyti.

Pakėliau akis į dangų.

- Liaukis, tėti, juk aš ne princesė.

- Laikas parodys, - atšovė jis džiaugsmingai. - Jei jau apie tai prakalbom, kaip laikosi Maksonas?

- Gerai, - atsakiau taisydamasi suknele. Trumpai patylėjome. - Tėti, jis man tikrai patinka.

- Tikrai?

- Aha.

- Kodėl?

Truputį pagalvojau.

- Nė pati nežinau. Tačiau bendraudama su juo jaučiuosi savimi.

- O kada nors buvo kitaip? - pašmaikštavo tėtis.

- Na, ne taip... Mane visad slėgė priklausymas penktai kastai. Atvykusi į rūmus kuri laiką neradau sau vietos. Ar priklausau penktai, ar trečiai kastai? Ar noriu priklausyti pirmai? Dabar man visa tai neberūpi. Manau, tai Maksono nuopelnas.

Suprask mane teisingai, princas neretai klysta, – sukikenu. – Bet būdama su juo jaučiuosi kaip Amerika. Nepriklausau nei kastai, nei *Atrankai*. Nelaikau jo savo valdovu. Tiesiog jis yra jis, o aš esu aš.

Tėtis valandėlę patylėjo.

– Katyte, tikrai gražūs žodžiai.

Su tėčiu kalbėtis apie vaikiną buvo bent kiek nejauku, bet jis vienintelis iš namiškių laikė Maksoną žmogumi, o ne įžymybe. Niekas kitas nebūtų supratęs manęs.

– Aha. Bet ne viskas tobula, – pridūriau, Silvijai įkišus galvą pro duris. – Kartais dingojasi, kad vyksta kažkas blogo.

Silvija reikšmingai pažvelgė į mane ir vien lūpomis ištarė: „Pusryčiai.“ Linktelėjau.

– Tai irgi gerai. Klaidos rodo, kad viskas yra tikra.

– Pasistengsiu tai prisiminti. Turiu atsisveikinti, tėti, jau vėluoju.

– Tai negaišinsi. Katyte, rūpinkis savimi ir kuo greičiau parašyk seseriai.

– Būtinai. Myliu tave, tėti.

– Ir aš tave myliu.

Po pusryčių merginos išėjo, o mudu su Maksonu likome valgomajame. Eidama pro šalį karalienė pamerkė akį, ir karštis išmušė man skruostus. Jai įkandin nusekė karalius, jo žvilgsnis perliejo mane kaip šaltu vandeniu.

Kai likome vieni, Maksonas žengė artyn ir sunėrė pirštus su manaisiais.

– Paklausčiau, ką norėtum šiandien veikti, bet pasirinkimas labai ribotas. Nei šaudymo iš lanko, nei medžioklės, nei pasijodinėjimo – draudžiama iškišti nosį iš rūmų.

Atsidusau.

– Net jei pasiimtume būrį sargybinių?

– Deja, Amerika, – princas man liūdnai nusišypsojo. – Gal pažiūrėkim filmą? Su išpūdingais veiksmo efektais.

– Tai ne tas pats, kas ištrūkti iš rūmų, – truktelėjau jį už rankos. – Eime, pasistenkime kuo geriau išnaudoti laiką.

– Esi stiprios dvasios, – tarė Maksonas.

Nuo šių žodžių pasijutau geriau, tarsi mūsų tarpusavio ryšys būtų vėl sustiprėjęs. Jau seniai buvau taip gerai nusiteikusi.

Mudu išėjome į koridorių ir patraukėme prie laiptų, vedančių į kino salę. Tada į langą ėmė barbenti lietaus lašai.

Pasukau galvą ir aiktelėjau iš nuostabos.

– Lyja.

Ištraukiau ranką iš Maksono saujos ir prispaudžiau prie stiklo. Per rūmuose praleistus mėnesius nė karto nelijo. Svarsčiau, ar čia kada nors išvis iškrenta nors lašas lietaus. Tik dabar suvokiau, kaip pasiilgau šito garso. Pasiilgau orų ir metų laikų kaitos. Gamtos pokyčių.

- Nuostabu, - sukuždėjau.

Apkabinęs mane per liemenį Maksonas atsistojo už nugaros.

- Tau ši diena graži, o kiti pasakytu, kad lietus ją sugadino.

- Kaip norėčiau pastovėti po lietumi.

Princas atsiduso.

- Suprantu, bet tai tiesiog...

Atsigrėžiau į Maksoną norėdama pažiūrėti, kodėl jis staiga nutilo. Jo akys bėgiojo po koridorių, aš irgi ėmiau žvalgytis. Buvome vieni, netoliese budėjo tik pora sargybinių.

- Eime, - paragino princas, imdamas mane už rankos. - Vilkimės, kad niekas mūsų nematė.

Nusišypsojau ir pasirengiau nuotykiui - Maksonas atrodė šį tą sumanęs. Toks jis man labai patiko. Laiptais užlipome į ketvirtą aukštą. Staiga ėmiau nerimauti, baimintis, kad princas parodys kokią nors slaptą biblioteką. Tai man galėjo baigtis prastai.

Nužingsniavome pusę koridoriaus, praėjome pro sargybinių, o daugiau nebuvo matyti nė gyvos dvasios. Maksonas ištempė mane į didelę svetainę ir nusivedė prie sienos, kur buvo įrengtas platus židinyš. Paskui įkišo ranką po atbraila ir užčiuopė slaptą skląstį. Tada spustelėjo plokštę sienoje - atsivėrė slapti laiptai.

- Stipriai įsikibk man į ranką, - tarė prisitraukdamas mane artyn.

Paklusau, nusekiau paskui jį blausiai apšviestais laiptais aukštyn iki durų. Maksonas lengvai atidarė duris, stumtelėjo jas... tada išvydome lietaus sieną.

- Ar čia stogas? - paklausiau, lietui šniokščiant.

Princas linktelėjo. Ne didesniame už mano miegamąjį plote, iš visų pusių apsuptame sienų, buvo matyti dangus. Pagaliau atsidūriau lauke.

Nejučiomis žingtelėjau į priekį ir atsistoju po lietumi. Stambūs šilti lašai krito man ant delnų, tekėjo suknele. Nusijuokęs Maksonas stumtelėjo mane į liūtį.

Aiktelėjau, nes akimirksniu permirkau. Apsigrėžusi čiupau Maksoną už rankos, jis šypsodamasis apsimetė kovojąs su manim. Plaukai užkrito princui ant akių, abudu permirkome iki siūlo galo. Vis dar šypsodamasis jis nusitempė mane į pasienį.

- Pažvelk, - pasakė man į ausį.

Apsisukusi pirmąkart išvydau tokį vaizdą. Prieš akis atsivėrė visas miestas. Gatvių labirintai, pastatų kontūrai, spalvų įvairovė - nors miesto panoramą gaubė pilkas lietaus šydas, iš nuostabos man vis tiek gniaužė kvapą.

Panorau būti tam miestui artima, tarsi jis priklausytų man.

- Amerika, nenoriu, kad visa tai užgrobtų sukilėliai, - lyg perskaitęs mano mintis tarė princas. - Nenutuokiu, kiek žmonių gali žūti, bet žinau, kad tėvas kažką slepia nuo manęs. Bijo, kad neatšaukčiau *Atrankos*.

- Ar yra būdas atskleisti tiesą?

Maksonas dvejojo.

- Norėčiau susisiekti su Augustu, jis patartų, ką daryti. Galėčiau parašyti jam laišką, bet bijau, kad tai nesaugu. Vargu ar galėčiau pasikviesti jį į rūmus.

Mintyse pasvarsčiau.

- O jei vis dėlto pasikviestume?

Maksonas nusikvatojo.

- Kaip, tavo manymu, tai padaryti?

Žaismingai patraukiau pečiais.

- Pagalvosiu apie tai.

Gerą valandėlę princas spoksojo į mane.

- Kaip puiku garsiai kalbėti apie tokius dalykus. Nuolat apvarstau, ką sakau. O čia manęs tikrai niekas neišgirs. Tik tu.

- Tai pirmyn, klok savo paslaptis.

Maksonas nusivaipė.

- Jeigu ir tu išklosi.

- Gerai, - atsakiau nusiteikdama žaisti.

- Tai ką nori sužinoti?

Nusibraukusi nuo kaktos šlapius plaukus ryžausi pradėti nuo svarbių, bet ne asmeninių klausimų.

- Ar tu tikrai nežinotai apie dienoraščius?

- Tikrai. Bet dabar jau žinau. Tėvas privertė perskaityti juos visus. Jei Augustas būtų atėjęs prieš dvi savaites, būčiau palaikęs jį melagiu, bet jis kalbėjo tiesą. Amerika, tie dienoraščiai pritrenkė mane, nors skaitydamas suvoki ne viską. Norėčiau tau papasakoti apie tai, bet kol kas negaliu.

- Suprantu.

Maksonas ryžtingai pažvelgė į mane.

- Kaip merginos sužinojo, kad nuvilikai man marškinius?

Dvejodama nudūriau akis.

- Pro langą žiūrėjome į besimankštinančius pusnuogius sargybinius. Pasakiau, kad tu be marškinių atrodai ne prasčiau už juos. Tiesiog išsprūdo.

Maksonas atlošė galvą ir nusikvatojo.

- Dėl to tikrai nepykstu.

Nusišypsojau.

- Ar buvai čia atsivedęs dar kurią nors merginą?

Princas liūdnai pažvelgė į mane.

- Oliviją. Tik kartą.

Gerai pagalvojusi prisiminiau: Maksonas pabučiavo ją čia, ir Olivija mums viską papasakojo.

- Bučiavausi su Kris, - išpyškino jis, nežiūrėdamas į mane. - Neseniai. Pirmą kartą. Manau, kad turi teisę tai žinoti.

Princas pažvelgė į mane, aš vos linktelėjau. Jei nebūčiau jų mačiusi savo akimis, gal būčiau reagavusi kitaip, palūžusi. Bet nors ir mačiau, vis tiek buvo skaudu šitai girdėti.

- Man nepatinka tavo pasimatymai su kitomis, - pasimuisčiau, nes šlapia suknelė pasidarė sunki.

- Žinau. Tiesiog taip jau yra.

- Taip nesąžininga.

Maksonas nusijuokė.

- Kiek sąžiningumo tau teko patirti gyvenime?

Nutariau jam papasakoti.

- Neturėčiau šito sakyti - jei išsiduosi žinąs, dar pabloginsi padėtį, esu tikra... bet... tavo tėvas man šio to prikaltė. Beje, jis nutraukė išmokas mano šeimai. Kitos merginos jų jau nebegauna, tad pamaniau, kad bus negražu, jei gaus tik mano vienos šeima.

- Kaip gaila, - tarė princas ir nukreipė akis į miestą. Mane šiek tiek blaškė šlapi Maksono marškiniai, prilipę jam prie krūtinės. - Amerika, šito jau nebeatitaisysiu.

- Aš ir neprašau. Tik noriu, kad žinotum, kaip viskas nutiko. Ištversiu.

- Mano tėvui tu nepatinki, jis tavęs nesupranta, - princas paėmė mane už rankos, aš nesipriešinau.

Sukau galvą, ko čia dar paklausus, bet viskas buvo susiję su kitomis merginomis. Kamantinėti apie tai nenorėjau. Buvau tikra, kad žinau apie jas beveik visą tiesą, o jei klydau, nenorėjau prarasti iliuzijų.

Maksonas pažvelgė į mano riešą.

- Ar tu... - jis pakėlė akis tarsį apsvarstydamas savo klausimą. - Ar nori pašokti?

Linktelėjau.

- Bet aš prasta šokėja.

- Šoksime lėtai.

Princas prisitraukė mane, uždėjo ranką ant liemens. Padaviau jam ranką, o kita prilaikiau įmirkusią suknelę. Sūpavomės beveik nejudėdami. Skruostu prisiglaudžiau princui prie krūtinės, jo smakras ilsėjosi man ant viršugalvio. Šokome pagal lietaus muziką.

Kai Maksonas priglaudė mane stipriau, pasijutau, tarsi visos blogybės būtų išnykusios, o mūsų su princu ryšys labai sutvirtėjęs. Tapome neišskiriamais draugais. Daugeliu atžvilgių buvome skirtingi, bet turėjome nemažai bendrybių. Negalėjau pavadinti šio ryšio likimo lemtuoju, bet anksčiau nebuvau patyrusi nieko panašaus.

Pakėliau akis į Maksoną, priglaudžiau delną jam prie skruosto ir prisitraukiau norėdama pabučiuoti. Jo šlapioms lūpoms susitikus su manosiomis, perliejo karštis. Princas abiem rankomis apkabino man liemenį ir glaudė prie savęs lyg bijodamas prarasti. Lietus barbeno į stogą, rodos, tyła įsiviešpatavo visame pasaulyje. Man buvo negana Maksono, jo paties, erdvės ir laiko.

Tiek mėnesių mėginau suderinti norus su viltimis. O dabar, tą akimirką, kurią Maksonas sukūrė tik mudviem, suvokiau, kad tai buvo beprasmiška. Beliko žengti pirmyn ir tikėtis, jog rasime kelią vienas pas kitą, kad ir kas nutiktų.

Turime rasti. Todėl... todėl...

Tiek ilgai laukiau šios valandėlės, ir ji atėjo labai netikėtai.

Aš mylėjau Maksoną. Pirmąkart tuo neabejojau. Mylėjau jį ne iš tolo kaip Aspeną, neklausinėjau savęs, kas bus, jeigu... Lioviausi svarsčiusi, kad jei Maksonas manęs neišsirinks, kaip niekur nieko grįšiu namo. Meilė užtvindė man širdį.

Pamilau princą.

Negalėjau nurodyti tikslios priežasties, dėl ko kilo toks įsitikinimas. Bet jis buvo labai aiškus – lygiai taip pat žinojau savo vardą, dangaus spalvą ar kokį nors knygoje paminėtą faktą.

Ar Maksonas irgi tai patyrė?

Princas atitraukė lūpas ir pažvelgė į mane.

– Kokia tu graži susitaršiusi.

Nervingai nusijuokiau.

– Ačiū. Už šiuos žodžius, už lietu ir už tai, kad nepasidavei.

Maksonas paglostė man skruostą, brūkštelėjo per nosį ir smakrą.

– Tu šito verta. Tik pati nesupranti. Patikėk, esi tikrai to verta.

Man iš laimės vos nesprogo širdis, panorau, kad šiandien viskas baigtusi. Pasaulis tarsi ėmė suktis naujai, ir tam, kad išsivaduočiau nuo svaigulio reikėjo išsklaidyti bet kokį netikrumą. Buvau įsitikinusi, kad taip nutiks. Turėjo nutikti. Jau netrukus.

Princas pakštelėjo man į nosies galiuką.

– Eime persirengti, tada žiūrėsime filmą.

– Viliojantis pasiūlymas.

Rūpestingai vėl paslėpiau širdyje savo meilę princui, pati vis dar truputį baimindamasi to jausmo. Galiausiai juo pasidalysiu, bet kol kas norėjau palaikyti paslapyje.

Bergždžiai mėginau išgręžti suknelę po stogeliu prieangyje. Eidama į kambarį paliksiu koridoriuje vandens šliūžę.

– Balsuoju už komediją, – pasakiau, mums nulipus laiptais.

Maksonas rodė kelią.

– O aš už nuotykių filmą.

– Na, ką tik sakei, kad esu labai vertinga, todėl turėčiau laimėti šį ginčą.

Princas nusijuokė.

– Gudriai sumetei.

Jis kikendamas spustelėjo plokštę, ir mudu įėjome į svetainę. Staiga Maksonas sustojo kaip įkastas.

Dirstelėjusi jam per petį išvydau be galo įsiutusį karalių Klarksoną.

– Tikriausiai tai buvo tavo sumanymas, – tarė jis sūnui.

– Taip.

– Ar bent suvoki, koks pavojus tau grėsė? – priekaištavo karalius.

– Tėve, ant stogo nesislepia sukilėliai, – atkirto Maksonas, jis stengė kalbėti įtikinamai, bet su varvančiais drabužiais atrodė šiek tiek juokingai.

– Maksonai, pakaktų vieno taiklaus šūvio, – karalius reikšmingai patylėjo. – Juk žinai, kad mūsų gretos praretėjusios, daug sargybinių išsiuntėme saugoti *Elito* namų. Nemaža jų savavališkai pabėgo. Mums nesaugu, – Klarksono žvilgsnis nuo sūnaus nukrypo į mane. – Kodėl prie nemalonumų ji visad būna prikišusi nagus?

Stovėjome tylėdami – neturėjome kaip pasiteisinti.

– Eik persirengti, – paliepė karalius. – Tavęs laukia darbas.

– Bet aš...

Pakako vieno tėvo žvilgsnio, ir Maksonas suprato, kad visi šios dienos sumanymai nuėjo vėjais.

– Ką gi, – nusileido jis.

Karalius stvėrė sūnų už rankos ir nusitempė, aš likau stypsoti. Atsigręžęs Maksonas per petį vien lūpomis ištarė „atsiprašau“, šyptelėjau jam.

Nebijojau nei karaliaus, nei sukilėlių. Žinojau, koks svarbus man yra Maksonas, ir buvau tikra, kad viskas kaip nors išsispręs.

Vienuoliktas skyrius

Man grįžus savo kambarį persirengti, Merė tyliai nusivaipė. Kai atėjau į Moterų kambarį, vis dar pylė palaimingas lietus. Nuo šiol šis gamtos reiškinys bus man ypatingas.

Mudu su Maksonu buvom tarsi pabėgę, užsimiršę, atsiriboję nuo tikrovės. Moterų kambaryje išvydau, kaip sukilėlių ultimatumas paveikė *Elito* merginas. Jos buvo išsiblaškusios ir neramios.

Selestė prie stalo tylomis lakavosi nagus. Mačiau, kaip jai virpa rankos, kaip ji nevykusiai brūkšteli šepetėliu, nuvalo laką ir imasi lakuoti iš naujo. Elisa laikė rankose knygą, bet jos akys buvo įbestos į langą. Ji žiūrėjo į liūtį. Nė viena iš mūsų neįstengė dorai atlikti nė menkiausio darbelio, viskas krito iš rankų.

– Kaip manai, kas dedasi už rūmų sienų? – paklausė manęs Kris, liovusis siuvinėti pagalvėlės užvalkalą.

– Nenutuokiu, – tyliai atsakiau. – Tikriausiai sukilėlių grasinimai buvo ne be pagrindo, – mėginau natomis užrašyti melodiją, skambančią galvoje. Jau beveik šešis mėnesius nebuvo nieko sukūrusi. Nemačiau prasmės. Vakareliuose žmonės teikdavo pirmenybę klasikais.

– Manai, kad karalius tyčia nuslėpė nuo mūsų tikrąjį aukų skaičių? – svarstė Kris.

– Visko gali būti. Jei mes išvyksime, sukilėliai laimės.

Kris padarė dar vieną dygsnį.

– Kad ir kas nutiktų, liksiu čia, – keista gaidelė jos balse vertė manyti, kad šie žodžiai skirti kaip tik man. Tarsi Kris būtų norėjusi pareikšti neatsisakanti kovos dėl Maksono.

– Aš irgi, – patikinau.

Rytojaus diena mažai kuo skyrėsi nuo vakarykštės, nors pirmiau niekad nesigailėdavau išvydusi, kad šviečia saulė. Nerimas baisiai slėgė, vėl tūnojome nieko nenusitverdamos. Man norėjosi pabėgioti, kur nors išlieti energiją.

Po pietų vėl nusliūkinome į Moterų kambarį. Elisa skaitė, aš sėdau prie natų sąsiuvinio, Kris ir Selestės dar nebuvo. Gal po dešimties minučių įėjo Kris, atsinešė piešimo popieriaus ir daugybę spalvotų pieštukų.

– Ką pieši? – paklausiau.

Ji gūžtelėjo pečiais.

- Piešiu, kad užsimirščiau.

Palinkusi prie popieriaus lapo ji ilgai sėdėjo su raudonu pieštuku rankoje.

- Nesuvokiu, ką darau, - galiausiai tarė Kris. - Šalies gyventojams gresia pavojus, bet aš myliu princą ir nenoriu išvykti.

- Karalius juos apgins, - raminau tarė Elisa.

- Vis dėlto keletas jau žuvo, - Kris nesiginčijo, tik nerimavo. - Turiu galvoti apie ką nors kita.

- Veikiausiai Silvija rastų mums darbo, - įsiterpiau.

Kris prunkštelėjo.

- Dar nesu taip nusivylusi, - priglaudusi pieštuką prie popieriaus ji per visą lapą nubrėžė kreivę. Tai buvo pradžia. - Viskas bus gerai. Nė kiek neabejoju.

Žiūrėdama į natas pasitryniau akis. Man reikėjo išjudinti smegenis.

- Noriu pasiimti knygą iš bibliotekos. Greit grįšiu.

Elisa ir Kris greitosiomis linktelėjo, stengėsi susikaupti prie savo darbų.

Atsistojau eiti.

Patraukiau koridoriumi į atokų pirmo aukšto kambarį. Čia ant lentynų stovėjo keletas knygų, norėjau jas perskaityti. Tyliai atidariusi duris supratau esanti ne viena. Kažkas verkė.

Apsižvalgiusi išvydau Selestę. Prisitraukusi kelius prie krūtinės ji sėdėjo ant plačios palangės. Iškart pasijutau nesmagiai. Selestė *niekada neverkdavo*. Iki šios akimirkos abejoju, ar ją kada nors apima graudulys.

Beliko tik išeiti, bet Selestė nusišluostė akis ir pamatė mane.

- Šito betrūko! - suaimanavo ji. - Ko tau reikia?

- Nieko. Atsiprašau, tik ieškojau knygos.

- Tai pasiimk ją ir dink. Tu gauni visa, ko nori.

Sutrikdyta Selestės žodžių, akimirką sustingau. Atsidususi ji nusliugė nuo palangės. Čiupo vieną iš žurnalų blizgančiais viršeliais ir paleido į mane. Šiaip ne taip pagavau.

- Pažvelk pati. Trumpa kalba per *Pranešimus* iškėlė tave į populiarumo viršūnę. Užkariavai žmonių meilę, - Selestės balsas buvo piktas, kaltinantis. Ji manė, kad viską numačiau iš anksto.

Atsiverčiau žurnalą, pusę jo sudarė mūsų ketverto nuotraukos, greta buvo pateiktos populiarumo kreivės. Elegantiška antraštė skelbė: *Ką norite matyti karaliene?* Prie savo atvaizdo išvydau ryškią kreivę, šaunančią aukštyn. Ji rodė, kad mane palaiko trisdešimt devyni procentai žiūrovų. Šis skaičius man pasirodė ne per didžiausias kaip nugalėtojai, bet kitos varžovės gerokai atsiliko nuo jo!

Žurnalas pateikė ir apklaustų žiūrovų atsiliepimų. Iš jų buvo matyti, kad Selestė,

nors priklausanti tik trečiai kastai, yra geroka didžiuklė. Elisa esanti pernelyg santūri, todėl surinkusi tik aštuonis procentus gyventojų balsų. Perskaičiusi atsiliepimus apie save vos nepravirkau.

Panelė Amerika elgiasi kaip tikra karalienė. Ji yra kovotoja. Mes ne tik pageidaujame jos, mums jos tiesiog reikia!

Spoksojau į tuos žodžius.

– Tai... Tai tiesa?

Selestė išplėšė žurnalą man iš rankų.

– Žinoma, tiesa. Taigi pirmyn, tekėk už Maksono ir tapk princese. Žmonės tave myli. Nuskurėlė iš penktos kastos užsidės karūną.

Selestė ėmė žingsniuoti prie durų, jos rūškana nuotaika sutrukdė man džiaugtis pačiomis netikėčiausiomis naujienomis, kokias sužinojau per visą *Atranką*.

– Nesuprantu, ko čia sielvartauji? Vis tiek gausi šaunų jaunikį iš antros kastos. Pasibaigus *Atrankai*, vis tiek liksi garsi, – priekaištavau.

– Tai jau praeitis, Amerika.

– Dėl Dievo meilės, Seleste, tu esi modelis! – sušukau. – Turi visa, ko trokšti.

– Bet ar ilgam? – atkirto ji. Paskui tyliau pridūrė: – Ar ilgam?

– Ką turi galvoje? – paklausiau jau švelniau. – Seleste, tu nepaprastai graži. Ir visą gyvenimą priklausysi antrai kastai.

Man dar nebaigus kalbėti, ji ėmė purtyti galvą.

– Manai, tu vienintelė jautiesi įkalinta savo kastoje? Taip, aš esu modelis. Bet nemoku dainuoti, nemoku vaidinti. Senstelėjusi būsiu greitai pamiršta. Jei labai pasiseks, pratempsiu dar kokius penkerius metus, – Selestė pašnairavo į mane. – Tu visą gyvenimą praleidai kone dugne. Matau, kad kartais ilgiesi tokio gyvenimo. O aš nuolat patyriau aplinkinių dėmesį. Turbūt tau tai atrodo kvaila, bet išties bijau viso šito netekti.

– Tavo baimė pagrįsta.

– Tikrai? – žiūrėdama pro langą ji šluostėsi ašaras.

Priėjau ir atsistojau šalia varžovės.

– Aha. Bet, Seleste, ar princas tau nors kiek patinka?

Susimąsčiusi ji palenkė galvą.

– Jis žavus ir puikiai bučiuojasi, – pridūrė šypsodamasi.

Vyptelėjau.

– Žinau.

– Žinau, kad žinai. Kai išgirdau, kaip toli pažengę judviejų santykiai, mano planas ėmė braškėti. Jau maniau prisiviliojusi Maksoną, privertusi jį trokšti manęs.

– Šitaip širdies neužkariausi.

– Man visai nerūpi princo širdis, – prisipažino Selestė. – Man tik reikia priversti jį

geisti manęs taip, kad išsirinktų. Taip, tai ne meilė. Kur kas labiau negu meilės man reikia šlovės.

Pirmą kartą mudvi kalbėjomės ne kaip varžovės. Tik dabar tai supratau. Ji atvyko į *Atranką* turėdama aiškų tikslą, o dabar ją užplūdo neviltis. Visos mes troškome princo meilės, tik viena Selestė – šlovės, todėl ir mėgino mus įbauginti.

– Visų pirma, tau reikia meilės. Jos reikia visiems. O greta jos gali mėgautis ir šlove.

Ji pakėlė akis į dangų, bet nepertraukė manęs.

– Antra, Selestė Njusom, kokią pažįstu, gali pelnyti šlovę ir pati, be vyro pagalbos.

Ji nusikvatojo.

– Aš esu bjauraus būdo, – pasakė daugiau žaismingai nei gėdydamasi.

– Tu suplėšei man suknelę!

– Taip, nes jos reikėjo man!

Staiga visa tai mums pasirodė juokinga. Visi ginčai, piktos grimasos, mažos šunybės kėlė tik juoką. Ten stovėdamos mudvi pirmą kartą per kelis mėnesius nuoširdžiai kvatojomės. Man kilo noras rūpintis Seleste, kaip rūpinausi Marli.

Ji stebėtinai greitai susitvardė ir prakalbo nežiūrėdama į mane:

– Amerika, aš tiek visko priveikiau. Prikrėčiau siaubingų, gėdingų dalykų. Kai ką padariau slegiama įtampos, bet daugiausia todėl, kad norėjau bet kokiomis priemonėmis gauti karūną, užkariauti Maksoną.

Pati apstulbau – pakėliau ranką ir patapšnojau jai per petį.

– Tiesą sakant, nemanau, kad tau reikia Maksono, kad gautum iš gyvenimo ko nori. Nestokoji ryžto ir talento. Dar svarbiau, esi gabi. Pusė šalies gyventojų viską atiduotų, kad turėtų visa tai, ką turi tu.

– Žinau, – atsakė Selestė. – Suprantu, kaip man pasisekė. Tiesiog sunku susitaikyti su... tuo, kad nesu pirma.

– Tai nesitaikyk.

Ji papurtė galvą.

– Aš neturėjau galimybių, tiesa? Tu sužavėjai Maksoną iš pat pradžių.

– Ne tik aš, – prisipažinau. – Kris irgi labai populiari.

– Gal nori, kad sulaužyčiau jai koją? Gebėčiau šitai, – Selestė sukrizeno. – Juokauju.

– Ar grįšim į Moterų kambarį? Sunku ten sėdėti kiauras dienas, tu prasklaidai nykią atmosferą.

– Ne dabar. Nenoriu, kad kitos matytų, jog verkiau, – ji maldaujamai pažvelgė į mane.

– Pažadu niekam neprasitarti.

- Ačiū.

Stojo nejauki tylą, tarsi vienai iš mūsų būtų derėję dar ką nors pridurti. Galiausiai išvydau tikrąjį Selestės veidą, man tai buvo svarbu. Abejojau, ar galėsiu pamiršti visas jos iškrėstas kiaulystes, bet dabar ją perpratau. Nebeturėjau ką pasakyti, todėl pamojavau ir išėjau.

Vos uždariusi duris prisiminiau, kad nepaėmiau knygos. Tada prieš akis vėl iškilo besišypsantis mano atvaizdas blizgiame žurnale ir didelis skaičius šalia jo. Per vakarienę tįmptelėsiu ausies lezgelį. Maksonas turi tai sužinoti. Vyliausi, kad sužinojęs, jog pelniau šalies gyventojų simpatiją, princas dar smarkiau mane pamils.

Netoli Moterų kambario išvydusi pažįstamą veidą suvokiau, kad esama ir svarbesnių reikalų. Buvau žadėjusi Maksonui, kad rasiu būdą susisiekti su Augustu. Dabar buvau tikra, kad vienintelis tam tinkamas žmogus artinasi prie manęs.

Koridoriumi ateinantis Aspenas man pasirodė dar stipresnis ir aukštesnis nei įprastai.

Apsidairiau norėdama įsitikinti, ar esame vieni. Koridoriuje išvydau dar kelis sargybinius, bet jie buvo taip toli, kad tikrai negalėjo mūsų girdėti.

- Labas, - pasisveikinau ir mostelėjau, kad Aspenas prieitų. Prikandau lūpą tikėdamasi, jog jis manęs neapvils. - Man reikia tavo pagalbos.

Nė nemirktelėjęs Aspenas atsakė:

- Padarysiu, ko tik paprašysi.

Dvyliktas skyrius

Buvau teisi. Aspenas buvo iššniukštinėjęs kiekvieną rūmų kertelę ir gerai žinojo, kaip iš jų išsigauti.

- Ar esi tikra, kad gerai elgiesi? - paklausė Maksonas, kai kitą vakarą persirengėme mano kambaryje.

- Turime žinoti, kas dedasi. Neabejoju, kad pavojus mums negresia, - patikinau prinčą.

Mudu kalbėjomės pro vonios durų plyšį. Maksonas nusivilko savo kostiumą ir numetė ant grindų, tada apsirengė džinsiniais šeštos kastos drabužiais. Aspeno apdaras jam buvo laisvokas, bet tiko. Laimė, Aspenas rado smulkesnį sargybinių, iš jo paskolino drabužių man, nors vis tiek teko gerokai pasiraitoti kelnes.

- Rodos, tu labai pasitiki šiuo sargybiniu, - pareiškė Maksonas, ir aš nelabai supratau, ką reiškia jo intonacija. Gal princas nerimavo.

- Mano tarnaitės sako, kad jis vienas iš geriausių. Nuvedė mane į slėptuvę tąsyk, kai užpuolė Pietiniai sukilėliai ir visi per vėlai suskato gelbėtis. Regis, jis niekad nepraranda budrumo, net tada, kai ramu. Nuojauta kužda, kad galime juo pasitikėti.

Persirengdamas princas kalbėjo toliau:

- Iš kur žinotai, kad šis sargybinis sugebės išvesti mus iš rūmų?

- Nežinojau, tiesiog paklausiau.

- Ir jis be niekur nieko tau atsakė? - apstulbo Maksonas.

- Žinoma, pasakiau, kad darau tai tavo prašoma.

Princas lyg ir atsiduso.

- Vis dar manau, kad tau eiti nederėtų.

- Eisiu, Maksonai. Ar jau persirengei?

- Taip, beliko apsiauti batus.

Atidariau duris, ir išvydęs mane Maksonas ėmė juoktis.

- Atsiprašau. Esu pratęs matyti tave su suknele.

- Be kostiumo ir tu atro dai kiek kitaip, - taip ir buvo, tik Maksonas neatrodė juokingai. Senas džinsinis Aspeno apdaras, nors ir dukslokas, jam tiko. Trumparankoviai marškiniai neslėpė raumeningų rankų. Jas tik kartą buvau mačiusi slėptuvėje.

- Tos kelnės labai plačios. Kodėl taip mėgsti džinsus? - paklausė princas, matyt,

prisiminęs, ko prašiau jį pirmą dieną rūmuose.

Gūžtelėjau pečiais.

- Tiesiog jie man patinka.

Šypsodamasis Maksonas palingavo galvą, paskui priėjo prie mano drabužių spintos ir neklausdamas leidimo atidarė ją.

- Turime rasti diržą tavo kelnėms, antraip jas pamesi ir sukelsi sumaištį. To mums visai nereikia.

Maksonas ištraukė tamsiai raudoną juostą ir įvėrė į mano kelnių diržo kilpeles.

Nežinia kodėl, bet šitai atrodė svarbu. Man spurdėjo širdis, valandėlę svarsčiau, ar princas girdi jos meilės šauksmą. Jei taip, nekreipė į jį dėmesio, nes mūsų laukė svarbi užduotis.

- Paklausyk, - tarė surišdamas juostą mazgu. - Mūsų sumanymas labai pavojingas. Jei kas nutiks, bėk. Tik nemėgink grįžti į rūmus. Susirask šeimą, kad priglaustų tave nakčiai.

Maksonas žingtelėjo atgal ir pažvelgė man į kupinas nerimo akis. Pakraipiau galvą.

- Dabar prašyti kieno nors prieglaudos ne mažiau pavojinga kaip susidurti su sukilėliais. Žmonės gali būti nusivylę, kad merginos nepalieka *Atrankos*.

- Jei straipsnyje, kurį tau rodė Selestė, rašoma tiesa, žmonės turėtų didžiuotis tavimi.

Buvau beimanti ginčytis su Maksonu, bet pasigirdo beldimas į duris. Maksonas nuėjo atidaryti, ir į prieblandoje skendintį mano kambarį skubiai įžengė Aspenas, lydintas kito sargybinio.

- Jūsų šviesybe, - ištarė Aspenas ir nusilenkė. - Panelė Amerika man pranešė, kad jums reikia ištrūkti iš rūmų.

Maksonas giliai atsiduso.

- Taip. Girdėjau, kad tu gali man padėti, karininke... - jis žvilgtelėjo į Aspeno ženklelį, - ...Legeri.

Aspenas linktelėjo.

- Tiesą sakant, tai ne itin sunku. Turbūt bus kebliau išsaugoti paslaptį nei išsigauti iš rūmų.

- Kaip tai suprasti?

- Manau, esama tam tikros priežasties, kodėl šįvakar, nežinant karaliui, norite dingti iš rūmų. Jei būsime apie tai klausinėjami, - Aspenas žvilgtelėjo į kitą sargybinių, - negalėsime meluoti valdovui.

- Aš ir neprašau meluoti. Viliuosi greitai galėsiąs viską paaiškinti tėvui, bet šįvakar diskretiškumas būtinas.

- Tada neturėtų kilti bėdų, - Aspenas sudvejojo. - Nemanau, kad panelei reikia

leistis į šį žygį.

Tarsi radęs pritarėją Maksonas pažvelgė į mane lyg tardamas: „Ar nesakiau?“

Išsitiesiau visu ūgiu.

– Neketinu čia kiurksoti. Sukilėliai mane jau persekiojo, aš jų nebijau.

– Bet tai buvo Šiauriniai sukilėliai, – įsiterpė princas.

– Eisiu drauge, – patikinau. – Mes tik švaistome laiką.

– Tiesą sakant, nė vienas iš mūsų nesutinkame su tavimi.

– Tiesą sakant, man nė motais.

Atsidusęs Maksonas užsidėjo megztą kepurę.

– Taigi ką turime daryti?

– Planas labai paprastas, – ryžtingai ėmė dėstyti Aspenas. – Du kartus per savaitę sunkvežimis iš rūmų važiuoja maisto produktų. Kartais virėjai šio to pristinga, tada važiuojama nupirkti trūkstamų dalykų. Įprastai vyksta virėjai ir keletas sargybinių.

– Ir niekas nieko neįtars? – paklausiau.

Aspenas papurtė galvą.

– Dažniausiai važiuojama vakarais. Jei virėjas pasako, kad pusryčiams trūks kiaušinių, verčiau jų parsivežti iki aušros.

Maksonas pasirausė kostiumo kelnių kišenėse.

– Gavau iš Augusto žinutę. Jis nurodo adresą, kur galime susitikti, – princas padavė laiškėlį Aspenui, abu sargybiniai jį perskaitė.

– Ar žinai tą vietą? – paklausė Aspenas draugo.

Sargybinis, tamsiaodis jaunas vyras pavarde Eiveris, – ją perskaičiau ant ženklelio, – linktelėjo.

– Tai ne pats geriausias miesto rajonas, bet netoliese yra maisto produktų sandėlis, tad neturėtume sukelti įtarimo.

– Puiku, – tarė Aspenas ir pažvelgė į mane. – Pasibruk plaukus po kepure.

Suėmiau plaukus ir susukau į kuodą tikėdamasi, kad jie tilps po Aspeno duota megzta kepure. Sukišusi paskutines sruogas dirstelėjau į Maksoną.

– Ar gerai?

Jis nusijuokė.

– Puikiai.

Kumštelėjau jam į dilbį ir apsigrėžiau laukdama Aspeno nurodymų.

Man nerūpestingai bendraujant su Maksonu, Aspeno akyse pasirodė nuoskauda. Gal ir šis tas daugiau. Mudu dvejus metus slapta susitikinėdavome medžio namelyje, o dabar, paskelbus komendanto valandą, turėsiu eiti gatvėmis su žmogumi, kurį be galo trokšta nužudyti Pietiniai sukilėliai.

Ši akimirka labai iškaudino Aspeną.

Nors aš jo nebemylėjau, Aspenas man vis tiek rūpėjo, nenorėjau jo žeisti.

Maksonas tikriausiai nieko nepastebėjo, nes Aspenas greitai susitvardė.

- Sekite paskui mus.

Ištykinę į koridorių Aspenas su Eiveriu nusivedė mus laiptais žemyn prie didžiulės slėptuvės, skirtos karališkajai šeimai. Užuoť įėję pro tvirtas plienų apšarvuotas duris, mes toliau sparčiai žingsniavome per rūmus iki sraigčių laiptų. Maniau, kad atsidursime pirmame aukšte, bet patekome į virtuvę.

Mane iškart užliejo šiluma, į nosį padvelkė duonos raugo kvapas. Akimirka pasijutau kaip namie. Tikėjausi, kad virtuvė panėši į gydyklą, kad joje pilna įmantriausios įrangos kaip didelėse kepyklose Karolinoje, turtingųjų rajonuose. Bet čia išvydau didžiulius medinius stalus su paruoštomis pjaustyti daržovėmis. Visur buvo prilipyta raštelių, primenančių budėtojams, ką reikia padaryti. Virtuvė, nors ir labai didelė, atrodė jauki.

- Nuleiskite galvas, - sukuždėjo Eiveris mudviem su Maksonu.

Mums nudelbus akis, Aspenas šūktelėjo:

- Delila!

- Luktelėk, branguti! - atsiliepė kažkokia moteris. Jos balsas buvo sodrus, su pietietišku akcentu. Šitaip kalbant kartais girdėdavau Karolinoje. Už kampo pasigirdo sunkūs žingsniai, bet aš vengiau pakelti akis ir išvysti moters veidą. - Legeri, meiluti, kaip laikaisi?

- Gerai. Ką tik išgirdau, kad reikia atgabenti produktų. Pamaniau, gal turi man sąrašą.

- Produktų? Nieko negirdėjau apie tai.

- Juokinga, o aš buvau tikras.

- Gal tiesiog pamiršau, - pasakė Delila, be jokio nerimo ar įtarimo balse. - Nenorėčiau, kad ko nors pristigtų.

- Gerai sakai. Ilgai netruksim, - pažadėjo Aspenas ir nusikabino raktų ryšulį. - Pasimatysim vėliau, Delila. Jei miegosi, raktus pakabinsiu ant vagio.

- Gerai, meiluti. Greitai grįžk, senokai tavęs nemačiau.

- Pasistengsiu.

Aspenas leidosi eiti; netardami nė žodžio sekėme paskui jį. Šyptelėjau pati sau. Delilos balsas buvo sodrus ir motiniškas. Ir jai patiko Aspenas.

Pasukę už kampo nulipome prie plačių durų. Aspenas jas atrakino ir atidarė. Lauke tvyrojo gailvus oras, netoliese laukė didelis juodas sunkvežimis.

- Nors kėbule nėra už ko laikytis, judu lipkite į galą, - tarė Eiveris.

Pažiūrėjau į didžiulį automobilį. Bent jau liksim neatpažinti.

Nuėjau prie sunkvežimio galo, Aspenui rakinant duris.

- Prašom, panele, - tarė jis atkišdamas man ranką. Paėmiau ją. - Jūsų Didenybe, - pridūrė, bet Maksonas įlipo pats.

Viduje pamačiau keletą dėžių, palei kėbulo kraštą ėjo lentyna, bet iš esmės tai buvo tuščia metalinė dėžė. Maksonas pralenkė mane ir apsižvalgė.

- Ateik čia, Amerika, - jis parodė į kampą. - Atsisėsim prie lentynos.

- Stengsimės nekratyti, - pasakė Aspenas.

Maksonas linktelėjo. Aspenas rimtai pažiūrėjo į mus ir uždarė duris.

Aklinoje tamsoje prisiglaudžiau prie Maksono.

- Bijai? - paklausė jis.

- Ne.

- Aš irgi.

Vis dėlto buvau tikra, kad abudu meluojame.

Tryliktas skyrius

Negaliu pasakyti, kiek ilgai važiovome, bet jutau kiekvieną didžiulio sunkvežimio trūktelėjimą. Stengdamasis, kad mudviejų nemėtytų kaip skiedrelių, Maksonas nugara įsirėmė į lentyną, koja – į sieną, tarsi prilaikydamas mane. Bet ties kiekvienu posūkiu vis tiek slydinėjome ant metalinių grindų.

– Mėgstu žinoti, kur esu, – tarė princas, mėgindamas kaip nors išsilaikyti.

– Ar anksčiau esi buvęs mieste?

– Tik važiuojęs automobiliu, – prisipažino jis.

– Keista, kur kas smagiau važiuoti į sukilėlių irštą negu linksminti Italijos karališkosios šeimos moteris.

Maksonas nusikvatojo.

– Tik tu gali šitaip pasakyti!

Per variklio gaudesį ir ratų cypimą buvo sunku susikalbėti, todėl kurį laiką tylėjome. Tamsoje garsai atrodė stipresni. Stengdamasi susikaupti giliai įkvėpiau ir užuodžiau kavos kvapą. Negalėjau pasakyti, ar juo buvo persismelkęs kėbulas, ar važiovome pro kokią nors pakelės užkandinę. Rodos, po labai ilgo laiko Maksonas prikišo lūpas man prie ausies.

– Norėjau, kad saugiai liktum namie, bet labai džiaugiuosi, kad esi čia, – sukikenau. Abejojau, ar princas išgirdo, bet tikriausiai pajuto, nes sėdėjome labai arti vienas kito. – Pažadėk man, kad prireikus bėgsi.

Nusprendžiau, kad ištikus negandai nebepajėgčiau pagelbėti Maksonui. Pasilenkiau ir prikišau lūpas jam prie ausies.

– Pažadu.

Mus dar kartą supurtė, ir princas prilaikė mane. Tamsoje susilietė mūsų nosys, netikėtai pajutau norą pabučiuoti jį. Nors bučiavomės ant stogo vos prieš tris dienas, regis, praėjo amžinybė. Princas prisitraukė mane arčiau, oda pajutau jo kvėpavimą. Nė kiek neabejojau, kad pabučiuos mane.

Princas nosimi bakstelėjo man į skruostą ir mūsų lūpos dar labiau suartėjo. Tuo pačiu metu užuodžiau kavos kvapą ir girdėjau kiekvieną menkiausią girgždesį tamsoje. Šviesos stygius vertė mane susitelkti į gaivų kvapą, sklindantį nuo Maksono; buvo justis, kaip jo pirštai kyla mano sprandu prie kuodo, kyšančio iš po kepurės.

Vos mūsų lūpoms susilietus, sunkvežimis staiga sustojo ir mestelėjo mus pirmyn. Trenkiausi galva į sieną beveik neabejodama, kad princas vos nekrimstelėjo man į ausį.

- Oi! - suriko Maksonas stengdamasis nevirtuliuoti ir kaip nors išsilaikyti tamsoje. - Ar neužsigavai?

- Ne, smūgį susilpnino plaukai ir kepurė, - jei nebūčiau taip baisiai troškusi bučinio, būčiau nusijuokusi.

Netrukus sunkvežimis ėmė važiuoti atbulas. Po kelių akimirkų mašina vėl sustojo, nustojo burgzti variklis. Maksonas pakeitė padėtį, palenkė galvą ir susigūžė, žiūrėdamas į duris. Pasekiau jo pavyzdžiu. Princas slinko pirmyn, atmetęs ranką, jei tektų mane ginti.

Mus apakino gatvės žibinto šviesa. Ėmiau markstyti, mėginau išžiūrėti lipantį į kėbulą žmogų.

- Atvažiavome, - tarė Eiveris. - Per daug neatsilikdami sekite iš paskos.

Maksonas atsistojo ir padavė man ranką. Jis išsoko ant žemės, paskui iškėlė mane ir tuoj pat paėmė už rankos. Vienoje skersgatvio pusėje stūksojo stora plytų tvora, tvyrojo gaižus puvėsių dvokas. Aspenas stovėjo priešais mus ir neramiai dairėsi aplink, rankoje laikydamas ginklą.

Juodu su Eiveriu nužingsniavo prie užpakalinių kažkokio pastato durų, o mes nesitraukėme nuo sargybinių. Aplink stūksojo aukštos namų sienos. Jos man panėšėjo į daugiabučius su gaisrininkų kopėčiomis Karolinoje, bet šis rajonas atrodė negyvenamas. Aspenas pabeldė į purvu apskretusias duris ir ėmė laukti. Šios girgždėdamos prasivėrė tik tiek, kiek leido grandinėle. Išvydau Augusto veidą, tada durys užsitrenkė, bet po akimirkos, atkabinus grandinėle, buvo atvertos plačiai. Augustas skubino mus užėti.

- Greičiau, - tyliai paragino.

Pustamsiame kambaryje išvydau dar vieną vaikiną ir Džordžiją. Mačiau, kad ji, kaip ir mes, nerimauja. Nesusilaikiusi pasileidau per kambarį ir apkabinau ją. Džordžija irgi apglėbė mane. Netikėtai atradusi draugę pasijutau labai laiminga.

- Ar jūsų niekas nesekė? - paklausė ji.

Aspenas papurtė galvą.

- Ne, bet turite spėriai suktis.

Džordžija nusivedė mane prie staliuko, Maksonas atsisėdo šalia, Augustas ir nepažįstamas vaikiną greta jo.

- Kokia padėtis? - paklausė Maksonas. - Nujaučiu, kad tėvas slepia tiesą nuo manęs.

Augustas nustebeš patraukė pečiais.

- Mūsų žiniomis, žuvusiųjų ne tiek daug. Pietiniai sukilėliai puldinėja kaip

paprastai, bet dabar jie nusitaikę į antrą kastą. Žuvo ne daugiau kaip trys šimtai žmonių.

Aiktelėjau. Trys šimtai žmonių! Argi tai mažai?

- Amerika, viskas ne taip jau blogai, - ramino Maksonas, vėl imdamas mane už rankos.

- Jis teišus, - nuoširdžiai patikino Džordžija. - Aukų galėjo būti kur kas daugiau.

- To ir tikėjau iš Pietinių sukilėlių: pradės nuo aukščiausių kastų, baigs žemiausiomis. Manome, kad jie tam ruošėsi jau labai seniai, - įsiterpė Augustas. - Kol kas, rodos, vis dar puldinėjama antra kasta, bet mes stebime įvykius ir išpėsime jus, jei atsiras pokyčių. Kiekvienoje provincijoje turime sąjungininkų, jie mums praneša, kas ten dedasi. Tik nedaug ką gali padaryti neišsiduodami, juk visi puikiai žinome, kas atsitiktų, jeigu būtų demaskuoti.

Maksonas rimtai linktelėjo. Be abejonės, tie žmonės būtų nužudyti.

- Gal mums pasiduoti? - pasiūlė Maksonas.

Nustebusi pakėliau akis į jį.

- Patikėkit mumis, - tarė Džordžija. - Pasidavimas tik pablogintų padėtį.

- Bet juk reikia ko nors griebtis, - neatlyžo princas.

- Jus jau žengėte svarbų žingsnį. Tikriausiai, ji žengė, - Augustas mostelėjo galva mano pusėn. - Kiek mums žinoma, ūkininkai eidami iš namų nešasi kirvius, siuvėjai traukia gatvėmis su žirkėmis rankose, antros kastos atstovai vaikština su dujų balionėliais. Kiekvienas ieško būdų apsiginti, kad ir kokiai kasta priklausytų. Tavo žmonės nenori gyventi baimėje ir negyvens. Jie kovos.

Man norėjosi verksti. Tikriausiai pirmą kartą per visą *Atranką* deramai pasielgiau.

Didžiudamasis Maksonas spustelėjo man ranką.

- Tai paguodžia, - tarė jis. - Ir vis dėlto šito negana.

Linktelėjau. Buvau laiminga, kad žmonės nesugniužo, bet turėjo būti būdas užbaigti šitai kartą ir visiems laikams.

Augustas atsiduso.

- Svarstėme, ar nevertėtų pulti Pietinių sukilėlių. Jie neturi gerai parengtos armijos, tiesiog medžioja žmones. Mūsų rėmėjai, kurių yra visur, nerimauja, kad gali būti atpažinti. Pasitelkus juos galima surengti netikėtą puolimą. Mums lyg ir nestinga pajėgų, bet neturime ginklų. Negalime stoti prieš Pietinius sukilėlius ginkluoti plytomis ir šakėmis.

- Jums reikia ginklų?

- Nepakenktų.

Maksonas ėmė svarstyti.

- Jūs galite atlikti tai, ko negalime mes, būdami rūmuose. Bet aš nenoriu siųsti savo žmonių į žygį prieš tuos laukinius. Jie tikrai žūtų.

- Visko gali būti, - sutiko Augustas.

- Nesu linkęs jūsų apginkluoti ir dėl dar vienos priežasties - nėra garantijos, kad neatkreipsite tų ginklų į mus.

Augustas prunkštelėjo.

- Nebeišmanau, kaip jus įtikinti, kad esame jūsų pusėje, bet sakau tiesą. Mūsų tikslas yra panaikinti kastas. Esame pasirengę remti jus, kol jis bus pasiektas. Maksonai, neketinu tau kenkti, manau, tu tai žinai, - Augustas ir Maksonas ilgai žiūrėjo vienas į kitą. - Jei nežinotum, nebūtum čia atvažiavęs.

- Jūsų Didenybe, - įsiterpė Aspenas, - atsiprašau, kad kišuosiu, bet kai kurie iš mūsų nori nugalėti Pietinius sukilėlius ne mažiau už jus. Galėčiau mokyti savanorius priešinti užpuolikams ne tik vienas prieš vieną.

Mano širdį užplūdo išdidumas. Toks jau tas mano Aspenas, visad stengiasi pagelbėti.

Linktelėjęs Aspenui Maksonas vėl atsigrėžė į Augustą.

- Man reikia šiek tiek laiko pagalvoti. Galiu surengti jums mokymus, bet ne aprūpinti ginklais. Net jeigu būčiau tikras dėl jūsų ketinimų, net jeigu tarp mūsų užsimegztų ryšys, negaliu numatyti tėvo reakcijos.

Nejučiomis Maksonas pasirąžė, išryškėjo jo nugaros raumenys. Dingtelėjo, kad nuo tada, kai jį pažįstu, princas šitaip daro dažnai, tik nesupratau, ką šis judesys reiškia. Net dabar jam itin rūpėjo išsaugoti paslaptį.

- Tiesa. Veikiausiai jums jau laikas važiuoti. Atsiųsiu žinutę, kai tik gausime naujų žinių, bet kol kas jos geros. Na, kaip tik tokios, kokių tikėjomės, - Augustas padavė Maksonui raštelį. - Turime vieną liniją. Galite paskambinti, jei turėsite pranešti ką nors labai svarbaus. Prie jos budi Maikas, jis puikiai išmano tokius dalykus.

Augustas mostelėjo į vaikina, per tą laiką neištarusį nė žodžio. Tasai labai tvirtai sučiaupė lūpas, tarsi būtų jas sukandęs, ir vos vos linktelėjo mums. Buvo matyti, kad vaikas drovisi, bet sykiu yra kamuojamas smalsumo.

- Labai gerai, be reikalo neskambinsiu, - Maksonas įsidėjo popierėlį į kišenę. - Netrukus susisieksim, - jis atsistojo, aš pasekiau princą pavyzdžiu, bet dar atsigrėžiau į Džordžiją.

Ši apėjo stalą ir prisiartino prie manęs.

- Saugiai grįžkit. Šituo numeriu gali skambinti ir tu, nepamiršk.

- Ačiū, - trumpam apkabinau merginą, paskui išėjau su Maksonu, Aspenu ir Eiveriu. Dar kartą žvilgtelėjau į keistuosius draugus, ir durys buvo uždarytos ir užsklęstos.

- Pasitraukit nuo sunkvežimio, - tarė Aspenas.

Atsigrėžiau pažiūrėti, kam jis tai sako, nes buvome dar tolokai nuo automobilio.

Tada supratau, kad Aspenas kreipėsi ne į mane. Aplink sunkvežimį vaikštinėjo

trys vyrai. Vienas turėjo rankose veržliaraktį, tarsi būtų ketinęs pavogti padangas. Kiti du mėgino atidaryti metalines kėbulo duris.

- Duokite mums maisto, ir pranyksime, - tarė vienas. Atrodė jaunesnis už kitus, maždaug Aspeno metų. Jo balsas buvo šaltas ir ryžtingas.

Rūmuose nepastebėjau, kad ant sunkvežimio, į kurį sulipome, šono puikuojasi didžiulis Ilėjos herbas. Žiūrėdama į būrelį valkatų supratau, kokia tai kvailystė. Nors mudu su Maksonu buvome persirengę, priėję arčiau valkatos būtų pažinę mus iš veido. Nors ir nemokėjau šaudyti, troškau turėti ginklą.

- Sunkvežimyje maisto nėra, - ramiai atsakė Aspenas. - O jei ir būtų, tai ne jums.

- Kaip puikiai valdžia išmankština savo marionetes, - pareiškė kitas vyras. Kai jis mums išsišiepė, burnoje pamačiau švarples. - Kas pats buvai prieš pavirsdamas tokiu?

- Traukitės nuo sunkvežimio, - paliepė Aspenas.

- Tu nepriklausei nei antrai, nei trečiai kastei, antraip būtum išsipirkęs nuo tarnybos. Nagi, vyruti, kokia tavo kasta? - tyčiojosi artindamasis bedantis.

- Traukis. Nė žingsnio artyn, - Aspenas atkišo ranką, kita siekdamas ginklo.

Purtydamas galvą valkata sustojo.

- Nenučiuoki, su kuo susidūrei, berniuk.

- Pala! - tarė kitas. - Tai ji. Viena iš merginų.

Kryptelėdama galvą balso pusėn išsidaviau.

- Čiupkit ją! - suriko jauniausias valkata.

Nė nespėjus susivokti, Maksonas trūktelėjo mane atgal. Tarsi pro miglą mačiau, kaip Aspenas ir Eiveris išsitraukė ginklus, o princas stipriomis rankomis nutempė mane tolyn. Bėgau klupinėdama, stengdamasi nepargriūti, o Aspenas ir Eiveris neleido valkatoms prasibrauti. Netrukus mudu su Maksonu pribėgome mūrinę tvorą ir atsidūrėme spąstuose.

- Nenoriu jūsų žudyti! - įspėjo Aspenas. - Tuo pat nešdinkitės!

Bedantis bjauriai sukikeno ir iškėlė rankas tarsi pasiduodamas. Paskui staigiu judesiu, kurį vos spėjau pastebėti, išsitraukė ginklą. Aspenas iššovė, valkata irgi.

- Eikš, Amerika, - paragino Maksonas.

Kur eiti, pamaniau. Iš baimės širdis nusirito į kulnus.

Pažvelgusi į Maksoną išvydau, kad jis sunėrė rankų pirštus padarydamas man laiptelį. Staiga susivokusi pasilypėjau ant jo ir buvau kilstelėta aukšty. Kad nenuvirsčiau, įsikibau į tvorą. Pasiekus jos viršūnę keistai nudiegė ranką. Nekreipdama dėmesio persikabarojau kiton pusėn. Kuo žemiau nuleidau kojas ir tik tada šokau ant asfalto. Krisdama ant šono užsigavau klubą ir koją; bet Maksonas buvo liepęs bėgti, jei kils pavojus. Taip ir padariau.

Nežinia kodėl įsivaizdavau, kad princas seks iš paskos, bet pasiekusi gatvės galą

ir atsigręžusi jo neišvydau; suvokiau, kad nėra žmogaus, kuris padėtų Maksonui perlipti tvorą. Tą pačią akimirką ranka ėmė skausmingai dilgčioti. Gatvės žibinto prieblandoje pamačiau, kad mano rankovė perdrėksta ir šlapia.

Aš buvau pašauta.

Aš pašauta?

Girdėjau pyškant šūvius, bet visa tai atrodė netikra. Aštrus skausmas vis stiprėjo. Mėginau delnu pridengti žaizdą, bet nuo to tik pablogėjo.

Apsidairiau. Aplink buvo ramu.

Taip ir turėjo būti. Ėjo komendanto valanda. Buvau taip įpratusi prie rūmų, kad pamiršau, jog už jų sienų gyvenimas sustoja vienuoliktą vakaro.

Jei sargybinis mane sučiups, atsidursiu kalėjime. Kaip pasiaiškinsiu karaliui?
Amerika, kaip tu nusišvešinsiu žaizdą?

Ėmiau žingsniuoti laikydamasi šešėlių. Neturėjau supratimo, kur eiti. Neišmaniau, ar verta grįžti į rūmus. Net jei šis sumanymas buvo geras, nežinojau kelio.

Baisus skausmas trukdė galvoti. Pėdinau siaura nuošalia gatvele tarp dviejų gyvenamųjų namų. Supratau esanti atkampiamame miesto rajone. Įprastai tokiuose namuose glaudžiasi tik šeštos ir septintos kastos atstovai.

Ėjau kur akys veda, traukiau nykiu prastai apšviestu skersgatviu, kol užsiglaudžiau už šiukšlių dėžių. Po karštos dienos stoji šalta naktis, todėl nuo metalinių šiukšliadėžių kilo dvokas. Nuo smarvės ir iš skausmo mane ėmė pykinti.

Nuplėšiau dešinę rankovę stengdamasi neužkliudyti žaizdos. Rankos drebėjo iš baimės ir nuo adrenalino antplūdžio. Pažvelgusi į žaizdą vos nesuklikau. Prikandau lūpą, bet tamsoje vis tiek nuaidėjo prislopinta mano dejonė.

- Kas atsitiko? - paklausė plonas balselis.

Staigiai pakėliau galvą ir apsidairiau. Gūdžiame skersgatvyje išvydau dvi blizgančias akis.

- Kas esi? - paklausiau virpančiu balsu.

- Nenuskriausiu tavęs, - patikino balselis. - Man irgi buvo prasta naktis.

Iš šešėlių išniro kokių penkiolikos metų mergaitė, priėjo ir ėmė žiūrėti į mano ranką. Paskui sunkiai atsiduso.

- Turbūt labai skauda, - užjausdama tarė.

- Esu pašauta, - vos ne verkdama burbtelėjau. Baisiai skaudėjo.

- Pašauta?

Linktelėjau.

Ji pažvelgė į mane dvejojama, tarsi ketindama bėgti.

- Nežinau, nei ką tu padarei, nei kas tu per viena, bet juk nesi susidėjusi su sukilėliais, tiesa?

- Ką?

- Trinuosi čia dar neseniai, bet žinau, kad ginklų turi tik sukilėliai. Kad ir ką jiems padarei, daugiau nebemėgink kištis.

Sukilėliai ne kartą buvo užpuolę rūmus, o man nė nedingtelėjo tokia mintis. Ginklus buvo leidžiama turėti tik sargybiniams. Sukilėliai nepakluso šiam draudimui. Net Augustas neseniai sakė, kad Šiauriniai sukilėliai ginkluoti vien plytomis ir šakėmis. Spėlioju, ar jis pats šį vakarą turėjo ginklą.

- Kuo tu vardu? - paklausė mergina. - Žinau, kad esi iš rūmų.

- Mer, - atsakiau.

- Aš Peidžė. Rodos, tu neseniai aštuntoje kastoje. Tavo drabužiai visai švarūs.

Mergina atsargiai paėmė mano ranką ir ėmė apžiūrinėti kraujuojančią žaizdą, tarsi būtų galėjusi kuo nors pagelbėti.

- Panašiai, - išsisukau.

- Jei liksi čia viena, mirsi badu. Ar turi kur prisiglausti?

Pašiurpau perlieta skausmo.

- Ne.

Peidžė linktelėjo.

- Aš gyvenau su tėčiu. Priklausiau ketvirtai kastai. Bet močiutė testamente nurodė, kad po mirties tėtis turi restoraną palikti tetai, o ne man. Tikriausiai baiminosi, kad teta liks be nieko. Na, ši manęs nekenčia, visad nekentė. Gavo restoraną, bet ir mane. Tai jai labai nepatiko.

Praėjus dviem savaitėms po tėvo mirties teta ėmė mane mušti. Turėjau vogti maistą, nes ji tvirtino, kad esu stora, ir nieko neduodavo valgyti. Norėjau prisiglausti pas draugus, bet teta būtų atėjusi ir parsivariusi mane, todėl pabėgau. Pasiėmiau šiek tiek pinigų. Mažokai. Jau antrą naktį buvau apiplėšta.

Peidžei pasakojant, atidžiai ją nužvelgiau. Net didžiulis grimo sluoksnis neslėpė jos jaunumo. Tai buvo vaikas, kuriuo reikia rūpintis. Stengėsi laikytis kaip tikra kietuolė. Turėjo taip daryti. Kas jai daugiau beliko?

- Šią savaitę prisidėjau prie būrelio merginų. Darbuojamės kartu ir dalijamės grobį. Jei sugebi negalvoti apie tai, ką darai, ne taip jau baisu. Keliskart po mūsų žygių verkiau. Todėl ir pasislėpiau už šiukšlių dėžių. Jei kitos merginos pamatys mane verkiant, tai teta, palyginti su jomis, man ims atrodyti kaip šventoji. Dži Dži sako, kad jos mėgina užgrūdinti mane, nori, kad kuo greičiau apsiprasčiau, bet man vis tiek skaudu. Šiaip ar taip, tu labai miela. Jos su malonumu priims tave į savo tarpą.

Išgirdus tokias Peidžės kalbas man sugniaužė paširdžius. Vos per kelias savaites ji neteko šeimos, namų ir pačios savęs.

Dabar mergina ramiai sėdėjo priešais mane - tą, kurią vaikosi sukilėliai ir kuri

gali užtraukti pavojų. Ji buvo labai drąsi.

- Gydytojo čia nerasime, bet reikėtų kaip nors aptvarstyti žaizdą. Iš pažįstamo vaikino maniškės gali gauti tvarsliaivos. Turėtum apnuoginti ranką.

Sulaikiau kvėpavimą. Kalbėdama Peidžė šiek tiek išblaškė mane, bet ranką vis tiek baisiai skaudėjo.

- Tu nešneki, tiesa? - paklausė Peidžė.

- Taip, ypač tada, kai būnu pašauta.

Mergina nusijuokė, aš irgi sukikenau. Ji atsisėdo šalia - gerai, kad nelikau viena.

- Suprasiu, jei nenorėsi eiti su manimi. Tai pavojinga ir liūdnoka.

- Aš... ar galime valandėlę patylėti? - paklausiau.

- Taip. Nori, kad likčiau su tavimi?

- Prašau likti.

Ir Peidžė liko. Nieko neklausinėdama sėdėjo šalia kaip pelytė po šluota. Rodos, praslinko amžinybė, nors praėjo gal tik dvidešimt minučių. Skausmas vis labiau plėšė ranką, mane apėmė neviltis. Gal reikėtų susirasti gydytoją. Be abejonės, reikėtų. Už suteiktą pagalbą jam sumokėtų rūmai, bet nenutuokiau, kaip pasiekti Maksoną.

Ar juodu su Aspenu sveiki?

Priešų buvo daugiau, bet sargybiniai turėjo ginklus. Jei sukilėliai taip greitai atpažino mane, tai gal ir Maksoną? Jei taip, kas jo laukia?

Sėdėjau tylėdama, stengdamasi nusiraminti. Beliko susitelkti į save. Ką darysiu, jei Aspenas žuvo? O jeigu žuvo Maksonas?

- Tyliau! - paliepiu, nors Peidžė nieko nesakė. - Ar ką nors girdi?

Abi suklusome žiūrėdamos į gatvę.

- ...Maksas! - kažkas suriko. - Ateik, Mer, čia Maksas!

Tai buvo Aspeno sumanymas, jis visada šitaip vadino mane. Atsistojau ir patraukiau gatvės pusėn, Peidžė sekė iš paskos. Gatve lėtai kaip sraigė šliaužė sunkvežimiais, vyrai dairėsi iškišę galvas pro langus.

Atsigrėžiau.

- Peidžė, ar norėtum važiuoti su manim?

- Kur?

- Pažadu, kad gausi darbo ir maisto. Ir kad niekas tavęs nenuš.

Didelės mergaitės akys pritvinko ašarų.

- Tada man nesvarbu kur. Važiuosiu.

Paėmiau ją už riešo sveikąja ranka; iš mano striukės rankovės buvo likę tik skivytai. Laikydamosi arčiau namų sienų mudvi patraukėme prie sunkvežimio.

- Maksai! - šūktelėjau, kai priėjome arčiau. - Maksai!

Milžiniškam sunkvežimiui sustojus, iš jo iššoko Maksonas, Aspenas ir Eiveris.

Paleidau Peidžės ranką ir puoliau Maksonui į glėbį. Apkabindamas jis užkliudė žaizdą, ir aš suklikau.

– Kas atsitiko? – paklausė princas.

– Aš sužeista.

Aspenas mudu išskyrė ir ėmė apžiūrinėti žaizdą.

– Galėjo būti kur kas blogiau. Turime grįžti į rūmus ir rasti pagalbą. Tikriausiai negalime išsikviesti gydytojo? – Aspenas dirstelėjo į Maksoną.

– Nenoriu, kad Amerika kęstų skausmą, – pasakė princas.

– Jūsų Didenybe? – Peidžė parklupo. Jos pečius supurtė verksmas.

– Tai Peidžė, – pasakiau, bet daugiau nieko neaiškinau. – Lipkim į automobilį.

Aspenas padavė merginai ranką.

– Čia tau bus saugu, – patikino.

Maksonas apkabino mane ir nusivedė prie sunkvežimio galo.

– Maniau, teks tavęs ieškoti vis naktį, – tarė neslėpdamas jaudulio.

– Aš irgi maniau. Bet žaizdą taip skaudėjo, kad toli nenubėgau. Padėjo Peidžė.

– Pažadu, ja bus pasirūpinta.

Maksonas, Peidžė ir aš sulipome į kėbulą. Sunkvežimiui sparčiai važiuojant į rūmus, jo metalinės grindys kažkodėl atrodė labai patogios.

Keturioliktas skyrius

Aspenas iškėlė mane iš sunkvežimio ir greitai nunešė į kambariuką. Šis buvo mažesnis už mano vonios kambarį, čia stovėjo tik siauros lovos ir staliukas. Apkabinėta rašteliais ir nuotraukomis siena suteikė šiek tiek jaukumo, o šiaip kambariukas atrodė skurdus. Kai čia susigrūdo Aspenas, aš, Eiveris, Maksonas ir Peidžė, visai nebeliko vietos.

Aspenas kuo atsargiausiai paguldė mane ant lovos, bet sužeista ranka tvinkčiojo.

- Turime kviesti gydytoją, - tarė jis, bet balse buvo justai dvejonė.

Jei pasikviestume daktarą Ašlerį, tektų arba iškloti visą tiesą, arba išūliai meluoti - mūsų netenkino nė viena iš šių galimybių.

- Nereikia, - silpnai išspaudžiau. - Nuo šito nemirsiu. Tik liks bjaurus randas. Vėliau teks jį pašalinti, - nusivaipiau.

- Tau reikia vaistų nuo skausmo, - pareiškė Maksonas.

- Į žaizdą galėjo įsimesti užkratas. Skersgatvyje buvo nešvaru, o aš liečiau žaizdą, - kaltai pasakė Peidžė.

Ranką vėl nudiegė, ir aš sušnypščiau:

- Ana. Pakvieskit Aną.

- Ką? - paklausė Maksonas.

- Jos vyriausiąją kambarinę, - paaiškino Aspenas. - Eiveri, atvesk Aną ir atnešk pirmosios pagalbos vaistinėlę. Imkimės veikti. Reikia ką nors daryti su ja, - Aspenas linktelėjo Peidžės pusėn.

Maksonas galiausiai atitraukė akis nuo kruvinos mano rankos ir pažvelgė į susirūpinusią Peidžę.

- Ar tu pabėgusi nusikaltėlė? - ėmė kamantinėti ją.

- Ne nusikaltėlė. Pabėgau, bet niekas manęs neieško.

Princas apsvarstė merginos žodžius.

- Sveika atvykusi į rūmus. Eiveri, nuvesk Peidžę į virtuvę ir pasakyk poniai Vudard, kad ji ten dirbs princo įsakymu. Paliepk poniai nedelsiant ateiti į sargybinių sparną.

- Vudard. Klausau, Jūsų Šviesybe, - Peidžė padarė Maksonui gilų tūpsnį ir išėjo iš kambario paskui Eiverį.

Likau su princu ir Aspenu. Visą naktį bendravau su jais abiem, bet pirmą kartą

likome trise. Jutau, kaip ankštame kambaryje dar labiau slegia paslapčių našta.

- Kaip jums pavyko išsigelbėti? - paklausiau.

- Išgirdę šūvius Augustas, Džordžija ir Maikas atskubėjo į pagalbą, - pasakojo Maksonas. - Šis nemelavo, kad niekas mūsų nenuskriaus, - princas nutilo, jo žvilgsnis staiga pasidarė tuščias ir liūdnas. - Maikas žuvo.

Nuleidau galvą. Nepažinojau to vaikino, bet šįvakar jis žuvo gelbėdamas mus. Prislėgė tokia kaltė, tarsi pati būčiau nužudžiusi.

Pamiršusi žaizdą norėjau nusibraukti ašaras dešine ranka, bet surikau iš skausmo.

- Tyliau, Amerika, - paprašė Aspenas, pamiršęs mandagybes.

- Viskas bus gerai, - pažadėjo Maksonas.

Linktelėjau ir stipriai sukandau lūpas, kad nevaitočiau. Kokia netektis.

Tyloje laikas slinko be galo lėtai, o gal taip atrodė dėl nepakeliamo skausmo.

- Mane žavi toks pasiaukojimas, - staiga tarė Maksonas.

Iš pradžių pamaniau, kad princas kalba apie Maiką. Bet mudu su Aspenu pasekėme jo žvilgsnį ir pamatėme, kad šis įbestas į sieną man už nugaros.

Grižtelėjau džiaugdama, kad galėsiu nukreipti dėmesį nuo veriančio skausmo. Ant sienos pamačiau paveikslėlį, nupieštą jaunesnės Aspeno sesutės, ir jo tėvo jaunystės nuotrauką, o šalia raštelį.

Visada tave mylėsiu. Lauksiu tavęs amžinai. Kad ir kas nutiktų, būsiu su tavim.

Prieš metus mano raštas buvo ne toks gražus. Prisiminiau, kaip palikau jį Aspenui prie savo lango. Buvau apipiešusi kvailomis širdelėmis, dabar tokių nė už ką nebepieščiau meilės laiške. Bet šie žodžiai man buvo svarbūs iki šiol. Tada pirmąkart raštu prisipažinau meilę, suvokiau visą šių žodžių reikšmę išklėjusi juos popieriuje. Prisiminiau, kaip baiminausi, kad raštelio neaptiktų motina, juk ji, be jokios abejonės, būtų supratusi, jog myliu Aspeną.

Dabar būgštavau, kad Maksonas atpažins mano braižą.

- Kaip malonu iš ko nors gauti tokį raštelį. Nesu gavęs nė vieno meilės laiško, - liūdnai šypsodamasis tarė jis. - Ar jį parašiusioji tesėjo žodį?

Nešdamas pagalves nuo kitos lovos, kad pakištų man po galva, Aspenas vengė ir Maksono, ir mano akių.

- Rašyti sunku, - tarė jis. - Bet žinau, kad ir kas nutiktų, ji yra greta. Aš tuo neabejoju.

Pažvelgiau į trumpus tamsius Aspeno plaukus, - jis buvo pasilenkęs prie manęs, - ir mane persmelkė kitoks skausmas. Viena vertus, jis buvo teišus. Mudu tikrai

niekad nepalikome vienas kito. O... tie žodžiai popieriuje? Ta didžiulė meilė, kuri buvo mane užvaldžiusi? Ji užgeso.

Nejaugi Aspenas dar ko nors tikėjosi?

Dirstelėjau į Maksoną, liūdname jo veide šmėstelėjo pavydo atšvaitas. Nenustebau. Prisimenu pasakojusi princui, kad buvau įsimylėjusi. Tada jis atrodė tarsi ko netekęs, dvejojo, ar išvis sugebės ką nors pamilti.

Jeigu princas sužinotų, kad kalbėjau apie meilę Aspenui ir Aspeno meilę man, jis tikrai būtų sužlugdytas.

– Parašyk jai nedelsdamas, – patarė Maksonas. – Neleisk, kad pamirštų tave.

– Kur anie taip ilgai užtruko? – sumurmėjo Aspenas ir išėjo iš kambario, neatsakęs į Maksono žodžius.

Pažvelgęs jam įkandin princas atsigrėžė į mane.

– Aš visai niekam tikęs. Nesugebu padėti tau, tad norėjau bent patarti jam. Šįvakar jis išgelbėjo mums gyvybę, – Maksonas papurtė galvą. – Rodos, tik nuliūdinau sargybinių.

– Jis tiesiog susijaudinęs. Tu kalbėjai gerai, – raminau prinčą.

Irzliai sukikenęs jis atsiklaupė prie lovos.

– Guli čia su žiojinčia žaizda ir dar ramini mane. Tai absurdas.

– Jei sumanysi parašyti man meilės laišką, tapsiu pirmąja, gavusia laišką iš princo, – pajuokavau.

Jis nusišypsojo.

– Ar galiu tau kuo nors padėti?

– Palaikyk mane už rankos, tik stipriai nespauk.

Maksonas įdėjo pirštus man į delną – nors skausmas neapmalšo, vis tiek buvo malonu, kad jis čia.

– Tikriausiai neparrašysiu tau meilės laiško. Kiek pajėgdamas stengiuosi vengti keblių situacijų.

– Nemoki kurti karo planų, nesugebi gaminti ir atsisakai rašyti meilės laiškus, – paerzinau.

– Tai tiesa. Mano trūkumų sąrašas vis ilgėja, – princas pirštais glostė man delną, buvau labai dėkinga, kad neleidžia susitelkti vien į skausmą.

– Tai puiku. Nesiliausiu abejojusi tavo jausmais, kol išliesi juos popieriuje. Raudonu rašikliu. Ir visos *i* bus papuoštos širdutėmis.

– Kaip tik šitaip ir ketinu daryti, – apsimestinai rimtai tarė Maksonas. Sukikenau, bet kaipmat lioviausiu, užlieta skausmo bangos. – Nors nemanau, kad abejoji mano jausmais.

– Na, tu niekada jų neišsakei balsu, – sunkiai prašvokščiau, nes kvėpuoti darėsi vis sunkiau.

Princas buvo beprieštaraujās, bet nūtilo. Žvilgsniu nuklydo į lubas, tarsi pergaltvodamas mūsų pažinties istoriją ir stengdamasis prisiminti mirksnį, kai prisipažino mane mylįs.

Slėptuvėje jis labai aiškiai parodė savo jausmus. Šie atsiskleidė meiliu, švelniu elgesiu ir buvo justu potekstėje... bet prisipažinimas taip ir liko neišsakytas. Tik jau ne tarp mūsų. Tikrai būčiau tai prisiminusi, neieškojusi dingsties klausinėti ir prisipažinusi, ką jaučiu.

- Panele... - išgirdau Anos balsą, paskui išvydau susirūpinusį jos veidą.

Maksonas atsitraukė ir paleido mano ranką, kad padarytų vietos Anai.

Tarnaitės akys nukrypo į žaizdą. Ana ėmėsi atidžiai ją apžiūrėti, norėjo išsiaiškinti, ar sužeidimas rimtas.

- Reikės siūti. Kažin ar turime ganėtinai stiprių nuskausminamųjų, - pareiškė ji.

- Viskas gerai. Daryk, ką reikia daryti, - pasakiau. Atėjus Anai pasijutau ramiau.

Ji linktelėjo.

- Atneškit verdančio vandens. Antiseptiko turėtume rasti vaistinėje, bet man reikės ir vandens.

- Aš atnešiu, - prie durų stovėjo Marli, jos veidas atrodė susirūpinęs.

- Marli, - suinkščiau praradusi savitvardą. Dabar toptelėjo, kas buvo toji ponija Vudard. Ji negalėjo vadintis Karterio pavarde - Vudvork - ir slėptis pačioje karaliaus panosėje.

- Amerika, tuoj sugrįšiu. Laikykis, - Marli išskubėjo į virtuvę, o aš pajutau didžiulį palengvėjimą, kad draugė yra greta.

Pamačiusi Marli Ana greitai pasiruošė darbui, iš vaistinės išėmė adatą ir siūlus. Guodžiausi mintimi, kad ji siuvo beveik visas mano sukneles. Vadinasi, žaizdą tikrai sugebės susiūti.

Marli žaibiškai grįžo su ąsočiu garuojančio vandens. Ant rankos buvo užsimetusi rankšluosčių, nešėsi butelį su gintaro spalvos skysčiu. ąsotį ir rankšluosčius padėjo ant staliuko, paskui priėjusi prie lovos atsuko butelio kamštelį.

- Jis numalšins skausmą, - Marli kilstelėjo man galvą, kad galėčiau gerti. Paklusau.

Skystis nudegino gerklę, rydama užsikosėjau. Marli liepė gurkštelėti dar, ir aš dygėdamasi truktelėjau.

- Aš tokia laiminga, kad esi čia, - sukuždėjau.

- Amerika, aš visada tau padėsiu. Juk žinai, - Marli nusišypsojo. Pirmą kartą per visą draugystės laiką man dingtelėjo, kad ji atrodo už mane vyresnė, rami ir pasitikinti savimi. - Kur, po galais, jūs buvote?

Nusivaipiau.

- Sumanymas atrodė geras.

Marli žvelgė užjausdama.

- Amerika, tu prisigalvoji niekam tikusių sumanymų. Puikūs ketinimai, bet prastas būdas jiems įgyvendinti.

Žinoma, ji buvo teisi, dabar ir pati tai supratau. Nors Marli išvadino mane kvaiša, jos buvimas darė nesėkmę ne tokią skaudžią.

- Ar šios sienos storos? - paklausė Ana.

- Užtektinai, - atsakė Aspenas. - Į rūmų gilumą tikrai neprasisakverbs joks garsas.

- Puiku, - atsakė tarnaitė. - Prašau visus išeiti į koridorių. Panele Marli, truputį atsitraukite, bet pasilikite.

Ši linktelėjo.

- Nesimaišysiu tau po kojom, Ana.

Eiveris išėjo pirmas, paskui jį Aspenas, paskutinis Maksonas. Jo žvilgsnis priminė tą dieną, kai papasakojau, kad man yra tekę kęsti alkį. Princas atrodė nuliūdęs, nes žinojo, kad niekuo negali padėti.

Durims užsivėrus, Ana mikliai ėmėsi darbo. Buvo jau susidėliojusi reikiamus instrumentus ir atkišo ranką, kad paimtų butelį iš Marli.

- Gerk, - paliepė prilaikydama man galvą.

Susikaupiau. Apžiojau butelio kaklelį ir kosėdama nurijau kelis gurkšnius - skysčio butelyje išties sumažėjo. Bent jau Anai atrodė, kad nugėriau užtektinai.

- Laikyk, - tarė duodama man rankšluostuką. - Sukąsk jį, kai ims skaudėti.

Linktelėjau.

- Labiau skaudės ne nuo žaizdos siuvimo, o nuo valymo. Jau dabar matau, kad ji nešvari, todėl teks kruopščiai išvalyti, - Ana atsiduso ir žvilgtelėjo į žaizdą. - Liks randas, bet pasistengsiu, kad būtų kuo mažesnis. Prie tavo suknelių kelioms savaitėms prisiūsime rankoves, kol pagysi. Niekas nieko nesužinos. Buvai išvykusi su princu, todėl aš nieko neklausinėsiu. Kad ir kokį tikslą turėjai, tikiu, jis buvo svarbus.

- Ir aš tikiu, - atsakiau apdujusi.

Ana sudrėkino rankšluostį ir prikišo prie žaizdos.

- Pasirengusi?

Maktelėjau galva.

Įsikandau rankšluostį vildamasi, jog jis sugers mano riksmus. Buvau tikra, kad aidi visas koridorius, bet tikriausiai man tik vaidenosi. Jaučiausi taip, tarsi Ana būtų lietusi kiekvieną mano rankos nervą. Marli užsiropštė ant manęs ir laikė, kad nesimuistyčiau.

- Greitai viskas bus baigta, Amerika, - pažadėjo ji. - Galvok apie ką nors gražaus. Prisimink savo šeimą.

Stengdamasi nugalėti skausmą mėginau vaizduotis besijuokiančią Mei ir

besišypsantį tėtį, bet jų paveikslas bemat dingdavo iš mano minčių. Vos tik susikurdavau vaizdinį, jį nusinešdavo nauja skausmo banga.

Kaip, po šimts, Marli ištvėrė plakimą?

Kai žaizda galiausiai buvo išvalyta, Ana ėmėsi siūti. Ji buvo teisi: siuvant skaudėjo ne taip baisiai kaip valant. Sunku pasakyti, ar skausmas išties buvo mažesnis, ar ėmė veikti man sugirdytas gėrimas. Kambarys ėmė plaukti prieš akis.

Iš koridoriaus kalbėdamiesi apie įvykius ir apie mane grįžo žmonės. Jie tarėsi, kas turi likti, kas išeiti, ką sakysime rytą... Nebepajėgiau suvokti visų smulkmenų.

Galiausiai Maksonas pakėlė mane ant rankų ir ėmė nešti į kambarį. Prireikė pastangų galvai nulaikyti, bet taip geriau jį girdėjau.

- Kaip jautiesi?

- Tavo akys šokolado spalvos, - sumurmėjau.

Jis nusišypsojo.

- O tavo - kaip ryto dangus.

- Norėčiau vandens.

- Tuojau gausi daug vandens, - pažadėjo Maksonas. - Nunešk ją laiptais į viršų, - paliepė kažkam, ir pakeliui į kambarį aš užsnūdau sūpuojama jo žingsnių ritmo.

Penkioliktas skyrius

Pabudau skaudama galva. Sudejavusi pasitryniau smilkinius ir riktelėjau, nes ranką nuvėrė aštrus skausmas.

– Išgerkite, – ant mano lovos krašto atsisėdo Merė, padavė dvi tabletes ir stiklinę vandens.

Lėtai kilstelėjau, kad išgerčiau vaistus, galva tvinkčiojo.

– Kiek valandų?

– Tuoj vienuolika, – atsakė Merė. – Pranešėme, kad prastai jaučiatės ir neateisit pusryčiauti. Jei paskubėsime, dar galite suspėti pietų su kitomis merginomis.

Manęs visai neviliojo mintis skubėti ar eiti valgyti, bet pamaniau, kad išmintingiausia grįžti prie įprastos dienos tvarkės. Galutinai paaiškėjo, kaip labai rizikavome praėjusią naktį, tad nenorėjau niekam duoti dingsties įtarinėti.

Linktelėjau Merei ir išlipau iš lovos. Kojos nelaikė taip, kaip būčiau norėjusi, bet vis tiek nusliūkinau į vonią. Ten jau tvarkėsi Ana, o Lusė sėdėjo plačiame krėsele ir siuvo rankoves prie mano suknelės su petnešėlėmis.

Mergina pakėlė akis nuo siuvinio.

– Kaip jaučiatės, panele? Labai mus išgąsdinote.

– Atsiprašau, nenorėjau. Stengiuosi laikytis iš paskutiniųjų.

Lusė man nusišypsojo.

– Padarysime visa, ko tik jums prireiks, panele. Tik pasakykit.

Nelabai supratau, ką siūlo Lusė, bet kelias ateinančias dienas buvau pasirengusi priimti bet kokią pagalbą.

– Buvo užsukęs sargybinis Legeris ir princas. Abudu prašė pranešti apie savo sveikatą, kai pabusite.

Linktelėjau.

– Pasirūpinsiu tuo po pietų.

Netikėtai kažkas paėmė mane už rankos. Atsargiai kilstelėjusi tvarsčius Ana apžiūrėjo, kaip gyja žaizda.

– Rodos, neišimetė užkratas. Jeigu žaizda bus švari, puikiai sugis. Norėčiau, kad ją būtų matęs gydytojas. Žinau, kad liks randas, – nerimavo Ana.

– Nesijaudink. Ir geriausi žmonės kartais turi randų, – prisiminiau Marli rankas ir Maksono nugarą. Abu jie turėjo savo drąsos įrodymų. Prisidėti prie tokių žmonių

man buvo garbė.

- Panele Amerika, vonia paruošta, - nuo slenksčio pranešė Merė.

Atidžiai pažvelgiau į veidą jai, paskui Lusei ir Anai. Visada gerai sutariau su tarnaitėmis, pasitikėjau jomis. Bet praėjusį vakarą šis tas pasikeitė. Pirmą sykį buvo išbandytas mūsų ryšio tvirtumas, o šiandien visos tarnaitės buvo čia, atrodė stiprios ir susitvardžiusios.

Vargu ar buvo koks būdas įrodyti, kad esu joms lojali, kaip jos man. Vis dėlto tikėjausi dar turėsianti progą.

Susitelkusi galėjau pakelti šakutę prie burnos nesiraukydama. Šitai kainavo itin daug pastangų, įpusėjus pietums sėdėjau išpilta prakaito. Nusprendžiau kramsnoti duonos riekelę. Tam nereikėjo dešinės rankos.

Kris paklausė, ar man liovėsi skaudėti galvą - ši istorija jau buvo pasklidusi rūmuose. Atsakiau, kad dabar jaučiuosi gerai, nors mano galva ir ranka nedavė ramybės. Tuo klausinėjimas ir baigėsi, rodos, niekas nieko nė neįtarė.

Kramsnodama riekutę svarsčiau, ką, manimi dėtos, praėjusį vakarą būtų dariusios kitos merginos. Geriau už mane tikriausiai būtų laikiusis tik Selestė. Be abejonės, ji būtų radusi būdą pasipriešinti. Smilktelėjo pavydas, kad esu tokia nepanaši į ją.

Kai padėklai buvo išnešti iš Moterų kambario, atėjo Silvija ir paprašė mūsų dėmesio.

- Panelės, vėl atėjo metas sublizgėti. Po savaitės rengsime nedidelį arbatos vakarėlį. Esate kviečiamos į jį!

Tyliai atsidusau spėliodama, ką mums šį sykį reikės linksminti.

- Nereikia jokių ypatingų pasiruošimų, bet turite pasirodyti kuo šauniau, nes vakarėlis bus filmuojamas.

Truputį atkutu. Šitai galėsiu ištvirti.

- Į šį pokylį galite pasikviesti po du svečius savo atsakomybe. Rinkitės išmintingai ir iki penktadienio apie savo sprendimą praneškite man.

Silvija išėjo, o mes susimąstėme. Tai buvo tyrimas, visos šitai supratome. Kas šiame kambaryje turi išpūdingiausių, vertingiausių ryšių?

Galbūt esu paranojikė, bet apėmė jausmas, kad šis tyrimas sumanytas ne kam kitam, o man. Karalius rado dar vieną būdą priminti, kad esu visai nenaudinga.

- Ką pasikviesi, Selestė? - paklausė Kris.

Toji gūžtelėjo pečiais.

- Dar neapsisprendžiau, bet pažadu, kad tie žmonės padarys jums išpūdį.

Jei turėčiau tokį draugų sąrašą kaip Selestės, neimčiau į galvą. Ką galiu pasikviesti pati? Mamą?

Selestė atsigręžė į mane ir nuoširdžiai paklausė:

- Ką ketini kviesti tu, Amerika?

Kaip įmanydama stengiausi nuslėpti savo suglumimą. Neseniai bibliotekoje mudvi buvome trumpam atsivėrusios viena kitai, ji pirmąkart kalbėjo su manim kaip su drauge. Atsikrenkščiau.

- Neturiu supratimo. Nepažįstu nė vieno žmogaus, kurį vertėtų kviesti. Geriausia būtų nieko nekviesti, - tikriausiai man nereikėjo pasirodyti, kad šiuo atžvilgiu esu nevykėlė, bet kitoms merginoms tai buvo nė motais.

- Jei visai nerasi ką pakviesti, pasakyk man, - pasiūlė Selestė. - Tikrai turiu daugiau negu du draugus, trokštančius apsilankyti rūmuose. Pažadu tau papasakoti, kas per vieni. Jei, žinoma, norėsi.

Spoksojau į Selestę, - knietėjo paklausti, kokia jai iš to nauda, - bet akyse neižvelgiau klastos. Ji man mirktelejo, nematant Elisai ir Kris. Patyrusi kovotoja Selestė nusprendė man padėti.

- Ačiū, - kukliai padėkojau.

Selestė patraukė pečiais.

- Ką ir kalbėti. Jei jau einam į vakarėlį, tai turim pasilinksinti, - ji vėl atsilošė į kėdės atkalnę, šypsodamasi pati sau. Buvau tikra, kad įsivaizduoja, kaip paskutinį kartą sužibės vakarėlyje. Troškau pasakyti Selestei, kad nenuleistų rankų, bet negalėjau. Juk Maksonas galiausiai pasirinks tik vieną iš mūsų.

Iki popietės sukurpiau planą, tiksliau, jo apmatius. Bet jam įvykdyti būtinai reikėjo Maksono pagalbos.

Neabejojau, kad iki vakaro susitiksime, tad nesijaudinau. Laikas bėgo, apėmė nuovargis, todėl patraukiau į savo kambarį pailsėti.

Ana jau laukė manęs su tabletėmis ir vandeniu. Mane stebino jos savitvarda.

- Liksiu tau skolinga, - pasakiau išgėrusi vaistus.

- Visai ne, - paprieštaravo Ana.

- Taip! Nežinia, kaip viskas būtų susiklostę praėjusį vakarą, jei ne tu.

Ji švelniai paėmė iš manęs stiklinę.

- Man tiesiog smagu, kad sveikstate.

Ana nuėjo į vonią išpilti vandens, aš nusekiau įkandin.

- Kaip galėčiau atsilyginti? Ką padaryti?

Susimąsčiusi tarnaitė stabtelėjo.

- Tikrai, Ana. Būčiau labai laiminga galėdama tau padėti.

Mergina atsiduso.

- Na, yra toks dalykas...

- Pasakyk man.

Ana pakėlė akis nuo kriauklės.

- Bet turite niekam neprasitarti. Merė ir Lusė man to neatleisų.

Suraukiau kaktą.

- Ką turi galvoje?

- Tai... tai labai asmeniška, - ji ėmė gražyti rankas, ko šiaip niekada nedarydavo.

Suvokiau, kad Anai tai labai svarbu.

- Gerai, neprasitarsiu, papasakok man apie tai, - drąsinau ją, apkabindama sveiką ranka per pečius ir vesdamasi prie stalo atsisėsti.

Mergina sukryžiavo kulkšnis, rankas pasidėjo ant kelių.

- Matai, jūs taip puikiai su juo sutariate. Jis labai puikios nuomonės apie jus.

- Kalbi apie Maksoną?

- Ne, - sukuždėjo Ana, ir jos skruostai tirštai išraudo.

- Nieko nesuprantu.

Giliai atsikvėpusi mergina tarė:

- Kalbu apie sargybinių Legerį.

- Vaje, - iš apstulbimo praradau žadą.

- Manot, tai beviltiška, tiesa?

- Ne beviltiška, - patikinau. Neįsivaizdavau, kaip pasakyti Aspenui, žmogui, pažadėjusiam mane ginti, kad rodytų dėmesį kitai merginai.

- Su jumis jis visad taip maloniai kalbasi. Neabejoju, jei užsimintumėt apie mane ar bent jau sužinotumėt, ar namie jo laukia draugė...

Atsidusau.

- Pasistengsiu, bet negaliu nieko pažadėti.

- Ak, suprantu. Nesijaudinkit. Kartoju sau, kad nieko iš to neišeis, ir vis tiek nepaliaujamai galvoju apie ją.

Pakraipiau galvą.

- Žinau, kaip tai būna.

Ana mostelėjo ranka.

- Jis man patinka visai ne dėl to, kad priklauso antrai kastai. Net jei priklausytų aštuntai, vis tiek patiktų.

- Jis patinka ne tau vienai, - tariau.

Tai buvo tiesa. Į Aspeną atkreipė dėmesį Selestė, Kris sakė, kad jis linksmas, net pagyvenusi Delila meiliai šnekėjo su juo. Ką jau kalbėti apie namie dėl Aspeno džiūstančias merginas. Žinojau tai ir nesijaudinau net išgirdusi tokio artimo žmogaus kaip Ana prisipažinimą.

Šitai rodė, kad mano jausmai Aspenui išblėšę. Jei buvau pasirengusi siūlyti kitai merginai užimti mano vietą, vadinasi, daugiau nebepriklausiau Aspenui.

Vis dėlto nežinojau, kaip išspręsti tokį opų klausimą.

Paēmiau Anā už rankų.

- Pasistengsiu, Ana. Prisiekiu.

Mergina nusišypsojo, bet susirūpinusi prikando lūpą.

- Tik neprasitarkit kitoms.

Stipriau spustelėjau Anai ranką.

- Tu išsaugojai mano paslaptis. Aš neatskleisiu tavosios.

Šešioliktas skyrius

Po poros valandų į mano duris pabeldė Aspenas. Tarnaitės tūptelėjusios išėjo. Jos suprato, kad norime pasikalbėti akis į akį. Toks merginų elgesys šiek tiek stebino, antra vertus, ko daugiau galėjau tikėtis?

- Kaip jautiesi?

- Pusėtinai, - atsakiau. - Dilgčioja ranką ir skauda galvą, o visa kita gerai.

Aspenas papurtė galvą.

- Be reikalo leidau tau eiti.

Pakviečiau ją sėstis ant lovos greta manęs.

- Eikš.

Aspenas truputį padvejojo. Mano supratimu, jo niekas neturėjo įtarti. Maksonas ir tarnaitės žinojo, kad mudu bendraujame, praėjusį vakarą jis išvedė mus iš rūmų. Tad baimintis lyg ir nebuvo ko. Aspenui turbūt atrodė panašiai, tad galiausiai jis atsisėdo išlaikydamas tarp mūsų deramą atstumą.

- Aspenai, esu įsitraukusi į šį reikalą. Negaliu laikytis nuošaliai. Man nieko blogo nenutiko. Esu tau skolinga. Praėjusį vakarą išgelbėjai mane.

- Jei nebūčiau greitai sureagavęs arba jei Maksonas nebūtų perkėlęs tavęs per sieną, būtum patekusi sukilėliams į nagus. Per mane vos nepraradai galvos. Maksonas irgi, - Aspenas nuleido ir papurtė galvą. - Kas žino, kas būtų nutikę Eiveriui ir man, jeigu judu su Maksonu nebūtumėt grįžę į rūmus? Ar žinai... - jis nutilo tarsi rydamas ašaras. - Ar žinai, kas būtų buvę man, jeigu nebūtume suradę tavęs?

Aspenas pažvelgė į mane, tiesiai man į širdį. Jo akys buvo sklidinios skausmo.

- Tačiau tu radai. Radai mane, apgynei ir padėjai. Elgeisi pavyzdingai, - ramindama ėmiau glostyti Aspenui nugarą.

- Mer, tiesiog supratau, kad ir kas nutiktų... mudu visada sies stiprus ryšys. Man visada rūpės, ką darai. Tu man visada būsi svarbi.

Sunėriau mudviejų pirštus ir padėjau galvą Aspenui ant peties.

- Suprantu, ką nori pasakyti.

Taip sėdėjome kurį laiką. Man dingtelėjo, kad Aspenas daro tą patį, ką ir aš: permąsto visą mūsų pažinties istoriją. Prisimena, kaip vengėme vienas kito vaikystėje, o paaugę negalėjome atplėšti vienas nuo kito akių, ir daugybę nuvogtu

akimirkų medžio namelyje – visą mūsų santykių raidą.

– Amerika, turiu tau šį tą pasakyti, – pakėliau galvą, o jis švelniai laikydamas už rankų pažvelgė man į veidą. – Kai sakiau, kad visada tave mylėsiu, tikrai taip maniau. Ir aš... aš...

Tiesą sakant, buvau dėkinga, kad jis nebaigė sakinio. Taip, mus siejo ryšys, bet mudu jau nebebuvome pora išimylėjėlių, susitikinėjančių medžio namelyje.

Aspenas tyliai nusijuokė.

– Turbūt man reikia pamiegoti, mintys pinasi.

– Mums abiem reikėtų. Turime apie daug ką pagalvoti.

Aspenas linktelėjo.

– Klausyk, Mer, daugiau nebegalime taip rizikuoti. Nežadėk Maksonui, kad vėl leisiuosi į tokį pavojingą žygį ir kad slapta išvesiu tave iš rūmų.

– Nesu tikra, kad šito prireiks. Vargu ar jis pats norės dar kartą rizikuoti.

– Puiku, – Aspenas pasiėmė nuo lovos kepurę, užsidėjo ir atsistojo. Tada paėmė mano ranką ir pabučiavo. – Mano panele, – nerūpestingai ištarė.

Nusišypsojau ir spustelėjau jam ranką. Jis atsakė tuo pačiu. Vis stipriau gniaužiau Aspenui ranką, supratau netrukus turėsianti ją paleisti. Paleisti jį.

Pažvelgiau Aspenui į akis ir vos neapsiverkiau. *Kaip ištarsiu tau sudie?*

Jis nykščiu paglostė man riešą ir paguldė ranką ant kelių. Tada pasilenkė ir pabučiavo į viršugalvį.

– Nesigraužk. Rytoj ateisiu aplankyti.

Per vakarienę timpltelėjau ausies lezgelį, kad Maksonas suprastų, jog lauksiu jo ateinant. Atsisėdau priešais veidrodį trokšdama, kad laikas bėgtų sparčiau. Tyliai niūniuodama Merė šukavo man plaukus. Sunkiai atpažinau melodiją, kurią kadaise grojau kažkieno vestuvėse. Patekusi į *Atranką* neapsakomai norėjau grįžti į ankstesnį gyvenimą. Buvau pasiilgusi savo pamėgto pasaulio, kupino muzikos.

Tiesą sakant, turėsiu jį pamiršti. Kad ir kokį gyvenimo kelią pasirinksiu, muzika jau nebemaitins manęs, galėsiu pagroti svečiams per pobūvį arba savaitgaliais pati sau, kad atsipalaiduočiau.

Dirstelėjusi į savo atvaizdą suvokiau, kad ne per daug dėl to kremtuosi, kur kas mažiau, nei tikėjausi. Ilgėjausi muzikos, bet ji buvo tik dalis dabartinio mano gyvenimo, toli gražu neapėmė jo viso. Kad ir kaip susiklostys *Atranka*, man vėrėsi naujos galimybės.

Buvau pakilusi virš savo kastos.

Mano mintis išblaškė tylus Makso barbenimas. Merė atidarė duris.

– Labas vakaras, – pasisveikino jis su Mere, o ši atsakydama padarė tūpsnį.

Mano ir princo akys trumpam susitiko. Vėl apėmė jaudulys, ar jis perpranta mano

jausmus, ar šie jam tokie pat aiškūs kaip ir man.

- Jūsų Šviesybe, - tyliai pasisveikino Merė.

Ji buvo beišeinanti, bet Maksonas sustabdė rankos mostu.

- Norėčiau sužinoti tavo vardą.

Mergina dirstelėjo į prinčą, tada į mane, galiausiai vėl pažvelgė į jį.

- Jūsų Šviesybe, aš esu Merė.

- Merė. Ir Ana, su ja matėmės praėjusį vakarą, - Maksonas linktelėjo galvą. - O

kuo tu vardu? - paklausė jis antros merginos.

- Lusė, - nedrąsiai atsakė mergina, bet atrodė nudžiugusi, kad buvo pastebėta.

- Nuostabu. Ana, Merė ir Lusė. Smagu susipažinti. Tikriausiai Ana jums papasakojo, kas nutiko praėjusią naktį, ir jūs kiek galėdamos padėsite panelei Amerikai. Noriu jums padėkoti už atsidavimą ir diskretiškumą.

Maksonas paeiliui pažvelgė visoms merginoms į akis.

- Suprantu, kad per mane patekote į keblią padėtį. Jeigu kas nors ims klausinėti, kas nutiko, siųskite tą žmogų tiesiai pas mane. Toks buvo mano sprendimas, ir jūs neturite prisiimti atsakomybės už padarinius, kuriuos jis sukėlė.

- Ačiū, Jūsų Šviesybe, - padėkojo Lusė.

Seniai jatau, kad mano tarnaitės nuoširdžiai atsidavusios Maksonui, bet šįvakar dingtelėjo, kad šis atsidavimas peržengia įprastinius rėmus. Anksčiau maniau, kad didžiausias atsidavimas reiškiamas karaliui, bet dabar ėmiau tuo abejoti. Vis daugiau smulkmenų liudijo, kad žmonės linkę atiduoti pirmenybę princui.

Gal ne man vienintelei karaliaus Klarksono metodai atrodė barbariški, jo minčių raiška šiurkšti? Galbūt Maksoną palaikė ne vien Šiauriniai sukilėliai? Ko gero, Maksonas turėjo ir kitų rėmėjų, apie kuriuos nė nenutuokė.

Padariusios tūpsnį tarnaitės išėjo ir paliko mudu dviese.

- Ką čia sumanei? Kam tau prireikė jų vardų?

Maksonas atsiduso.

- Praėjusį vakarą sargybinis Legeris paminėjo Aną, o aš nežinojau, kas tokia... Buvo nesmagu. Argi neturėčiau žinoti vardų merginų, kurios rūpinasi tavimi labiau už kokį nors sargybinių?

Aspenas ne koks nors sargybinis.

- Tiesą sakant, tarnaitės nuolat liežuvauja apie sargybinius. Nenustebčiau, jei ir jie daro tą patį.

- Vis dėlto tarnaitės kasdien praleidžia su tavimi labai daug laiko. Turėjau sužinoti jų vardus jau prieš kelis mėnesius.

Šypsodamasi dėl jo samprotavimų ketinau atsistoti, nors, rodos, princas nenorėjo, kad per daug judėčiau.

- Maksonai, man viskas gerai, - tvirtinau imdama jį už rankos.

- Jei gerai prisimenu, praėjusį vakarą tu buvai pašauta. Tad nekaltink manęs, kad jaudinuosi.

- Tai nerimta žaizda, tik įbrėžimas.

- Gal ir taip, bet aš ilgai nepamiršiu prislopintų tavo riksmų, Anai siuvant žaizdą. Ateik, tau reikia pailsėti.

Princas nuvedė mane prie lovos, atsiguliu. Apklostęs mane jis atsigulė šalia ant antklodės, atgręžęs veidą. Laukiau, kol prabils apie vakarykščius įvykius ir būsimus padarinius. Bet Maksonas tylėjo. Gulėjo šalia, glostė man plaukus, retkarčiais perbraukdavo pirštais per skruostą.

Pasijutau, tarsi būtume likę vieni visame pasaulyje.

- Jei kas nors būtų nutikę...- ištarė jis.

- Bet nenutiko.

Maksonas pakėlė akis į dangų ir prakalbo rimtai:

- Dar ir kaip nutiko! Grįžai namo sužeista. Vos radome tave gatvėje.

- Paklausk, aš nesigailiu, kad važiauvau, - pasakiau norėdama nuraminti prinčą. - Norėjau vykti pati, viską girdėti savo ausimis. Be to, negalėjau išleisti tavęs vieno.

- Baisu net pagalvoti, kokie buvome neapdairūs, išvažiavome rūmų sunkvežimiu tik su dviem sargybiniais. Maištininkai vaikštinėja miesto gatvėmis. Kodėl jie nesislapsto? Iš kur gauna ginklų? Esu sutrikęs ir bejėgis. Kasdien prarandu po kąsnelį savo šalies, nors labai ją myliu. Tik per plauką nepraradau tavęs, ir...

Maksonas susitvardė, jo irzlumas virto kitu jausmu. Princas vėl ėmė glostyti man skruostą.

- Praėjusį vakarą šį tą kalbėjai... apie meilę.

Nudelbiau akis.

- Prisimenu, - stengiausi neišrausti.

- Juokinga manyti, kad ką nors pasakei, nors iš tiesų nepasakei nieko.

Sukikenau tikėdamasi, kad jis tuoj atskleis savo jausmus.

- Juokinga ir tai, kad tariesi išgirdusi tai, ko iš tiesų negirdėjai, - pareiškė Maksonas.

Visas mano linksmumas išgaravo.

- Žinau, ką turi galvoje, - nuričiau seilę žiūrėdama, kaip jo ranka nuo mano skruosto nuslydo prie pirštų, abudu sužiurome į juos. - Tikriausiai daugeliui žmonių būtų sunku tai pripažinti. Tarsi baimintumeisi neištversianti iki galo.

Princas atsiduso.

- O gal sunku pasakyti tai, kad baiminiesi, jog kitas žmogus neištvers iki galo... gal dėl to, kad dar nėra nutraukęs santykių su kitu.

Papurčiau galvą.

- Tai ne...

- Tiek to.

Po visko, ką pasakėme vienas kitam slėptuvėje, kai tiek atsivėrėme vienas kitam, po viso to, kas įkrito man į širdį, šie trumpi žodžiai, mums bendraujant, atrodė patys baisiausi. Žodis ne žvirblis, atgal nebesugrąžinsi.

Nelabai supratau princo dvejonų priežasčių, bet žinojau savąsias. Jeigu atiduosiu jam savo širdį, o jis išsirinks į žmonas Kris, nusivilsiu juo, o savęs *imsiu nekęsti*. Nedrįsau šitaip rizikuoti.

Tyla ėmė darytis nejauki, todėl nebeištverusi prabilau:

- Gal pasikalbėsime apie tai vėliau, kai sustiprėsiu?

Maksonas atsiduso.

- Žinoma. Kodėl man nešovė tokia mintis.

- Nieko tokio. Tiesiog norėčiau dar šio to paklausti tavęs, - buvo svarbesnių dalykų nei aptarinėti mudviejų santykius.

- Tai klausk.

- Sumaniau, ką pasikviesti į vakarėlį, bet man reikia tavo pritarimo.

Maksonas suglumęs pažiūrėjo į mane.

- Be to, noriu, kad žinotum, apie ką kalbėsiu su savo viešniomis. Pažeisime keletą įstatymų, todėl nedarysiu to be tavo pritarimo.

Maksonas susidomėjęs pasirėmė alkūne ir nusiteikė klausytis.

- Pasakok viską.

Septynioliktas skyrius

Mes buvome fotografuojamos dangaus mėlynumo fone. Tarnaitės pasiuvo man gražią suknelę trumpomis rankovėlėmis, dengiančiomis randą. Drabužių su petnešėlėmis dienos baigėsi.

Atrodžiau gražiai, bet buvau visiškai nustelbta ne tik Nikoletos, bet ir Džordžijos.

- Panele Amerika, - tarė prie kameros stovinti moteris, - princesę Nikoletą prisimename, nes ji lankėsi rūmuose kaip Italijos karališkosios šeimos narė, bet kas antroji jūsų viešnia?

- Tai Džordžija, brangi mano draugė, - nerūpestingai atsakiau. - Viena iš pamokų, kurias išmokau per *Atranką*, yra ta, kad reikia gebėti susieti savo gyvenimą, koks jis buvo prieš patenkant į rūmus, su ateitimi. Šiandien ketinu žengti dar vieną žingsnį, kad suartinčiau šiuos du pasaulius.

Aplink besibūriuojantys svečiai pritariamai sumurmėjo, kameroms ir toliau žvelgiant į mus visas tris.

- Nuostabu, panelės, - tarė fotografas. - Galite džiaugtis vakarėliu. Vėliau padarysime dar keletą netikėtų kadru.

- Bus smagu, - atsakiau kviesdama viešnius eiti drauge.

Maksonas aiškiai pasakė, kad kaip tik šiandien man reikia gerai pasirodyti. Jo manymu, turiu tapti *Elito* pavyzdžiu, bet būti tobulai man buvo sunki užduotis.

- Aprimk, Amerika, tau iš akių tvieskia vaivorykštiniai spinduliai, - nors mudvi su Džordžija buvom neseniai pažįstamos, ji puikiai perprato mane.

Nusikvatojau, Nikoleta irgi.

- Ji teisi. Atrodai truputį per žvali.

Šypsodamasi atsidusau.

- Atleiskit, šiandien statomos labai didelės sumos.

Mums einant į patalpas, Džordžija uždėjo ranką man ant peties.

- Judu su Maksonu tiek daug patyrėte, kad abejoju, ar po vakarėlio jis išsiųs tave namo.

- Turiu galvoje ne vien tai. Bet apie viską pakalbėsime vėliau, - atsigrėžiau į viešnius. - Dabar padėtumėt man, jei pabendrautumėt su kitais svečiais. Kai viskas aprims, turėsime rimtai pasišnekėti.

Nikoletos akys lakstė nuo Džordžijos prie manęs.

- Su kokiais draugais mane čia supažindinsi?

- Su ne bet kokiais. Prisiekiu. Paaškinsiu vėliau.

Džordžija ir Nikoleta stengėsi, kad sublizgėčiau. Princesė Nikoleta buvo garsiausia vakarėlio viešnia. Iš Kris akių mačiau, kad ši man pavydi tokio sumanymo. Žinoma, ji negalėjo tiesiogiai susisiekti su Italijos karališkąja šeima kaip aš. Nikoleta pati buvo man davusi telefono numerį, kad paskambinčiau, jei ko prireiks.

Niekas nežinojo, kas tokia Džordžija, bet išgirdusiems mano žodžius apie praeities ir dabarties susiejimą - juos sumanė Maksonas - svečiams atrodė, kad tai nuostabi mintis.

Elisos pasirinkimą galėjai numatyti iš anksto. Rimtas, bet nuspėjamas. Dvi labai tolimos pusseserės iš Naujosios Azijos priminė apie jos ryšius su tos šalies valdovais ir vilkėjo tautiniais apdarais. Kris pasikvietė profesorę iš koledžo, kuriame dirbo jos tėvas, ir savo mamą. Baiminausi akimirkos, kai apie tai išgirs mano šeima. Kai mama ir Mei supras turėjusios progą patekti į rūmus, atsiųs man didžiulio nusivylimo persmelktus laiškus.

Selestė, kaip buvo žadėjusi, pasikvietė tikras įžomybes. Tesa Teimbl tariamai surengė šou per praėjusį Selestės gimtadienį. Viešnia vilkėjo labai trumpą, bet itin prabangią suknelę. Kita Selestės viešnia buvo Kirstė Samer, dar viena muzikantė, garsėjanti neįprastais koncertais. Jos apdaras labiau panėšėjo į kostiumą. Tikriausiai tai buvo vienas iš Kristės sceninių drabužių arba eksperimentinis dažytos odos gaminyš. Šiaip ar taip, jai įėjus pro duris, mane nustebino ir jos apranga, ir stiprus alkoholio kvapas, juntamas per visą pėdą.

- Nikoleta, kaip smagu vėl tave matyti, - prie mūsų priėjo karalienė Amberli.

Joms pasibučiavus į abu skruostus, Nikoleta prašneko:

- Tai aš labai džiaugiuosi. Gavusi Amerikos kvietimą iškart pralinksmečiau.

Praėjusį kartą nuostabiai praleidome laiką pas jus.

- Malonu girdėti, - atsakė karalienė. - Ko gero, šiandien gali būti šiek tiek ramiau.

- Nežinau, - sudvejojo Nikoleta, žiūrėdama į Kirstę ir Tesą, garsiai besikalbančias kambario kampe. - Lažinuosi, kad pargrįžusi namo turėsiu ką papasakoti apie jas.

Visos nusijuokėme, nors karalienės akyse šmėstelėjo nerimas.

- Turbūt eisiu prisistatyti, - tarė ji.

- Visada rodote drąsos pavyzdį, - pajuokavau.

Amberli nusišypsojo.

- Prašom atsipalaiduoti ir linksmintis. Tikiuosi, užmegsi ir naujų pažinčių, bet kol kas pabendrauk su draugėmis.

Linktelėjau, o karalienė Amberli nužingsniavo prie Selestės viešnių. Tesa atrodė puikiai, o Kirstė rinkosi ir uostė kąsnio didumo sumuštinukus nuo gretimo stalo. Mintyse sau įsaciau nieko nuo ten nevalgyti.

Apžvelgiau kambarį. Visi svečiai užkandžiavo arba kalbėjosi, palankesnės progos turbūt negalėjau tikėtis.

– Sekit paskui mane, – paprašiau ir nužingsniavau prie atokaus staliuko. Atsisėdome, tarnaitė atnešė arbatos. Kai likome vienos, nutariau nedelsdama imtis reikalo. Vyliausi, kad viskas eisis sklandžiai.

– Džordžija, pirmiausia reiškiu tau užuojautą dėl Maiko.

Dar man nebaigus, mergina ėmė purtyti galvą.

– Maikas visada troško būti didvyriu. Visi supratome, kad tokios jo svajonės gali baigtis liūdnai. Vis dėlto manau, kad jis tenorėjo pasirodyti.

– Man išties labai gaila. Ar galime dar ką nors padaryti?

– Ne, viskuo pasirūpinta. Patikėk manim, Maikas būtų pasirinkęs kaip tik tokią mirtį, – tvirtino Džordžija.

Prisiminiau tylų kaip peliūkštis vaikiną, visą vakarą sėdėjusį kambario kampe. Jis ryžosi kovoti dėl manęs ir dėl mūsų visų. Drąsa kartais pasireiškia netikėčiausią akimirką.

Vėl grįžau prie svarbiausio klausimo.

– Džordžija, kaip žinai, Nikoleta yra Italijos princesė. Prieš keletą savaičių mus buvo aplankiusi jų karališkoji šeima, – dirstelėjau į merginas. – Tąkart Nikoleta aiškiai pasakė, kad Italija norėtų tapti Ilėjos sąjungininke, jei kai kas pasikeistų.

– Amerika! – sušnypštė Nikoleta.

Nutildžiau ją rankos mostu.

– Patikėk manimi. Pristačiau Džordžiją kaip draugę, bet mudvi pažįstamos labai neseniai. Ji yra viena iš Šiaurinių sukilėlių vadų.

Nikoleta atlošė pečius. Droviai linktelėdama Džordžija patvirtino mano žodžius.

– Neseniai ji mums padėjo. Ir per tai neteko artimo bendražygio, – paaiškinau.

Nikoleta uždėjo ranką Džordžijai ant plaštakos.

– Nuoširdžiai užjaučiu.

Tada ji atsigrėžė į mane apimta smalsumo, kas sieja mudvi su Džordžija.

– Tai, ką dabar kalbėsime, turi likti tarp mūsų, bet, manau, reikėtų aptarti tam tikrus klausimus, kurie visiems atneštų naudos, – paaiškinau.

– Sieki nuversti karalių? – paklausė Nikoleta.

– Ne, – patikino ją Džordžija. – Mes norime, kad karaliautų Maksonas, o kastos būtų panaikintos. Tai gali trukti visą jo valdymą. Rodos, princas kur kas labiau myli savo šalį nei karalius.

– Taip ir yra, – pridūriau.

- Tai kodėl puldinėjate rūmus? Ir visus šiuos žmones? - griežtai paklausė Nikoleta.

Papurčiau galvą.

- Šiauriniai sukilėliai - tai ne Pietiniai. Žmones žudo Pietiniai. O Šiauriniai prireikus įgyvendina teisingumą...

- Pavyzdžiui, išvaduojame iš kalėjimo vienišas motinas ir panašiai, - įsiterpė Džordžija.

- Šiauriniai sukilėliai buvo įsiveržę į rūmus, bet nieko nenužudė, - pridūriau aš. Nikoleta atsiduso.

- Menkai išmanau šituos reikalus, todėl nenutuokiu, kam jums prisireikė manęs.

- Ir aš nenutuokiu, - tarė Džordžija.

Giliai įkvėpiau.

- Pietiniai sukilėliai darosi kaskart agresyvesni. Per pastaruosius kelis mėnesius jų puolimų padaugėjo, jie nebesitenkina rūmais, žudo ir taikius gyventojus. Yra labai žiaurūs. Aš, kaip ir Maksonas, būgštaju, jog netrukus Pietiniai sukilėliai įsisiautės taip, kad nepajėgsime jų sustabdyti. Jų sumanymas puldinėti tas kastas, kurioms priklauso *Elito* merginos, yra labai drastiškas. Bijome, kad šiuos puldinėjimus kažkas skatina tyčia.

- Pietiniai sukilėliai vykdo savo užmačias, - pasakė Džordžija labiau man negu Nikoletai. - Kai pakviete mane į vakarėlį, apsidžiaugiau galėsianti tau pranešti naujų žinių. Jie ėmė puldinėti trečią kastą.

Priblokšta tokios greitos įvykių eigos užsidengiau burną.

- Esi tikra?

- Visiškai, - patvirtino Džordžija. - Vakar gavome pranešimą.

Po valandėlės jaudulio prabilo Nikoleta:

- Kodėl jie taip daro?

Džordžija atsigrėžė į princesę.

- Kad išgąsdintų *Elito* merginas ir šios išvyktų iš rūmų, kad įbaugintų visą karališkąją šeimą. Rodos, sukilėliai tikisi šitaip sustabdysiantys *Atranką* ir izoliuosiantys Maksoną, taigi norint paimti valdžią beliksią juo atsikratyti. Šis nuogastavimas pagrįstas. Jei jie paims valdžią, Maksonas liks bejėgis. Pietiniai sukilėliai dar labiau engs žmones.

- Tai ką siūlote? - paklausė Nikoleta.

Palengva ėmiau artėti prie svarbiausio dalyko.

- Džordžija ir kiti Šiauriniai sukilėliai turi daugiau galimybių sustabdyti pietinius negu mes, tūnantys rūmuose. Jie gali lengvai susekti Pietinių judėjimą ir užkirsti tam kelią... bet yra neapmokyti ir beginkliai.

Abi merginos tylėjo mėgindamos suprasti, kur link suku. Prakalbau tyliau:

- Maksonas negali gauti pinigų iš rūmų ir nupirkti Šiauriniams sukilėliams ginklų.

- Suprantu, - galiausiai tarė Nikoleta.

- Galiu patikinti, kad tie ginklai būtų naudojami tik Pietiniams sukilėliams sustabdyti. Jie nebūtų pakelti prieš pareigūnus ar valdžios struktūras, - dėščiau žiūrėdama į Džordžiją.

- Dėl to nebus jokios bėdos, - iš akių mačiau, kad mergina kalba nuoširdžiai, ir pati ja tikėjau. Jei būtų norėjusi, Džordžija būtų galėjusi nužudyti mane miške arba nebėgusi gelbėti į skersgatvį. Vis dėlto ji neturėjo tokio tikslo.

Mintydama Nikoleta nejučiomis ėmė barbenti pirštais per lūpas. Žinojau, kad prašome labai daug, bet neišmaniau, kaip kitaip pasistūmėti pirmyn.

- Jei kas nors sužinos... - tarė ji.

- Suprantu. Galvojau apie tai, - jei karalius ką nors užuostų, bausmė tikrai neapsiribotų plakimu.

- Reikėtų įsitikinti, ar nebūsime susekti, - Nikoleta vis dar tapšnojo pirštais per lūpą.

- Mums reikia grynujų, taip būtų sunkiau susekti, iš kur jie, - pareiškė Džordžija.

Nikoleta linktelėjo ir padėjo ranką ant stalo.

- Sakiau, jei galėsiu kuo nors padėti, tai ir padėsiu. Mums reikia stipraus sąjungininko. Jeigu jūs šalis netektų karaliaus, igtume dar vieną priešą.

Liūdnam šyptelėjau princesei.

Ši atsigręžė į Džordžiją.

- Grynujų galiu gauti ir šiandien, bet juos reikės konvertuoti.

Džordžija nusišypsojo.

- Tai jau mūsų rūpestis.

Pro Džordžijos petį pamačiau besiartinant fotografą. Pakėliau puodelį arbatos ir sukuždėjau:

- Dėmesio, tuoj būsime fotografuojamos.

- Iš pat pradžių laikiau Ameriką kilnia panele. Kartais nepastebime šio bruožo, nes į penktos kastos atstovus žiūrime kaip į muzikantus ir dainininkus, o į šeštos kastos - kaip į namų tvarkytojus. Bet pažvelkite į karalienę Amberli. Ji pranoko savo ketvirtą kastą, - gražiai dėstė Džordžija.

Mudvi su Nikoleta linktelėjome.

- Nuostabi moteris. Gyventi su ja rūmuose yra didžiulė likimo dovana, - pridūriau.

- Galbūt tu čia ir liksi! - pamerkė man akį Nikoleta.

- Šypsokitės, panelės! - paliepė fotografas, ir mes visos plačiai išsišiepėme, vildamosi šitaip pridengti pavojingą savo paslaptį.

Aštuonioliktas skyrius

Kitą dieną, Nikoletai su Džordžija išvykus, pagavau save dažnokai dairantis per petį. Dingojosi, kad kas nors žino, ką pasakiau, kaip aną įsimintiną popietę padėjau sukilėliams. Vis turėjau sau priminti: jei kas nors būtų nugirdęs mūsų kalbas, būčiau buvusi jau suimta. Gardžiuodamasi pusryčiais su *Elito* merginomis ir karališkąja šeima, ėmiau tikėti, kad viskas bus gerai. Be to, prireikus mane apgins Maksonas.

Po pusryčių grįžau į savo kambarį atnaujinti makiažo. Kol vonioje dažiausi lūpas, pasigirdo beldimas į duris. Kambaryje buvome tik mudvi su Luse. Ji nuėjo atidaryti durų ir po valandėlės kyštelėjo galvą į vonią.

– Tai princas Maksonas, – sukuždėjo.

Staigiai atsigrežiau.

– Jis čia?

Švytėdama Lusė linktelėjo.

– Jis prisimena mano vardą.

– Aišku, prisimena, – atsakiau šypsodamasi. Padėjau lūpų dažus, tada pirštais pakedenau plaukus. – Palydėk mane, paskui tyliai išei.

– Kaip liepsite, panele.

Maksonas nedrąsiai stoviniavo prie kambario durų ir kažkodėl laukė kvietimo įeiti. Rankose laikė nedidelę siaurą dėžutę ir pirštais barbeno į ją.

– Atsiprašau, kad sutrukdžiau. Norėčiau trumpai šnektelėti.

– Neatsiprašinėk, – tariau eidama artyn. – Prašau užeiti.

Mudu su princu prisėdome ant mano lovos krašto.

– Norėjau pamatyti tave pirmą, – sutrikęs tarė jis. – Pasiaiškinti, kol kitos merginos nepradėjo girtis.

Pasiaiškinti? Dėl tam tikrų priežasčių jo žodis persmelkė mane. Jeigu kitos merginos ims girtis, vadinasi, aš ko nors negausiu.

– Ką turi galvoje? – pasijutau kandžiojanti ką tik nudažytą lūpą.

Maksonas įteikė man dėžutę.

– Tuoj viską pasakysiu, pažadu. Bet pirmiausia šitai.

Paėmiau dėžutę ir atidariau. Kambaryje, rodos, staiga pasidarė labai trošku.

Dėžutėje išvydau kvapą gniaužiančius auskarus ir prie jų derančią apyrankę. Papuošalai buvo inkrustuoti mėlynais ir žaliais brangakmeniais tarsi gėlėmis.

- Maksonai, tai labai gražu, bet aš tiesiog negaliu priimti tokių brangenybių. Jos per... per...

- Atvirksčiai, būtinai turi priimti. Tai dovana. Reikės jomis pasipuošti per *Nuosprendžio* ceremoniją.

- Kada?

Princas papurtė galvą.

- Viską paaiškins Silvija. Svarbiausia, kad princas įteikia kiekvienai *Elito* merginai brangenybių, kuriomis jos turi pasipuošti per *Nuosprendžio* ceremoniją. Ten dalyvaus nemažai įtakingų asmenų, todėl reikia atrodyti pribloškiamai. Skirtingai negu kiti papuošalai, kuriuos gaudavai, šis komplektas yra tikras ir liks tau kaip atminimas.

Nusišypsojau. Seniai supratau, kad esame puošiamos netikromis brangenybėmis. Svaresčiau, kiek merginų parsivežė tokių blizgučių namo tikėdamosi, jei jau negavo Maksono, gauti už juos bent kelis tūkstančius.

- Maksonai, komplektas nuostabus. Mano skonio. Ačiū tau.

Jis iškėlė pirštą.

- Nėra už ką. Dabar noriu šį tą atskleisti. Pats rinkau dovanas kiekvienai iš jūsų, stengiausi, kad būtų vienodai vertingos. Bet tu mėgsti segėti tėčio dovanotą pakabutį. Aišku, norėsi juo pasipuošti ir per tokią svarbią ceremoniją. Taigi visos kitos merginos gaus vėrinius, o tu - apyranę.

Princas pakėlė ir spustelėjo man ranką.

- Matau, kad esi prisirišusi prie daiktų iš ankstesnio gyvenimo. Man smagu, kad mūvi apyranę, kurią tau parvežiau iš Naujosios Azijos, bet būsimai ceremonijai ji netiks. Pasimatuok naują.

Nusimoviau Maksono dovanotą apyranę ir padėjau ant naktinio staliuko krašto. Paskui nusirišau Aspeno virvelę ir įmečiau į stiklainėlį su pensu. Nutariau, kad jos vieta ten.

Atsigręžusi išvydau Maksoną, žiūrintį į stiklainėlį apniukusiomis akimis. Ta išraiška greitai pranyko, jis išėmė iš dėžutės apyranę. Princo pirštai kuteno man odą. Jam atsitraukus, net aiktelėjau priblokšta dovanos grožio.

- Maksonai, apyranė tiesiog tobula.

- Vyliausi, kad patiks. Ir kaip tik dėl to norėjau pasikalbėti su tavimi. Kiekvienos merginos papuošalams turėjau išleisti tokią pat sumą. Norėjau būti sąžiningas.

Linktelėjau. Princo žodžiai skambėjo įtikimai.

- Bėda ta, kad tu nemėgsti įmantrybių. Ir tau nupirkau apyranę, o ne vėrinį. Todėl išleidau tik pusę skirtos sumos. Noriu, kad tai žinotum prieš išvysdama, ką gavo kitos. Žinok, dovanojau tau tai, kas, mano manymu, labiausiai tiktų. Ne dėl tavo kastos ar kitų dalykų, - jo veidas švytėjo nuoširdumu.

- Ačiū, Maksonai. Tokių tikrai niekada nebūčiau įsigijusi, - pasakiau dėdama delną jam ant rankos.

Prisilietimas, regis, jį nudžiugino.

- Taip ir maniau. Ačiū, kad pasakei, nes bijojau tave įskaudinti.

- Nėra už ką.

Maksonas išsišiepė plačiau.

- Siekiu būti sąžiningas, todėl man šovė viena mintis, - jis įkišo ranką į kišenę ir ištraukė voką. - Tikriausiai norėsi išsiųsti likusius pinigus savo šeimai.

Stebeilijau į voką.

- Nejuokauji?

- Žinoma, ne. Noriu būti nešališkas, mano manymu, tai geriausias būdas skirtumui išlyginti. Viliuosi, kad nudžiugsi, - princas padavė man voką, apstulbusi paėmiau.

- Tau nereikia to daryti.

- Žinau. Bet kartais darai ką nori, o ne tai, ką privalai.

Mudviejų akims susitikus, suvokiau, kiek daug Maksonas man padarė, nes taip norėjo, tai nebuvo jo prievolė. Padovanojo man kelnes, nors nebuvo leidžiama jų mūvėti, iš kito pasaulio galo parvežė dovanų apyrankę...

Jis tikrai myli mane, tiesa? Tai kodėl neprisipažįsta?

Maksonai, mudu esame vieni. Jei prisipažinsi mane mylįs, atsakysiu tuo pačiu.

Deja, princas tylėjo.

- Nežinau, kaip tau atsidėkoti, Maksonai.

Princas nusišypsojo.

- Gražu klausytis tokių žodžių, - jis atsikrenkštė. - Man visada rūpi tavo jausmai.

Ak, ne. Nieku gyvu neištarsiu pirma.

- Na, aš esu labai dėkinga. Už daug ką.

Princas atsiduso.

- Džiaugiuosi, kad tau patinka dovana, - nepatenkintas jis nudelbė akis į kilimą. - Turiu eiti ir įteikti dovanas kitoms *Elito* merginoms.

Mudu drauge užlipome laiptais, palydėjau Maksoną iki durų. Išeidamas jis atsigrėžė ir pabučiavo man ranką. Paskui draugiškai linktelėjęs patraukė pas kitas pretendentes.

Grįžusi prie lovos vėl pažvelgiau į dovanas. Atrodė neįtikima, kad tokios grožybės priklauso man iki gyvenimo galo. Prisiečiau sau: jei, grįžus namo, išsibaigs pinigai, ir mano šeima atsidurs visiškame skurde, niekada neparduosiu ir neužstatysiu nei šių brangenybių, nei apyrankės iš Naujosios Azijos. Nieku gyvu neišsiskirsiu su jomis.

- *Nuosprendžio* ceremonija yra ganėtinai paprasta, - dėstė Silvija, kai rytojaus popietę sekėme paskui ją į Didįjį kambarį. - Pavadinimas iškilmingas, bet iš tiesų čia svarbiausia simbolika. Tai bus didelis įvykis. Dalyvaus keletas teisėjų, ką jau kalbėti apie karališkosios šeimos giminaičius. Ir kamerų bus tiek, kad ims svaigti galva, - pridūrė per petį.

Iki šiol nieko sudėtingo neižvelgiau. Pasukome už kampo, ir Silvija atidarė duris į Didįjį kambarį. Jo viduryje pati karalienė Amberli nurodinėjo darbininkams, kaip sustatyti kėdžių eiles. Kampe kažkas ginčijosi, kokį kilimą pakloti, du gėlininkai nesutarė, kokios gėlės geriausiai tiktų. Rodos, jie neketino palikti kalėdinių papuošimų. Įvykių buvo tiek daug, kad vos nepamiršau artėjant Kalėdas.

Kambario gale puikavosi pakyla su trimis dideliais sostais, priešais ją buvo pastatyti laipteliai. Mums iš dešinės buvo įrengtos keturios mažos pakylėlės su kėdėmis. Gražios, nors ir dvelkiančios vienatve. Jau dabar kambarys atrodė puošniai; sunkiai įsivaizdavau, koks jis bus baigus darbus.

- Jūsų Didenybe, - pasisveikino Silvija, darydama tūpsnį. Visos pasekėme jos pavyzdžiu.

Karalienė priėjo prie mūsų šypsodamasi.

- Sveikos, panelės, - pasakė ji. - Silvija, ar toli pasistūmėjote?

- Ne per toliausiai, Jūsų Didenybe.

- Puiku. Panelės, leiskite jums nušviesti dar vieną *Atrankos* užduotį, - Amberli pamojo, kad eitume paskui ją. - Teismas šiuo atveju išreiškia jūsų nuostatą paklusti įstatymui. Viena iš jūsų taps princese, o kurią nors dieną karaliene. Įstatymai tvarko mūsų gyvenimą. Jūsų pareiga bus jų griežtai laikytis ir neleisti pažeisti.

Karalienė sustojo ir atsigrėžė į mus.

- Taigi, pradėsite nuo teismo.

Čia bus atvesti nusikaltę žmonės, greičiausiai vagys. Jie gali būti arba nuplakti rimbu, arba pasodinti į kalėjimą. Jūs pasiūsite juos į kalėjimą.

Žiūrėdama į apstulbusius mūsų veidus karalienė nusišypsojo.

- Pažiūrėti žiauru, tačiau taip nėra. Šie žmonės yra nusikaltėliai. Užuoť patyrę fizinę bausmę, jie atsėdės tam tikrą laiką kalėjime. Jūs jau matėte, koks skausmingas esti plakimas rykštėmis. Plakimas rimbu dar baisnis. Tad padarysite jiems paslaugą, - drąsino mus karalienė.

Manęs jos žodžiai neįtikino.

Vagys nusižengia įstatymui. Apsivogę antros ir trečios kastos atstovai atsiperka pinigine bauda. Vargšai kenčia fizinės bausmės arba sėdi kalėjime. Prisiminiau jaunesnįjį Aspeno broliuką Džemį. Už tai, kad pavogė maisto, jis buvo nuplaktas rimbu. Nepakenčiau kūno bausmių, bet šiuo atveju tai buvo geriau už kalėjimą. Legerių šeimai reikėjo jaunų darbo rankų. Rodos, visi šitai pamiršdavo, jeigu

žmogus priklausė žemiausioms kastoms.

Silvija ir karalienė Amberli liepė mums kartoti ceremonijos scenarijų, kol tobulai išmokome savo žodžius. Norėjau šnekėti taip sklandžiai kaip Elisa ar Kris, bet mano žodžiai atrodė neįtikimi.

Nenorėjau patupdyti žmogaus į kalėjimą.

Kai galiausiai mums buvo leista eiti, kitos merginos patraukė prie durų, o aš nužingsniavau prie karalienės. Ji tebesikalbėjo su Silvija. Turėjau laiko sumanyti ką nors protingesnio, bet kai Silvija nuėjo ir karalienė kreipėsi į mane, tiesiog išpyškinau:

– Maldauju atleisti mane nuo tos pareigos.

– Prašau?

– Prisiekiu, aš gerbiu įstatymą. Nenoriu pridaryti rūpesčių, bet negaliu įkišti žmogaus į kalėjimą. Man jis nepadarė nieko blogo.

Karalienė šyptelėjo ir paglostė man skruostą.

– Brangi mergaite, bet jis nusikalto. Jei tapsi princese, atstovausi įstatymui. Už menkiausią jo pažeidimą atsakysi tu. Vienintelis būdas suvaldyti žmones – pamokyti nusikaltėlius, kad kiti nedrįstų eiti tuo pačiu keliu.

– Bet aš ne princesė! – ginčijausi. – Niekas manęs neįskaudino.

Karalienė nusišypsojo ir palenkusi galvą sukuždėjo:

– Šiandien ne princesė, bet nenustebčiau, jeigu po kurio laiko taptum ja, – ji atsitraukė ir mirktelėjo.

Atsidusau iš nevilties.

– Atveskite man sunkų nusikaltėlį, o ne kokį vargšą vagį, kuris prasižengė iš alkio.

Karalienės veidas sugriežtėjo.

– Nesakau, kad galima vogti. Žinau, kad ne. Bet atveskit man nusikaltėlį, kuris tikrai padarė ką nors baisaus. Tarkim, nužudė sargybinių, vedusį mudu su Maksonu į slėptuvę per paskutinį sukilėlių antpuolį. Toks žmogus turi būti pasodintas iki gyvos galvos. Su džiaugsmu paskelbsiu tokį nuosprendį. Bet negaliu taip pasielgti su badaujančiu septintos kastos žmogumi. Tiesiog negaliu.

Mačiau, kad karalienė nori būti man maloni, bet neketina nusileisti.

– Panele Amerika, pasakysiu jums be užuolankų. Iš visų merginų kaip tik jums reikia pasirodyti kuo geriau. Žmonės matė, kaip norėjote sustabdyti plakimą rykštėmis, kaip per valstybinę televiziją siūlėte panaikinti kastas ir kurstėte žmones kovoti, nors jų gyvybei grėstų baisus pavojus, – mielas karalienės veidas buvo rimtas. – Nesakau, kad jūsų poelgiai buvo blogi, bet jie sudarė išpūdį, kad nemokate tvardyti.

Gražiau rankas, nes supratau, kad, nepaisant visų mano pastangų, nepavyks išvengti *Nuosprendžio* ceremonijos.

- Jeigu norite likti, jeigu jums rūpi Maksonas... - karalienė patylėjo, duodama man laiko susivokti, - jums teks padaryti šitai. Įrodyti, kad gebate paklusti įstatymui.

- Aš ir paklūstu. Tik nenoriu nieko sodinti į kalėjimą. Tai ne princesės darbas. Tegu tai daro teisėjai.

Karalienė Amberli patapšnojo man per petį.

- Tu gali tai padaryti. Ir padarysi. Jeigu nori gauti Maksoną, turi pasirodyti pavyzdinčiai. Esu tikra, kad supranti, jog daug kam atrodo netinkama į princeses.

Linktelėjau.

- Taigi viską atlik, kaip dera.

Karalienei išėjus, Didžiajame kambaryje likau viena. Priėjau prie savo kėdės, labai panašios į sostą, ir dar sykį pakartojau savo žodžius. Mėginau save įtikinti, kad tai lengva. Žmonės nuolat nusikalsta ir yra sodinami į kalėjimą. Tai bus tik vienas iš tūkstančių. O man reikia pasirodyti tobulai.

Kitos išeities nėra.

Devynioliktas skyrius

Nuosprendžio dieną ėmiau baisiai nervintis. Baiminausi, kad suklupsiu ar pamiršiu, ką sakyti. Negana to, būgštavau visai apsijuoksianti. Nesukau galvos tik dėl savo drabužių. Mano tarnaitės tarėsi su vyriausiąja rūmų modeliotoja. *Nuosprendžio* ceremonijai jos norėjo sukurti ypatingą drabužį. Vis dėlto šis žodis buvo pernelyg paprastas jų pastangų rezultatui apibūdinti.

Tradiciškai suknelės turėjo būti siuvtos iš balto ir aukso spalvos audinio. Maniškė buvo paaukštintu liemeniu, be petnešėlės kairėje. Dešinių petį dengė rankovėlė. Ji slėpė mano randą ir podraug atrodė labai žaismingai. Drabužio viršus buvo prigludęs, sijonas labai platus, papuoštas auksiniais nėriniais, man einant šluojančiais grindis, klostuotas šleifas nugaroje vilkosi žeme. Pažvelgusi į save veidrodyje pirmąkart pamaniau, kad atrodau kaip princesė.

Ana padavė man alyvų šakelę, ją turėjau neštis rankoje. Visos merginos turėjo padėti po šakelę karaliui prie kojų kaip taikos ir paklusimo įstatymui ženklą.

– Panele, atrodote nuostabiai, – tarė Lusė.

Pastebėjau, kokia rami ir pasitikinti savimi ji tapo. Nusišypsojau.

– Ačiū. Norėčiau, kad visos dalyvautumėte ceremonijoje, – pasakiau.

– Aš irgi, – atsiduso Merė.

Kaip paprastai Ana įdėmiai nužvelgė mane.

– Nesijaudinkit, panele. Viską atliksite puikiai. O mes stebėsime ceremoniją kartu su kitomis tarnaitėmis.

– Tikrai? – šitai mane padrąsino, nors merginų salėje ir nebus.

– Tikrai nepraleisim tokio įvykio, – patikino Lusė.

Mūsų pokalbį nutraukė garsus beldimas į duris. Kai Merė jas atidarė, nudžiugau išvydusi Aspeną.

– Panele Amerika, atėjau jūsų palydėti į *Nuosprendžio* ceremoniją, – tarė jis.

– Sargybini Legeri, ką manote apie mūsų rankų darbą? – laibu balseliu paklausė Lusė.

Aspenas šelmiškai nusišypsojo.

– Jūs pranokote pačios save.

Lusė sukriženo, Ana liepė jai nutilti ir dar patvarkė man plaukus. Dabar, kai žinojau apie Anos jausmus Aspenui, supratau, kad jo akyse ji siekia pasirodyti

pavyzdinga.

Prisiminusi, kas manęs laukia apačioje, giliai įkvėpiau.

- Pasirengusi? - paklausė Aspenas.

Linktelėjau, tvirčiau suėmiau alyvų šakelę ir patraukiau prie durų. Ant slenksčio dar grįžtelėjau pažiūrėti į švytinčius tarnaičių veidus. Įsikibusi Aspenui į parankę nužingsniavau koridoriumi.

- Kaip laikaisi? - nerūpestingai paklausiau.

- Sunku patikėti, kad dalyvausi visame tame, - atšovė Aspenas.

Nervingai nurijau seilę.

- Neturiu iš ko rinktis.

- Mer, išeitis visada yra.

- Aspenai, žinai, kad man tai nepatinka. Kad ir kaip ten būtų, paskelbti nuosprendį turėsiu tik vienam žmogui. Nusikaltėliui.

- Nusikaltėliais vadinami ir prijaučiantieji sukilėliams, juos karalius priskyres žemesnei kastai. Kaip Marli su Karteriu.

Nereikėjo nė žiūrėti į Aspeną, kad suprasčiau, kaip jis pasidygėjęs.

- Tai buvo visai kas kita, - netvirtai sumurmėjau.

Aspenas sustojo kaip įkastas ir privertė pažvelgti jam į akis.

- Deja, ne, jei kalbame apie karalių.

Aspeno balsas buvo labai rimtas. Jis žinojo daugiau už kitus, nes eidavo sargybą per karaliaus susitikimus su svarbiais asmenimis ir vykdavo jo įsakymus. Buvo įpratęs laikyti liežuvį už dantų.

- Ar šie žmonės iš tiesų vagys? - tyliai paklausiau, kai ėmėme žingsniuoti toliau.

- Taip, bet jie nenusipelno ilgų kalėjimo metų. Tai įspėjimas jų draugams.

- Ką turi galvoje?

- Mer, tie žmonės perbėgo kelią karaliui. Jie prijautė sukilėliams ir garsiai kalbėjo, kad jis yra tironas. Ši ceremonija bus tiesiogiai transliuojama visoje šalyje. Ją matys ir įtakingi žmonės. Ta laida bus įspėjimas tiems, kurie ketina pasipriešinti karaliui. *Nuosprendžio* ceremonija gerai apgalvota.

Paleidau Aspeno ranką ir iškošiau:

- Esi čia beveik tiek pat ilgai, kiek aš. Ar per tą laiką atsisakei vykdyti nors vieną karaliaus įsakymą?

- Ne, bet...

- Taigi neteisk manęs. Karalius kiša į kalėjimą savo priešus be jokių svarių įkalčių. Ką, tavo manymu, jis padarytų man? Klarksonas nekenčia manęs!

Aspenas žiūrėjo į maldaujamai.

- Mer, žinau, kaip tai baisu, bet turi...

Nutildžiau jį rankos mostu.

- Dirbk savo darbą. Nuvesk mane žemyn.

Aspenas nugurkė seilę, pasisuko ir pasiūlė įsikibti į paranę. Taip ir padariau.

Muduėjome tylėdami.

Pusiaukelėje, mums išgirdus iš apačios sklindant balsus, jis vėl prabilo:

- Visad nuogastavau, kad rūmuose pasikeisi.

Neatsakiau. Kaip būčiau galėjusi pasiteisinti?

Vestibiulyje merginos stovėjo atokiai viena nuo kitos, žiūrėjo į toli ir tyliai krutindamos lūpas kartojosi žodžius. Atsitraukiau nuo Aspeno ir nužingsniavau prie jų.

Elisa tiek daug pasakojo apie savo apdarą, kad beveik įsivaizdavau ją. Auksinės ir kreminės spalvos suknelė buvo be rankovių, prigludusi prie kūno. Auksinės spalvos pirštinės atrodė labai išpūdingai. Elisa buvo pasipuošusi Maksono dovanotais stambiais tamsiais brangakmeniais. Šie paryškino lygius jos plaukus ir tamsias akis.

Kris, rodos, be jokių pastangų įkūnijo karališką didybę. Jos suknelė plėtėsi nuo liemens ir iki pat žemės skleidėsi kaip gėlės žiedas. Maksono dovanotas vėrinys ir auskarai tviskėjo visomis vaivorykštės spalvomis, kruopščiai nugludinti iki tobulumo. Akimirka buvau benusimenanti, kad mano papuošalai tokie kuklūs.

Nuo Selestės suknelės negalėjai atplėšti akių. Didžiulis jos vėrinys man atrodė nelabai tinkamas tokiai progai. Pajutusi mano žvilgsnį Selestė papūtė lūpas ir patraukė pečiais.

Nusijuokiau ir paliečiau kaktą, jaučiausi nei šiaip, nei taip. Mėgindama nusiraminti giliai įkvėpiau.

Sulig kiekvienu žingsniu mosuodama alyvos šakele Selestė priėjo prie manęs.

- Kas nutiko?

- Nieko, tiesiog prastokai jaučiuosi.

- Tik nevemk, - paliepė ji. - Ypač ant manęs.

- Nevemsiu, - patikinau.

- Kas čia ketina vėmti? - prie pokalbio prisidėjo Kris, paskui ją priėjo ir Elisa.

- Niekas, - atsakiau. - Tiesiog jaučiu keistą nuovargį.

- Ceremonija truks nelabai ilgai, - paguodė mane Kris.

Visą amžinybę, pamaniau. Nužvelgiau merginų veidus. Jos atėjo padrašinti manęs. Ar būčiau tai padariusi dėl jų? Galbūt...

- Ar visos gerai jaučiatės šitai darydamos? - paklausiau.

Merginos susižvelgė ir nudūrė akis, bet nė viena neatsakė.

- Tai nedarykim, - paraginau.

- Nedaryti? - pakartojė Kris. - Amerika, turime laikytis tradicijos.

- Neturime. Jei visos taip nuspręsim.

- O ką siūlai? Atsisakyti ten eiti? - paklausė Selestė.

- Tai viena iš galimybių, - atsakiau.

- Nori, kad atsisėstume ten ir nieko nedarytume? - Elisa išsigando.

- Smulkmenų neapgalvojau. Tiesiog toji tradicija niekam tikusi.

Mačiau, kad Kris nuoširdžiai svarsto mano žodžius.

- Ji nori mus apgauti! - kaltino Elisa.

- Kaip?

Iš kur jai šovė į galvą tokia mintis?

- Amerika turi įeiti paskutinė. Jei nieko nedarysime, o ji pasirodys pavyzdinčiai, tik apsikvailinsime, - kalbėdama Elisa mostelėjo mano pusėn alyvos šakele.

- Tai tiesa, Amerika? - nusivylusi Kris pažvelgė į mane.

- Prisiekiu, ne! Man tai nė nedingtelėjo!

- Panelės! - atsigrėžėme išgirdusios griežtą Silvijos balsą. - Suprantu jūsų jaudulį, bet nėra ko šūkauti.

Silvija nužvelgė mus visas, o mes dėbsojome viena į kitą negalėdamos apsispręsti.

- Gerai, - tarė Silvija. - Elisa, kaip numatyta, tu eisi pirma. Selestė ir Kris seks paskui tave, o tu, Amerika, liksi paskutinė. Po vieną pereisite raudonu kilimu ir padėsite alyvos šakelę karaliui prie kojų. Paskui atsisėsite į vietas. Karalius tars žodį, ir prasidės ceremonija.

Silvija priėjo prie daikto, panašaus į nedidelę dėžutę ant stovo. Atgrėžė jį į mus - pasirodo, tai buvo televizorius, rodantis, kas dedasi Didžiajame kambaryje. Šis atrodė didingai. Raudonas kilimas skyrė žiniasklaidos atstovų ir svečių vietas, mūsų laukė keturios kėdės. Kambario gale buvo pastatyti sostai karališkajai šeimai.

Mums bežiūrint, atsidarė vienos Didžiojo kambario durys - pro jas įėjo karalius, karalienė ir Maksonas. Juos pasitiko plovimai ir fanfaros. Valdovams atsisėdus, pasigirdo kita melodija - lėtesnė, iškilminga.

- Dabar jūsų eilė. Pakelkite galvas, - paliepė Silvija.

Elisa reikšmingai pasižiūrėjo į mane ir dingo už kampo.

Muziką užgožė daugybės fotoaparatus spragsėjimas. Jis įgijo net savotišką ritmą. Monitoriuje matėme Elisą einant labai grakščiai. Prieš įžengdama į Didįjį kambarį Selestė krestelėjo plaukus. Eidama kilimu Kris šypsojosi visai nuoširdžiai.

- Tavo eilė, Amerika, - sukuždėjo Silvija.

Norėjau galvoti apie ką nors gera, kad veide neatsispindėtų nerimas, bet man nesisekė. Būčiau niekada sau nedovanojusi, jei norėdama įtikti karaliui būčiau keliais žodžiais pasmerkusi kalėti nekaltą žmogų.

Spragsėjo fotoaparatai, žybsėjo blykstės. Žmonės gyrė mano suknelę, o aš ramiaiėjau prie karališkosios šeimos. Žiūrėjau į Maksoną, tikrą ramybės išikūnijimą. Kas, jeigu daugybę metų skiepyta drausmė neleis jam siekti laimės? Princas nerodė jaudulio, bet buvau tikra, kad mato nerimą mano akyse. Padariau tūpsnį ir padėjau

alyvos šakelį į nurodytą vietą karaliui prie kojų, tik neprisiverčiau pažvelgti jam į akis.

Vos man atsisėdus, muzika nutilo. Karalius Klarksonas išėjo į priekį ir sustojo ant pakylos krašto tarp alyvų šakelių.

- Gerbiami Ilėjos gyventojai, šiandien keturios nuostabios jaunos *Atrankos* finalininkės parodys savo pagarbą įstatymui. Teisingi mūsų įstatymai vienija tautą ir užtikrina taiką, kuria taip ilgai džiaugiamės.

Taiką? - pamaniau. - Turbūt juokaujat?

- Netrukus viena iš šių jaunų panelių taps princese. Jai, kaip karališkosios šeimos narei, teks spręsti, kas naudinga ne jos pačios, o visos šalies labui.

...ir kaip man dabar tai padaryti?

- Prisidėkite prie manęs ir palaikykite finalininkes plovimais. Šios panelės nusipelno jų už paklusnumą įstatymams ir už pasiryžimą jų laikytis.

Karalius ėmė ploti, susirinkusieji jam pritarė. Plovimai nenutilo ir karaliui grįžus į savo vietą. Pažvelgiau į kitas merginas. Gerai galėjau matyti tik Kris veidą. Ji gūžtelėjo pečiais ir nusišypsojo man puse lūpų, paskui išmeigė akis priešais save ir atsisėdo kaip galėdama tiesiau.

Sargybinis prie durų paskelbė:

- Jo Didenybės karaliaus Klarksono, Jos Didenybės karalienės Amberli ir Jo Karališkosios Šviesybės princo Maksono akivaizdoje kviečiame stoti nusikaltėlių Džeikobą Digerį.

Suglumintas tokio spektaklio Džeikobas lėtai išliūkino į Didįjį kambarį. Jo rankos buvo surakintos, jis markstėsi nuo fotoaparatus blyksčių ir priėjęs baikščiai nusilenkė Elisai. Galėjau ją matyti tik gerokai paslinkusi į priekį, todėl truputį pasigrėžiau ir klausiausi, kaip mergina taria išmoktus žodžius.

- Džeikobai, kuo esi kaltinamas? - paklausė Elisa. Jos balsas skambėjo tvirtai, kur kas geriau nei per repeticijas.

- Vagyste, panele, - romiai atsakė suimtas.

- Kokia bausmė tau paskirta?

- Dvylika metų kalėjimo, panele.

Atsargiai, neatkreipdama dėmesio į save, Kris pažiūrėjo mano pusėn. Tik akimis klausė, kas čia vyksta, o jos veido išraiška beveik nepasikeitė. Linktelėjau.

Mums buvo pasakyta, kad teks skelbti nuosprendį smulkiems vagims. Jeigu tai tiesa, Džeikobas turėjo būti nuplaktas miesto aikštėje arba pasodintas į kalėjimą. Daugiausia dvejiems trejiems metams. Taigi šis žmogus patvirtino visus mano būgštavimus.

Nemačiomis pažvelgiau į karalių. Jo veidas švytėjo iš pasitenkinimo. Nuteistas buvo kas nori, tik ne smulkus vagis. Karalius mėgavosi jo nuopoliu.

Elisa atsistojo, priėjo prie Džeikobo ir uždėjo ranką jam ant peties. Nuteistas iki šios akimirkos nebuvo pažvelgęs jai į akis.

– Eik, ištikimas valdiny, ir sumokėk savo skolą karaliui, – nuščiuvusiame kambaryje pasigirdo aiškus Elisos nuosprendis.

Džeikobas linktelėjo galvą. Tada pažvelgė į karalių. Mačiau, kad nuteistajam norėjosi ką nors daryti, kovoti arba kaltinti, bet jis tylėjo. Už jo klaidas būtų tekę sumokėti kam nors kitam. Džeikobui atsistojus ir išėjus iš kambario, susirinkusieji ėmė ploti.

Antras teisiamasis judėjo sunkiai. Beeidamas kilimu prie Selestės, suklypo ir pargriuvo. Publika aiktelėjo, bet du sargybiniai pakėlė suimtąjį ir nuvedė prie Selestės, kad jis nesukeltų per daug užuojautos. Selestės garbei galėjau pasakyti, kad nuosprendį kaliniui ji paskelbė ne tokiu tvirtu balsu kaip per repeticijas.

Kris laikėsi tvirtai, kol kalinys priėjo arčiau. Jis buvo jaunesnis, kone vienmetis su mumis, žingsniavo užtikrintai, beveik ryžtingai. Kai kilimu patraukė prie Kris, jam ant kaklo išvydau tatuiruotę, panėšinčią į keistoką kryžių.

Kris sklandžiai ištarė savo žodžius. Nepažįstantieji šios merginos neišgirdo jos balse gailėsčio gaidelės. Nuaidėjo plojimai, ir Kris atsisėdo ant kėdės šypsodamasi ne taip plačiai, kaip buvo įpratusi.

Sargybinis ištarė Adamo Karverio vardą. Atėjo mano eilė. Adamas, Adamas, Adamas. Turiu prisiminti šį vardą. Šitai reikia padaryti dabar, tiesa? Kitos merginos padarė. Jei susimausiu, Maksonas man gal ir atleis, bet karalius tikrai nedovanos. Negana to, prarasiu karalienės palankumą ir būsiu užspeista į kampą. Jei noriu kovoti dėl Maksono, teks atlikti užduotį.

Adamas buvo pagyvenęs kaip mano tėvas, sužalota koja. Jis nepargriuvo, bet taip lėtai slinko iki manęs, kad man pasidarė dar blogiau. Troškau, kad viskas baigtųsi kuo greičiau.

Kai teisiamasis suklypo priešais mane, susitelkiau į tuos kelis sakinius, kuriuos turėjau ištarti.

– Adamai, kuo esi kaltinamas? – paklausiau.

– Vagyste, panele.

– Kokia bausmė tau paskirta?

Adamas atsikrenkštė.

– Kalėjimas iki gyvos galvos, – išspaudė jis.

Per kambarį nusirito murmesys, susirinkusieji ėmė dvejoti, ar gerai išgirdo.

Nenorėjau nukrypti nuo numatyto scenarijaus, bet man reikėjo patvirtinimo.

– Kiek, sakei?

– Iki gyvos galvos, panele, – iš balso buvo girdėti, kad Adamas tuoj pravirks.

Pažvelgiau į Maksoną. Princas nejaukiai pasimuistė. Be žodžių, vien žvilgsniu

maldavau jo pagalbos. Iš akių mačiau, kad gailisi to žmogaus, bet negali man padėti.

Buvau vėl beatkreipianti dėmesį į Adamą, bet pirmiau dirstelėjau į karalių. Šis irgi pasimuistė. Prisidengė burną ranka, kad paslėptų šypseną.

Karalius paspendė man žabangas.

Galbūt įtarė, jog man labai nepatiks *Nuosprendžio* ceremonija, ir ketino paskelbti, kad nepaklūstu įstatymams. Bet jeigu pasielgsiu kaip reikalaujama ir nusiūsiu žmogų kalėti iki gyvos galvos, kas būsiu per žmogus? Niekas manęs nebemėgs.

– Adamai, – tariau švelniai. Vyriškis pažvelgė į mane pilnomis ašarų akimis. Kuždesiai kambaryje nurimo, įsiviešpatavo tylą. – Ką tu pavogei?

Žmonės stengėsi klausytis, bet tai buvo neįmanoma.

Adamas nurijo seilę ir žvilgtelėjo į karalių.

– Kelis drabužėlius savo dukrelėms.

– Bet juk esi teisiamas ne už tai? – greitai paklausiau.

Nedaug trūko, kad būčiau nepastebėjusi, kaip Adamas papurtė galvą.

Taigi aš nevaliojau paskelbti jam nuosprendžio. *Negalėjau* taip padaryti. Bet reikėjo kaip nors išsisukti.

Mintis atėjo ūmiai, supratau, kad tai vienintelė išeitis. Nebuvau tikra, ar Adamas atgaus laisvę ir kaip šitai atsirūgs man. Tiesiog tai buvo teisinga. Būtinai turėjau taip pasielgti.

Atsistojau, priėjau prie Adamo ir paliečiau jam petį. Jis krūptelėjo laukdamas nuosprendžio.

– Stokis, – paliepiu.

Suglumęs vyriškis pažvelgė į mane.

– Prašom atsistoti, – pakartojau ir stipriai trūktelėjau už surakintos rankos, ketindama vestis jį tolyn.

Nusivedžiau Adamą per kambarį prie pakylės, kur sėdėjo karališkoji šeima. Mums priėjus prie laiptelių, pasigrežiau į jį ir atsidusau.

Vieną po kito išsivėriau nuostabius Maksono dovanotus auskarus ir įdaviau Adamui. Žmogus visai neteko žado, kai pridėjau ir apyranę. Tada – taip daryti atrodė teisinga, reikėjo eiti iki galo – nusisegiau pakabutį su paukščiu, dovanotą tėvo. Vyliausi, kad šis žiūri laidą ir supras tokį mano poelgį. Įdėjusi pakabutį Adamui į saują, užgniaužiau jam pirštus ir žingtelėjau į šoną, kad Adamas atsidurtų tiesiai prieš karalių Klarksoną.

Mostelėjau į sostus.

– Eik, ištikimas valdiny, ir sumokėk savo skolą karaliui.

Per kambarį nusirito aikčiojimų ir murmesių banga, bet aš nekreipiau dėmesio. Mačiau tik rūgščią karaliaus miną. Jei jis norėjo žaisti žaidimą naudodamasis mano

būdu, tai aš buvau pasirengusi jam atsilyginti tuo pačiu.

Adamas lėtai užlipo laipteliais, jo akyse mačiau ir džiaugsmą, ir baimę. Prisiartinęs prie karaliaus žmogus parklupo ir atkišo delnus su brangenybėmis.

Karalius Klarksonas metė žvilgsnį į mane, iš jo supratau, kad tai dar ne pabaiga, paskui pasilenkė ir paėmė brangenybes iš Adamo rankų.

Minia pratrūko šūksmais. Grįžtelėjusi merginų veiduose mačiau įvairią reakciją. Adamas greitai atsitraukė nuo karaliaus tarsi bijodamas, kad šis neapsigalvotų. Vyliausi, kad mus nufilmavo begalė kamerų, įamžino gausybė fotoobjektyvų, kad žurnalistai parašys daugybę straipsnių ir tikrai įsitikins, jog Adamas grįžo namo. Nulipęs laipteliais šis nors ir surakintomis rankomis mėgino apkabinti mane. Verkė ir laimino mane. Paskui išėjo iš kambario kaip laimingiausias pasaulyje žmogus.

Dvidešimtas skyrius

Karališkoji šeima išėjo pro šonines duris, kitos *Elito* merginos ir aš dar kartą pražingsniavome raudonu kilimu, susirinkusieji plojo, dūzgė filmavimo kameros, spragsėjo fotoaparatai.

Išėjusios pro duris išvydome Silviją. Ji buvo įsiutusi. Rodos, tvardėsi iš paskutiniųjų, kad neimtų smaugti manęs. Paskui nusivedė mus už kampo į nedidelę svetainę.

- Eikit vidun, - trumpai paliepė, kad nepratrūktų šaukti. Įleidusi mus užtrenkė duris iš kitos pusės.

- Tu tyčia visada stengiesi bet kokia kaina atkreipti dėmesį į save, tiesa? - tėškė man Elisa.

- Padariau tai, ko prašiau jūsų. Tik jūs nepatikėjote manimi!

- Elgiesi tarsi šventoji. Tie žmonės buvo nusikaltėliai. Teisėjai būtų paskelbę tokią patį nuosprendį, tik mes vilkėjome gražiomis suknelėmis.

- Elisa, ar bent pažiūrėjai į tuos žmones? Kai kurie iš jų ligoniai. Ir bausmės už jų nusikaltimus yra per griežtos, - įtikinėjau.

- Amerika teisi, - pareiškė Kris. - Sėdėti iki gyvos galvos už vagystę? Nebent būtų apšvarinęs visus rūmus, antraip kodėl jam skirta tokia bausmė?

- Už nieką, - atsakiau. - Jis tepavogė kelis drabužėlius savo šeimai. Merginos, jums pasisekė. Esat gimusios aukštesnėse kastose. Jei priklausytumėte žemesnėms ir netektumėte svarbiausio šeimos maitintojo... būtų baisiai bloga. Aš negalėjau išsiųsti Adamo kalėti iki gyvos galvos, o jo šeimos pasmerkti aštuntai kastai. Tiesiog negalėjau.

- Kur tavo išdidumas, Amerika? - neatlyžo Elisa. - Kur pareigos ir garbės jausmas? Tu paprasta mergina, netgi ne princesė. Net jei taptum ja, tau nebūtų leista priimti tokių sprendimų. Atvykai į rūmus, todėl turi laikytis karaliaus taisyklių, bet nuolat jas pažeidi! Nuo pat pirmo vakaro!

- Gal tos taisyklės blogos! - sušukau, ko gero, pačiu netinkamiausiu laiku.

Durys staiga atsilapojo ir vidun įsiveržė karalius Klarksonas, o karalienė Amberli ir Maksonas liko stovėti koridoriuje. Karalius tvirtai sugriebė mane už rankos - laimė, už sveikosios - ir ištempė iš kambario.

- Kur mane vedate? - paklausiau, iš baimės trūksmingai kvėpuodama.

Jis neatsakė.

Velkama koridoriumi tolyn grįžtelėjau į merginas. Selestė apsiglėbė rankomis, Elisa paėmė už rankos Kris, nes ši buvo labai nusiminusi. Pati Elisa irgi neatrodė laiminga.

- Klarksonai, nesikarščiuok, - tyliai paprašė karalienė.

Mums pasukus už kampo, buvau įstumta į kambarį. Karalienė su Maksonu įžengė paskui mus, karalius stumtelėjo mane prie nedidelės sofos.

- Sėsk, - griežtai paliepė ir ėmė blaškytis po kambarį kaip liūtas narve. Stabtelėjęs pažvelgė į Maksoną.

- Tu prisiekei! - staugė Klarksonas. - Sakei, kad pavyko ją suvaldyti. Pirmiausia tas išsišokimas per *Pranešimų* laidą, paskui vos nežuvai ant stogo, ir galiausiai šitai? Maksonai, šiandien viskas baigsis.

- Tėti, ar girdėjai sveikinimus? Žmonėms patiko jos užuojauta. Dabar Amerika yra didžiausias tavo turtas.

- Ką čia paistai? - lediniu, grėsmingu balsu iš lėto paklausė karalius.

Palūkėjęs Maksonas kalbėjo toliau:

- Kai ji pasiūlė žmonėms patiems gintis nuo sukilėlių, gyventojai jos paklausė. Drįstu teigti, kad šitai daugeliui žmonių išgelbėjo gyvybę. O šiandienos įvykis? Tėve, ir aš neįstengčiau pasodinti žmogaus į kalėjimą iki gyvos galvos už tokį menką nusikaltimą. Kaip galėjai tikėtis tokio nuosprendžio iš merginos, tikriausiai mačiusios, kaip už menkus nusikaltimus buvo plakami jos draugai? Amerika įpučia į rūmus gaivaus vėjo. Dauguma šalies gyventojų priklauso žemesnėms kastoms, todėl Amerika jiems itin artima.

Karalius papurtė galvą ir vėl ėmė žingsniuoti pirmyn atgal.

- Leidau jai pasilikti, nes išgelbėjo tau gyvybę. Tu esi pats didžiausias turtas, o ne ji. Jei neteksime tavęs, viską prarasime. Kalbu ne vien apie mirtį. Jeigu neprisiimsi karaliaus pareigų, jei prarasi budrumą, mūsų valstybė žlugs, - karalius plačiai mostelėjo rankomis ir nutilo. - Tau išplautos smegenys, - vėl kaltino jis Maksoną, - tu kasdien po truputį keitiesi. Tos merginos, ypač šita, mums visai nenaudingos.

- Klarksonai, galbūt...

Karalius nutildė žmoną žvilgsniu ir ji nebemėgino reikšti savo nuomonės. Valdovas vėl atsigrėžė į Maksoną.

- Turiu tau pasiūlymą.

- Jis manęs nedomina, - atšovė princas.

Klarksonas iškėlė rankas - parodė neturįs piktų kėslų.

- Išklausk mane.

Maksonas atsiduso.

- Šios merginos kelia vien rūpesčius. Net ta, kuri turi ryšių su Azija, nieko verta.

Kita, iš antros kastos, tetrokšta šlovės; trečioji gal ne visai beviltiška, bet anaipol ne tobulybė, jei nori žinoti mano nuomonę. O ši, – karalius parodė į mane, – gal ir buvo bent kiek vertinga, bet tą vertę visiškai nustelbė savitvardo stoka. *Atranka* susiklostė siaubingai. Pažįstu tave. Žinau, kad bijai ką nors prarasti, todėl štai ką sumaniau, – jis suko ratus aplink Maksoną. – Atšaukime *Atranką* ir atsikratykim visų šitų merginų.

Maksonui ketinant prabilti, karalius mostelėjo ranka.

– Nesiūlau tau likti be žmonos. Šalyje dar esama daugybė tinkamų merginų, laukiančių savo progos. Ar nebūtų šaunu, jei kelias išrinktum paviešėti rūmuose? Gal atrasi panašią į Prancūzijos karaliaus dukrą, prisimink, kaip ji tau patiko!

Nudelbiau akis. Maksonas niekada neužsiminė apie prancūzaitę.

Pasijutau it kalnu smogta į širdį.

– Aš negaliu, tėve.

– Dar ir kaip gali. Tu esi princas. Manau, po šitiek išsišokimų mes galime nutraukti *Atranką*. Šį kartą rinksiesi pats.

Vėl pakėliau akis. Draskomas prieštaravimų Maksonas dėbsojo į grindis.

– Gal net sukilėliai laikinai apsiramintų. Pagalvok apie tai! – pridūrė karalius. – Jei išsiųsime šias merginas namo, iki kitos *Atrankos* praeis keli mėnesiai. Į rūmus bus atvežtas kitas būrys mielų išsilavinusių ir mandagių merginų... tai gali daug ką pakeisti.

Princas buvo beprabylęs, bet užsičiaupė.

– Jei tau nepatinka mano sumanymas, – tarė Klarksonas, rodydamas į mane, – paklausk savęs, ar esi pasirengęs su šia mergina praleisti visą gyvenimą. Ji pernelyg jausminga, savanaudiška, godi pinigų ir, tiesą, sakant, negraži. Pažiūrėk pats, sūnau.

Maksonas įsmeigė akis į mane. Neatlaikiusi tokio pažeminimo nusukau žvilgsnį.

– Duosiu tau keletą dienų. Amberli, dabar turime pasikalbėti su žiniasklaidos atstovais.

Karalienė priėjo ir įsikibo karaliui į parankę, o mudu su Maksonu likome vieni ir netekę žado.

Po valandėlės jis padėjo man atsistoti.

– Ačiū.

Princas tik linktelėjo.

– Tikriausiai reikėtų eiti su jais. Be abejo, žiniasklaidos atstovai turės klausimų ir man.

– Koks puikus buvo pasiūlymas, – tariau.

– Turbūt pats dosniausias, kokį kada nors yra davęs karalius.

Nenorėjau nė žinoti, ar princas rimtai svarsto tokią galimybę. Nebeturėdama ką sakyti praėjau pro jį ir grįžau į savo kambarį, vildamasi pabėgti nuo užplūdusių

jausmų.

Tarnaitės pranešė, kad šiandien vakarieniausime vienos savo kambariuose. Neturėjau noro bendrauti su jomis, todėl mandagiai atsiprašiusios merginos išėjo. Pasinėrusi į savo mintis gulėjau ant lovos.

Ar šiandien pasielgiau teisingai, ar ne? Tikiu teisingumu, bet nuosprendis Adamui buvo neteisingas. Vis dėlto būgštavau, ar nesuklydau. Jei tas žmogus buvo karaliaus priešas, kaip man buvo sakoma, jis, be abejo, bus nubaustas kaip nors kitaip. Vadinasi, stengiausi be reikalo?

Svarstant apie rimtus dalykus, į galvą įkyriai lindo kvaila mintis apie prancūzaitę. Kodėl Maksonas neužsiminė apie ją? Ar ji ilgai čia viešėjo? Kodėl princas tai nuslėpė nuo manęs?

Išgirdusi beldimą į duris pamaniau, kad tarnaitės atnešė vakarienę, nors atrode lyg ir ankstoka.

– Prašom, – pasakiau neketindama lipti iš lovos.

Durims atsivėrus, išvydau tamsiaplaukę Selestės galvą.

– Gal nusiteikusi pabendrauti? – paklausė ji.

Selestei už nugaros pamačiau Kris ir Elisą.

Atsisėdau ir tariau:

– Žinoma.

Jos suėjo vidun, duris paliko atviras. Mane vis dar stebino nuoširdi Selestės šypsena. Neklausdama leidimo ji išsiropštė į mano lovą. Neprieštaravau. Kris įsitaisė kojūgalyje, Elisa pritūpė ant paties krašto kaip tikra panelė.

Kris tyliai uždavė klausimą, rūpintį joms visoms:

– Ar karalius nenuskriaudė tavęs?

– Ne, – po kurio laiko suvokiau sakanti ne visą tiesą. – Nesudavė man, tiesiog šiurkščiai ištempė iš kambario.

– Ką sakė? – kalbėdama Elisa glamžė suknelės palankus.

– Kad ją išsiutino mano išsišokimas. Jeigu būtų rinkęsis karalius, būčiau seniausiai grįžusi namo.

Selestė palietė man ranką.

– Bet renkasi ne jis. Maksonui tu patinki, žmonėms irgi.

– Nežinau, ar to pakanka, – *visoms mums*, pridūriau mintyse.

– Nepyk, kad aprėkiau, – atsiprašė Elisa. – Buvau baisiai susinervinusi. Iš paskutiniųjų stengiausi tvardyti, bet žinojau, kad viskas nuspręsta iš anksto. Tu mane pranokai.

– Netiesa, – ginčijosi Kris. – Šiuo atžvilgiu mes visos Maksonui ką nors reiškiamo, antraip nebebūtume rūmuose.

- Jis bijo palikti finalinį trejetą, - paprieštaravo Elisa. - Maždaug po keturių dienų princui teks paskelbti, kas grįš namo. Jis delsia todėl, kad nenori paleisti manęs.

- O gal manęs? - paprieštaravo Selestė.

- Paklauskite, - tariau, - po šios dienos incidento namo greičiausiai grįšiu aš. Anksčiau ar vėliau taip turėjo nutikti. Aš tiesiog netinkama *Atrankai*.

Kris sukikeno.

- Nė viena mūsų neprilygsta Amberli, tiesa?

- Aš pernelyg mėgstu šokiruoti žmones, - šypsodamasi tarė Selestė.

- O aš verčiau slėpsiuosi, nei darysiu bent pusę to, ką daro karalienė, - Elisa panarino galvą.

- Aš stokuju savitvardos, - gūžtelėjau pečiais pripažindama savo nusižengimus.

- Man stinga karalienės pasitikėjimo savimi, - graužėsi Kris.

- Taigi visos turime trūkumų. Vis dėlto Maksonas turi išsirinkti vieną iš mūsų, todėl daugiau jaudintis nėra prasmės, - Selestė mankė užklotą. - Bet turbūt visos pritartumėte, kad prasčiausia princesė būčiau aš.

Po nejaukios tylos prabilo Kris:

- Ką turi galvoje?

Selestė pašnairavo į ją.

- Pati žinai. Visos žinote, - giliai įkvėpusi ji kalbėjo toliau: - Šitai jau aptariau su Amerika, anądien atsiprašiau savo tarnaičiu, o su jumis apie tai šnekėti dar neteko.

Kris su Elisa susižvelgė, paskui jų akys vėl nukrypo į Selestę.

- Kris, aš sugadinau tavo gimtadienio vakarėlį, - išpyškino ji. - Tu vienintelė galėjai švęsti rūmuose, o aš pasiglemžiau iš tavęs tą akimirką. Labai atsiprašau.

Kris patraukė pečiais.

- Galiausiai viskas baigėsi gerai. Mudu su Maksonu nuoširdžiai pasikalbėjome. Jau seniai tau atleidau.

Dingojosi, kad Selestė tuoj pravirks, bet ji tvirtai suspaudė lūpas.

- Kilnu iš tavo pusės, bet man sunku atleisti pačiai sau, - ji nusibraukė ašaras nuo blakstienų. - Neišmaniau, kaip atkreipti princo dėmesį, todėl vogiau jį iš jūsų.

Kris sunkiai atsiduso.

- Tąsyk jaučiausi siaubingai, bet dabar viskas praėjo. Viskas gerai. Bent nebuvo kaip su Ana.

Susigėdusi Selestė pakėlė akis į dangų.

- Verčiau nepradėkim apie ją kalbėti. Kartais manau, kad ji būtų toli nužengusi, jei ne aš... - prieš pažvelgdama į Elisą ji papurtė galvą. - Neįsivaizduoju, kaip galėjai atleisti už visas šunybės, kurių tau prikrėčiau. Kartais nė nenutuokei, kad tai mano darbas.

Elisa išlaikė savitvardą, aš, ja dėta, būčiau neištverusi.

- Turi galvoje šukes mano bateliuose, sugadintas sukneles spintoje ar baliklį šampūne?

- Baliklį! - aiktelėjau ir išvargusiame Selestės veide išvydau patvirtinimą.

Elisa linktelėjo.

- Visą rytą nesirodžiau Moterų kambaryje, kol tarnaitės nudažė man plaukus, - Elisa nuo manęs pasigrėžė į Selestę. - Žinojau, kad tai tavo darbelis, - ramiai pareiškė ji.

Selestė baisėdamasi panarino galvą.

- Tu nieko nesakei ir beveik nieko nedarei. Mano akimis, buvai lengviausias taikyns. Apstulbau, kad nepalūžai.

- Nieku gyvu neužtraukčiau gėdos savo šeimai, sava valia išeidama iš *Atrankos*, - tarė Elisa.

Žavėjau jį jos tvirtumu, nors ne viską supratau.

- Šeima turėjo didžiulis tavo atkaklumu. Jei mano tėvai būtų bent nutuokę, kaip žemai smukau... Nė nežinau, ką būtų pasakę. Maksono tėvai irgi, be jokios abejonės, būtų išspyrę mane lauk. Netinku būti princese, - Selestė giliai atsiduso stengdamasi nusiraminti.

Palinkau į priekį, uždėjau rankas jai ant plaštakų.

- Selestė, manau, kad toks širdies atvėrimas liudija ką kita.

Ji palenkė galvą ir liūdnai šypstelėjo man.

- Šiaip ar taip, Maksonas manęs neišsirinks. O jei ir išsirinktų, - pasakė ištraukdama ranką ir keldama sau prie akių, - kai kas visai neseniai man kalbėjo, kad siekiant gyvenimo tikslo nebūtina ištekėti už princo.

Nusišypsojome viena kitai, ir Selestė vėl atsigrėžė į Elisą.

- Prikrėčiau tau tiek kiaulysčių, kad nebematau prasmės atsiprašinėti už jas visas, bet žinok, kad labai gailiuosi. Dovanok, Elisa.

Ši tylėjo, tik spoksojo į atgailaujančią Selestę. Laukiau piktų Elisos žodžių.

- Galėčiau papasakoti Maksonui. Amerika ir Kris paliudytų. Ir princas išsiųstų tavo namo.

Selestė nugurkė seilę. Koks žeminantis būtų šitoks išvykimas!

- Bet aš to nedarysiu, - galiausiai pareiškė Elisa. - Nebausiu tavęs svetimomis rankomis. Nesvarbu, laimėsiu ar pralaimėsiu, turiu būti sąžininga. Taigi pamirškime, kas įvyko, ir tiek.

Tai nepanėšėjo į tikrą atleidimą, bet buvo kur kas daugiau, nei tikėjosi Selestė. Vos tvardydamosi ši tik linktelėjo ir kuždomis padėjo Elisai.

- Tai bent, - tarė Kris, mėgindama pakeisti temą. - Selestė, aš irgi tavęs neskušiu, bet... pasielsiu taip ne dėl to, kad man svarbiausia garbė, - reikšmingai tylėdama ji atsigrėžė į Elisą.

- Aš niekada nepamirštu garbės, - prisipažino ši. - Turiu laikytis iš paskutiniųjų, ypač dėl to, kad man pralaimėjus labai nusiviltų mano šeima.

- Kaip galima kaltinti tave, jeigu renkasi princas? - paklausė Kris ir pasimuistė, kad patogiausiai įsitaisytų. - Kaip tu gali juos nuvilti?

Elisa kalbėjo toliau, atskleidė, kas jai nedavė ramybės.

- Viskas per tai, kad mūsų šeimoje santuokos griežtai planuojamos. Geriausios merginos gauna geriausius vyrus, ir atvirkščiai. Maksonas yra kone tobulas. Jei pralaimėsiu, vadinasi, buvau neganėtinai gera. Mano šeimai rūpi ne jausmai, o tik pasirinkimas. Esu tikra, kad Maksonas vadovausis jausmais. Mano šeima į viską žiūri logiškai. Buvau taip auginama. Mano išsiauklėjimas, išsilavinimas, gebėjimai skirti tam, kad gaučiau geriausią vyrą. Jei negausiu, tai kas mane ims?

Daugybę kartų svarsčiau, kaip pasikeistų mano gyvenimas, jei laimėčiau *Atranką*, bet niekad nesvarsčiau, kaip tai atsiliptų kitiems. Išgirdusi Selestės išpažintį ėmiau galvoti apie tai.

Kris padėjo ranką Elisai ant plaštakos.

- Beveik visos merginos, kurios išvyko namo, jau susižadėjo su puikiais vyrais. Dalyvavimas *Atrankoje* savaime padaro tave vertingą. Ypač jei dar atsiduri *Elito* ketvertuke. Patikėk manim, Elisa, prie tavęs išsirikiuos vaikinų eilė.

Elisa nusišypsojo.

- Man nereikia eilės, tik vieno.

- O man reikia eilės, - pareiškė Selestė prajuokindama mus visas, netgi Elisą.

- Man visai užtektų keleto, - tarė Kris. - Eilės truputį per daug.

Visos sužiuro į mane.

- Man reikia vieno.

- Jūs kvaištelėjusios, - nusprendė Selestė.

Mes dar šiek tiek paplepėjome apie Maksoną, apie namus, apie savo viltis. Anksčiau šitaip nebuvo kalbėjusios; mūsų nebeskyrė nepasitikėjimo siena. Mudvi su Kris jau anksčiau stengėmės ją nugriauti ir varžytis garbingai, bet dabar, kai šnekėjome apie paprastą gyvenimą, supratau, kad mūsų ryšiai nenutrūks ir keliams išsiskyrus. Elisa mane stebino, bet ji atėjo iš visai kitokios aplinkos negu aš, tad mėginau ją suprasti ir jai atsiverti.

Selestė tiesiog sukrėtė. Jei kas nors būtų pasakęs, kad ši brunetė su aukštakulniais, kuri tokia pasipūtusi praėjo pro šalį oro uoste, man vykstant į *Atranką*, dabar sėdės greta, ir aš džiaugsiuos jos draugija, būčiau tik nusijuokusi. Šitai atrodė taip pat neįtikima kaip ir mano buvimas čia, finalininkų ketvertė.

Suvokiau ir tai, kad Maksono praradimas sudaužys man širdį.

Mums šnekantis, mačiau, kad Elisa ir Kris bendrauja su Seleste taip pat kaip su manimi. Nusimetus paslapčių našta, pasikeitė net Selestės laikysena. Ji tapo

savotiškai miela. Grožis dažniausiai priklauso nuo sielos grynumo, vidinio švytėjimo ir tobulybės siekimo. Bet esama ir grožio, kuris atsiskleidžia kartu su nusižeminimu ir garbės suvokimu. Tokį grožį dabar skleidė Selestė.

Maksonas įėjo į kambarį labai tyliai. Nežinia, kiek laiko jis stovėjo ant slenksčio ir stebėjo mus. Elisa pirmoji pamatė prinčą ir sustingo.

– Jūsų Šviesybe, – tarė nulenkdama galvą.

Visos pakėlėme akis manydamos, kad pasigirdo.

– Panelės! – Maksonas irgi linktelėjo. – Neketinau nutraukti jūsų pokalbio. Rodos, būsiu įsibrovęs ne laiku.

Susižvelgėme ir turbūt visos pamanėme: ne, tu pasielgei nuostabiai.

– Viskas kuo puikiausiai, – pasakiau.

– Dar syki atsiprašau už įsiveržimą, bet man reikia pasikalbėti su Amerika akis į akį.

Atsidususi Selestė ėmė rangytis nuo lovos. Prieš atsistodama dar mirktelėjo man. Elisa pakilo greitai, Kris, šokdama nuo lovos, spustelėjo man koją. Prieš išeidama Elisa padarė tūpsnį, o Kris stabtelėjo pataisyti Maksonui švarko atlapo. Selestė tvirtu žingsniu priėjo prie princo ir kažką pakuždėjo jam į ausį. Maksonas nusišypsojo.

– Nemanau, kad to prireiks.

– Gerai, – Selestė išeidama uždarė duris, o aš likau laukti, kas bus.

– Ką visa tai reiškia? – paklausiau linktelėdama durų pusėn.

– Na, Selestė pagrasino: jei tave nuskriausiu, teks pasigailėti, – šypsodamasis atsakė princas.

Nusijuokiau.

– Esu pajutusi jos nagų aštrumą, tad būk atsargus.

– Klausau, panele.

Lioviausi šypsotis ir atsidusau.

– Taigi?

– Taigi?

– Ar ketini nuskriausti?

Maksonas vyptelėjo ir papurtė galvą.

– Ne. Trumpam buvo kilusi tokia mintis, bet nenoriu visko pradėti iš naujo. Man patinka netobulos merginos, – Maksonas patenkintas gūžtelėjo pečiais. – Be to, tėvas nieko nežino apie Augustą ir Šiaurinių sukilėlių tikslus. Jo sprendimai trumparegiški. Kaip ir siūlymas nutraukti *Atranką*.

Lengviau atsikvėpiau. Vyliausi, kad patinku Maksonui ir kad šis neleis manęs išmesti, bet pabendraavusi su kitomis merginomis ėmiau rūpintis ir jų reikalais.

– Be to, turi paskaityti laikraščius, – šypsodamasis pridūrė princas.

- Kodėl? Kas nutiko? - nerimavau eidama artyn.

- Vėl padarei didžiulį įspūdį. Rodos, net aš pats ne visai suprantu šalies gyventojų nuotaikas. Tarsi... Jie tarsi nujaučia, kad viskas gali pasikeisti. Tėvas valdo šalį taip pat kaip mane. Jis įsitikinęs, kad tik pats vienas geba priimti teisingus sprendimus, todėl per jėgą perša savo nuomonę žmonėms. Perskaitęs Gregorio dienoraščius supratau, kad taip yra jau kuris laikas. Bet žmonės nebenori šitaip gyventi. Jiems reikia duoti galimybę rinktis, - Maksonas papurtė galvą. - Tu gąsdini karalių, bet jis negali tavęs išvaryti. Amerika, šalies gyventojai tave *dievina*.

Nurijau seilę.

- Dievina?

Jis linktelėjo.

- Aš... jaučiuosi panašiai. Tad visai nesvarbu, ką karalius sakys ar darys. Neprarask vilties. *Atranka* dar nebaigta.

Apstulbinta tokių naujienų prisidengiau lūpas pirštais. Vadinasi, *Atranka* bus tęsiama, merginos ir aš dar turime progą, ir, pasak Maksono, žmonės mane vertina vis geriau.

Kad ir kokios geros buvo naujienos, vienas dalykas nedavė man ramybės.

Nudūriau akis į apklotą, nes truputį bijojau klausti.

- Turbūt kvailas klausimas... bet kas tokia ta Prancūzijos karaliaus dukra?

Prieš sėsdamasis ant lovos Maksonas patylėjo.

- Jos vardas Dafnė. Iki *Atrankos* ji buvo vienintelė mergina, kurią pažinojau išties gerai.

- Na, ir?

Princas be garso nusijuokė.

- Kiek per vėlai suvokiau, kad jos jausmai man apima daugiau nei draugystę. Negalėjau atsakyti tuo pačiu. Tiesiog negalėjau.

- Kuo ji tau neįtiko?

- Nekamantinėk manęs, Amerika, - Maksonas paėmė mane už rankos ir privertė pažvelgti į akis. - Dafnė buvo mano draugė. Tik tokia ir galėjo būti. Gyvenau laukdamas jūsų visų. Tai buvo mano galimybė rasti žmoną - šitai žinojau nuo pat vaikystės. Mūsų su Dafne nesiejo kas nors daugiau. Niekad tau neužsiminiau apie tą merginą ir manau, jog tėvas ją paminėjo tyčia, kad tu dar kartą suabejotum savimi.

Prikandau lūpą. Karalius per daug gerai žinojo mano silpnybes.

- Jau mačiau, kaip tai darai, Amerika. Lygini save su mano motina, su kitomis *Elito* merginomis, su pačia savimi, kokia, tavo manymu, turėtum būti. Ir dabar ketini tą patį padaryti su asmeniu, apie kurio egzistavimą prieš kelias valandas dar nežinojai.

Maksonas kalbėjo tiesą. Jau svarsčiau, ar prancūzaitė buvo gražesnė už mane,

protingesnė už mane, ar ji koketiškai tarė Maksono vardą prancūzišku akcentu.

- Amerika, - tarė princas, suimdamas mano veidą delnais, - jei šitai būtų buvę svarbu, būčiau tau atskleidęs. Juk tu būtum taip pat pasielgusi su manim.

Man sugniaužė paširdžius. Buvau ne visai sąžininga princui. Bet jis žvelgė į mane skvarbiai, buvo labai arti, todėl atrodė lengva išguiti neramias mintis iš galvos, pamiršti mus supantį pasaulį ir paskęsti Makso akių gelmėje. Taip ir padariau.

Puoliau princui į glėbį ir stipriai jį apkabinau. Troškau būti tik su juo.

Dvidešimt pirmas skyrius

Selestė tapo naujai susikūrusios mūsų seserų draugijos vade. Tai ji sumanė sukviesti visų merginų tarnaites, liepti, kad į Moterų kambarį būtų atnešta didelių veidrodžių, ir leisti visą dieną gražinant vienai kitą. Tai buvo nebūtina, nes tarnaitės mus puikiai rengė, šukavo ir dažė, bet patyrėme daug smagių akimirkų.

Kris priglaudė plaukų galiukus man prie kaktos.

- Ar kada nors galvojai apie kirpčiukus?

- Keletą kartų, - prisipažinau pašiaušdama tariamus kirpčiukus virš akių. - Bet mano sesuo dažniausiai skūsdavosi savaisiais, todėl apsigalvojau.

- Man rodos, su kirpčiukais atrodytum miela, - entuziastingai pareiškė Kris. - Kartą esu taip apkirpusi pusseserę. Jei nori, galiu ir tave.

- Dar ko, - įsiterpė Selestė. - Amerika, nė nemanyk leisti jos prie savo plaukų su žirkklėmis. Kas per mintis!

Visos pratrūkome juokais. Išgirdau kikenant kitame kambario gale. Karalienė stipriai sučiaupė lūpas ir apsimetė skaitanti knygą. Baiminausi, kad mūsų užsiėmimas nepapiktintų jos, bet, tiesą sakant, seniai nebuvo mačiusi tos moters tokios laimingos.

- Darykime nuotraukas! - pasiūlė Elisa.

- Ar kas nors turi fotoaparata? - paklausė Selestė. - Aš esu tikra profesionalė!

- Maksonas turi! - sušuko Kris ir pasikvietė tarnaitę.

- Palūškėkit, - pasakiau imdama popieriaus lapą. - Gerai jau, gerai. Šviesiausiasis iš Šviesybių, *Elito* panelės pageidauja, kad joms būtų nedelsiant pristatytas pats geriausias fotoaparatas...

Kris sukikeno, Selestė papurtė galvą.

- ...moteriškumo diplomatijos studijoms įamžinti, - pridūrė Elisa.

- Ar tokių tikrai esama? - paklausė Kris.

Selestė krestelėjo plaukus.

- Kam tai rūpi?

Maždaug po dvidešimties minučių Maksonas pabeldė į duris ir šiek tiek jas pravėrė.

- Ar galiu užeiti?

Kris pasileido prie durų.

- Ne, mums reikia tiktai fotoaparato, - ji pačiuo fotoaparata jam iš rankų ir uždarė duris prieš nosį.

Selestė kvatodamasi susmuko ant grindų.

- Ką jūs ten veikiat? - sušuko princas.

Buvome per daug užsiėmusios, kad atsakytume.

Pozavome už kambarinių augalų, siuntėme oro bučinius, Selestė rodė mums, kaip įsiamžinti gera poza.

Kris su Elisa suvirto ant sofos, Selestė prisėdo ant ranktūrio, kad padarytų daugiau nuotraukų. Dirstelėjusi išvydau pasitenkinimo šypseną karalienės veide. Buvo nesmagu, kad ji nedalyvauja mūsų linksmybėse. Pasiėmiau šepetį ir patraukiau prie Amberli.

- Sveika, panele Amerika, - pasilabino ji.

- Ar galiu iššukuoti jums plaukus?

Karalienės veide atsispindėjo prieštaringi jausmai, bet ji tik linktelėjo ir tyliai tarė:

- Žinoma.

Atsistojau jai už nugaros ir suėmiau nuostabių plaukų sruogą. Žiūrėdama į kitas merginas kelis kartus perbraukiau ją šepečiu.

- Man gera matyti, kaip jūs sutariate, - tarė karalienė.

- Man irgi. Mes susidraugavom, - trumpai patylėjau. - Atsiprašau dėl *Nuosprendžio* ceremonijos. Pasielgiau nederamai. Aš tiesiog...

- Žinau, brangioji. Viską paaiškinai iš anksto. Tai buvo sunki užduotis. O tu turi gerą širdį.

Suvokiau, kad karalienė gyvena kaip spąstuose. O gal moka didžiulę kainą už tai, kad patikėtų, jog jos vyras yra geriausias.

Tarsi perskaičiusi mano mintis Amberli prabilo:

- Žinau, kad laikai Klarksoną bjauriu storžievium, bet jis geras žmogus. Nė nenutuoki, kaip jam sunku eiti savo pareigas. Mes visi su tuo susiduriame. Kartais jis pasikarščiuoja, tada aš einu pailsėti, o Maksonas laido juokus.

- Laido juokus. Negali būti, - kvatodamasi pasakiau.

- Svarbiausia, ar sugebėtum visa tai ištvirti? - karalienė kryptelėjo galvą. - Tikriausiai entuziazmas yra vienas geriausių tavo bruožų. Jei išmoksi jį tramdyti, tapsi nuostabia princese.

Linktelėjau.

- Atsiprašau, kad jus nuvyliu.

- Nenuvylei, brangioji, - tarė Amberli, vėl atsitiesdama. - Esi labai gabi. Būdama tavo amžiaus dirbau fabrike. Suvargusi, alkana, kartais pikta. Buvau beviltiškai įsimylėjusi Ilėjos princą ir gavusi progą užkariauti jo širdį išmokau tvardyti.

Gyvenime ne viskas klostosi, kaip nori. Turi išmokti su tuo susitaikyti, tiesa?

- Taip, mama, - pajuokavau.

Amberli pažiūrėjo į mane akmeniniu veidu.

- Turiu galvoje - madam.

Karalienės akys keistai sužvilgo, ji kelis kartus mirktelėjo ir atlošė pečius.

- Jei viskas baigsis, kaip tikiuosi, toks kreipinys labai tiks.

Atėjo mano eilė išmirksėti ašaras. Karalienė niekada neatstos man mamos. Bet, nors ir turėjau trūkumų, pasijutau pagerbta žmogaus, už kurio galbūt ištekėsiu, motinos.

Selestė atsigręžė ir išvydusi mus pribėgo artyn.

- Jūs tokios gražios! Šypsokitės!

Pasilenkiau ir apglėbiau karalienę Amberli, o ji suėmė mano rankas. Paskui visos sustojome aplink ją ratu ir įkalbėjome nusišypsoti priešais kamerą. Tarnaitės padėjo fotografuoti, tad galėjome visos patekti į kadra. Baigiantis popietei, ėmiau manyti, kad tai buvo smagiausios rūmuose praleistos valandos. Nežinia, kiek tai truks. Kalėdos buvo jau čia pat.

Po siaubingo Elisos mėginimo sušukuoti mane tarnaitės tvarkė man plaukus. Tada pasigirdo beldimas į duris.

Duris atidarė Merė, į kambarį įėjo nepažįstamas sargybinis. Kelis kartus buvau jį mačiusi šalia karaliaus.

Jam prisiartinus, tarnaitės padarė tūpsnį; šiek tiek susijaudinau, kai sargybinis sustojo priešais mane.

- Panele Amerika, jus kviečia karalius, - šaltai pareiškė jis.

- Nutiko kas nors blogo? - paklausiau vilkindama laiką.

- Į jūsų klausimus atsakys jis.

Sunkiai nurijau seilę. Į galvą lindo baisios mintys. Mano šeima pavojuje. Karalius rado būdą tyliai nubausti mane už visus išsišokimus. Suuodė, kad buvome ištrūkę iš rūmų. Baisiausia, kad gal kas nors atkapstė mano ryšius su Aspenu, ir dabar mudviems teks už tai sumokėti.

Iš paskutiniųjų stengiausi atsikratyti baimės. Nenorėjau jos parodyti karaliui Klarksonui.

- Tada eisiu paskui jus, - atsistoju ir patraukiau įkandin sargybinio. Prieš išeidama mečiau žvilgsnį į *Elito* merginas. Išvydusi persigandusius jų veidus pasigailėjau tai padariusi.

Perėjome koridorių, paskui užlipome į trečią aukštą. Nežinojau, kur dėti rankas - taisiausi plaukus, lyginau suknelę, sunėriau pirštus.

Maždaug pusiaukelėje išvydau Maksoną, tai man padėjo. Stovėdamas prie

karaliaus kabineto jis laukė manęs. Akyse nebuvo matyti susirūpinimo, bet princas geriau už mane gebėjo slėpti baimę.

– Kas nutiko? – sukuždėjau.

– Ir aš nenutuokiu.

Sargybinis atsistojo prie durų, o Maksonas palydėjo mane vidun. Palei visą erdvaus kambario sienąėjo knygų lentynos. Ant stovų buvo išskleisti popieriaus lakštai – trys skirtingi Ilėjos žemėlapiai, išmarginti įvairių spalvų ženklais. Karalius sėdėjo prie masyvaus stalo, pasidėjęs pluoštą popierių.

Išvydęs įeinant mudu su Maksonu jis atsitiesė.

– Ką padarei Italijos princesei? – paklausė spoksodamas į mane.

Apmiriau. Pinigai. Buvau visai pamiršusi apie juos. Jei paaikėjo, kad Nikoleta nupirko ginklų žmonėms, kuriuos karalius laikė savo priešais, šitai buvo blogiausia, ko galėjau tikėtis.

– Neturiu supratimo, apie ką kalbate, – pamelavau žiūrėdama į Maksoną.

Nors princas viską žinojo, liko ramus.

– Mes dešimtmečius stengiamės sudaryti sąjungą su italais, ir staiga jų karališkoji šeima kviečia mus atvykti su vizitu. Vis dėlto... – karalius kilstelėjo laišką ieškodamas tam tikros eilutės, – ...ak, štai: „Mums būtų didžiulė garbė priimti Jūsų Didenybę ir karališkąją šeimą pas save. Viliamės drauge atvyksiant ir panelę Ameriką. Susipažinę su visu *Elitu* neabejojame, kad kaip tik ji kada nors taps karaliene.“

Jis pakėlė akis į mane.

– Ko pridirbai?

Išgirdusi, kad išvengiau baisaus kaltinimo dėl pinigų, šiek tiek atsipalaidavau.

– Viso labo buvau paslaugi princesei ir jos motinai, viešėjusioms pas mus. Nė neįtariau, kad taip joms patiksiu.

Karalius Klarksonas pakėlė akis į dangų.

– Tu esi kenkėja. Aš tave stebėjau – sieki, po galais, ne princo, o kažin kokio kito tikslo.

Išgirdęs šiuos žodžius Maksonas atsigrėžė į mane. Verčiau nebūčiau mačiusi jo akyse šmėstelint abejonės. Papurčiau galvą.

– Tai netiesa!

– Tai kaip gali prastos kilmės, neturinti ryšių ir neįtakinga mergina priversti derėtis su mumis šalį, kurios palankumo siekiame metų metais? Kaip?

Širdyje žinojau, kad esama veiksmų, į kuriuos karalius nekreipia dėmesio. Kad ir kaip ten būtų, pati Nikoleta pasiūlė man savo paramą ir klausė, kaip galėtų padėti Šiaurės sukilėliams. Jeigu karalius būtų kaltinęs tuo, ką iš tiesų padariau, jo rūstus balsas būtų mane nugąsdinęs. Bet jis tik stengėsi padaryti įspūdį.

Tyliai atsakiau:

- Jūs buvote vienas iš tų, kurie mums pavedė globoti užsienio viešniais. Antraip nebūčiau susipažinusi su šiomis moterimis. Pati princesė parašė man, pakvietė atvykti. Aš nekaulijau kelionės į Italiją. Gal, jeigu būtumėte bent kiek nuolaidesni, jau seniai būtumėte sudarę sąjungą su Italija.

Karalius staiga pašoko.

- Galvok, ką kalbi!

Maksonas apkabino mane.

- Amerika, tau geriausia išeiti.

Laiminga patraukiau prie durų, kad tik atsidurčiau kuo toliau nuo karaliaus. Klarksonui tai nepatiko.

- Stok, aš ne viską pasakiau, - pareikalavo jis. - Tai viską keičia. Negalime rizikuoti pradėdami naują *Atranką*, kad nenuviltume italų. Jų įtaka didžiulė. Jei taptume jų sąjungininkais, mums atsivertų daugybė durų.

Maksonas linktelėjo, jis neatrodė nusiminęs. Buvo jau nutaręs pasilikti mus, bet turėjome apsimetinėti, kad karalius manytų viską valdantis pats.

- Mums tiesiog būtina testuoti *Atranką*, - pareiškė karalius. Mano širdis apsunko. - Neįžeisdami italų turime duoti jiems laiko apsiprasti, kad esama ir kitų gerų kandidačių. Tikriausiai galėtume surengti kelionę į Italiją ir leisti merginoms sužibėti.

Klarksonas atrodė be galo patenkintas savimi, tiesiog didžiavosi tokiu sprendimu. Svaresčiau, kaip toli jis nueitų. Gal specialiai paruoštą Selestę. Arba susitartų, kad Kris pabendrautų su Nikoleta. Neabejojau, kad karalius pasistengs išryškinti visus mano trūkumus, kaip tai padarė per *Nuosprendžio* ceremoniją. Jis griebsis visų įmanomų priemonių, kad nesukompromituotų savęs, todėl man nebeliks jokių galimybių sublizgėti.

Buvau pamiršusi politinę viso šito reikalo svarbą. Kuo ilgiau truks *Atranka*, tuo valdovas turės daugiau progų sukompromituoti mane.

- Tėti, abejoju, ar tai padėtų, - nutraukė ją Maksonas. - Italų ponios jau buvo susitikusios su visomis kandidatėmis. Jei atidavė pirmenybę Amerikai, vadinasi, išvelgė joje tai, ko stokoja kitos. Negali šito nematyti.

Karalius pagiežingai pažvelgė į sūnų.

- Ar skelbi savo pasirinkimą jau dabar? *Atranka* baigta?

Mano širdis nustojo plakusi.

- Ne, - atsakė Maksonas taip, tarsi šitai būtų jį pralinksminę. - Nesu tikras, kad tavo siūlymas priimtinas.

Karalius Klarksonas pasirinko ranka smakrą, jo akys lakstė nuo Maksono prie manęs. Valdovas žiūrėjo į mus kaip į lygtį, kurios nepajégia išspręsti.

- Amerika turi įrodyti, kad yra verta pasitikėjimo. Kol tai įvyks, negali jos rinktis, - karaliaus veido išraiška tapo nepermaldaujama.

- Ir kaip, tavo manymu, jai tai padaryti? - paklausė Maksonas. - Ko gi reikia tau pačiam, kad būtum patenkintas?

Rodos, pralinksminτας sūnaus klausimo, Klarksonas kilstelėjo antakius. Kiek padvejojęs iš ištraukė iš stalčiaus ploną aplanką.

- Net jeigu nekreiptume dėmesio į tavo išsišokimą *Pranešimų* laidoje, šiomis dienomis tarp kastų vyksta trintis. Noriu rasti būdą... kaip nors sušvelninti nuomonių skirtumus. Taigi man dingtelėjo, kad tokia žydinti, jauna ir, drįstu sakyti, populiari mergina galėtų tai padaryti geriau už mane.

Stumtelėdamas aplanką per stalą karalius kalbėjo toliau:

- Rodos, žmonės šoka pagal tavo giesmelę. Gal dabar jiems sudainuosi vieną iš mano melodijų.

Atverčiau aplanką ir ėmiau sklaidyti popierius.

- Kas tai?

- Tik keli valstybiniai pranešimai, netrukus ketiname juos paskelbti. Mes, aišku, žinome, kokios kastos vyrauja kiekvienoje provincijoje, kas dedasi jų bendruomenėse, todėl siūšime ten atitinkamus pranešimus. Padrąsinsime žmones.

- Kas tai, Amerika? - paklausė Maksonas, suglumintas tėvo žodžių.

- Tai lyg ir... reklama, - atsakiau. - Patarimai kiekvienos kastos atstovams, kaip jaustis laimingiems, ir siūlymai nesibičiuiliauti su kitų kastų žmonėmis.

- Tėve, ką visa tai reiškia?

Karalius atsainiai atsilošė kėdėje.

- Nieko rimto. Aš tik stengiuosi nuraminti bruzdėjimus. Jei to nepadarysiu, perėmęs valdymą turėsi malšinti sukilimą.

- Kodėl?

- Žemesnės kastos retkarčiais vis nerimsta, bando nepaklusti valdžiai - tai suprantama. Turime greitai numaldyti pyktį ir užgniaužti mintis nuversti valdžią, kol sukilėliai nesusivienijo ir nesunaikino valstybės.

Maksonas spoksojo į tėvą, ne visai suvokdamas jo žodžių prasmę. Jeigu Aspenas kadaise nebūtų rodęs man simpatijos, aš irgi nebūčiau supratusi tų žodžių. Karalius laikėsi principo: skaldyk ir valdyk. Reikėjo, kad kastos būtų absurdiškai dėkingos už tai, ką turi, net jei jų atstovai nelaikomi visaverčiais žmonėmis, ir nebendrautų su kitomis kastomis, nes šios vis tiek nesuprastų jų padėties.

- Tai propaganda, - iškošiau žodį iš priklausančio tėvui nuplyšusio istorijos vadovėlio.

Karalius mėgino nuraminti mane.

- Ne, ne. Tai siūlymas. Tai pastiprinimas. Jeigu šitaip žiūrėsime į pasaulį, mūsų

šalis bus laiminga.

- Laiminga? Taigi norite, kad pasakyčiau septintos kastos atstovams, jog, - karštligiškai ieškojau citatos lapuose, - „jūsų užduotis pati svarbiausia. Jūsų kūnas yra įrankis, kuriuo tiesiate kelius ir statote namus, reikalingus mūsų šaliai“, - ieškojau toliau. - „Nė vienas antros ar trečios kastos atstovas negali prilygti jums, todėl susitikę tokį gatvėje sukite akis į šalį. Nėra prasmės kalbėtis su tais, kurie priklauso aukštesnei kastai, bet kur kas mažiau nusipelno valstybei.“

Maksonas atsigręžė į tėvą.

- Šitai tikrai suskaldys šalies gyventojus.

- Priešingai. Leis pajusti pasitenkinimą sava kasta ir įtikins, kad rūmai nuoširdžiai rūpinasi savo valdiniais.

- Jūs rūpinatės? - nusistebėjau.

- Žinoma, rūpinuosi! - suriko karalius.

Išgąsdinta jo šūksnio truputį atsitraukiau.

- Žmones reikia vesti už apynasrio kaip arklius su akidangčiais. Jeigu nevaldysi jų žingsnių, jie patrauks klaidingu keliu ir atsidurs aklavietėje. Gal tau nepatinka šitos deklaracijos, bet jos padarys daugiau, *išgelbės* daugiau, nei manai.

Karaliui baigiant kalbėti, mano širdis ėmė plakti lėčiau. Tyliai stypsojau su popieriais rankose.

Mačiau, kad karalius susijaudinęs. Kaskart gavęs pranešimą, kad kas nors įvyko be jo žinios, jis būdavo sukrėstas. Visus pokyčius, nemaž jų nenagrindamas, Klarksonas vadino išdavyste. Šįsyk jis norėjo priversti mane padaryti tai, ką kadaise padarė Gregoris: supriešinti žmones.

- Aš negaliu šito skaityti, - sukuždėjau.

Karalius ramiai atsakė:

- Tada negali tekėti už mano sūnaus.

- Tėve!

Karalius nutildė prinčą rankos mostu.

- Maksonai, mudu priėjome ribą. Iki šiol leidau tau elgtis kaip nori, bet dabar turime derėtis. Jei nori, kad ši mergina liktų rūmuose, ji turi būti paklusni. Jeigu ji atsisako atlikti paprasčiausias užduotis, vadinasi, nemyli tavęs. Jei taip, tai nesuprantu, kodėl nori ją pasirinkti.

Mūsų su karaliumi žvilgsniai susirėmė. Nekenčiau jo už Maksono klaidinimą.

- Ar tu bent myli prinčą? - staiga paklausė jis.

Ne šitaip ketinau prisipažinti. Ne kam nors pateikęs ultimatumą, ne iš reikalo.

Karalius pakraipė galvą.

- Kaip graudu, Maksonai. Jai dar reikia pagalvoti.

Neverk. Nieku gyvu neverk.

- Duosiu tau šiek tiek laiko susivokti. Jeigu nepadarysi kaip liepiama, nepaisysiu jokių taisyklių, išspirsiu tave Kalėdų dieną. Bus puiki dovanėlė tėvams.

Iki Kalėdų buvo likusios trys dienos.

Karalius nusišypsojo. Padėjau aplanką ant stalo ir išėjau, stengiausi nebėgti. Dar kartą jam įrodžiau turinti trūkumą.

- Amerika! - sušuko Maksonas. - Sustok!

Ėjau toliau, kol princas sučiupo mane už riešo ir privertė sustoti.

- Ką, po galais, visa tai reiškia? - griežtai paklausė jis.

- Jis beprotis! - man norėjosi verksti, bet tvardžiausi iš paskutiniųjų. Būčiau neištvėrusi, jei karalius būtų išėjęs iš kabineto ir pamatęs mane tokią.

Maksonas papurtė galvą.

- Ne jis, o tu. Kodėl atsisakei jam paklusti?

Pritrenkta pažiūrėjau į prinčą.

- Maksonai, tai apgavystė. Visi jo nurodymai yra apgavystė.

- Jeigu būtum pasakiusi „taip“, būčiau baigęs *Atranką*.

Negalėdama patikėti savo ausimis atšoviau:

- Prieš akimirką turėjai progą viską baigti ir nepasinaudojai ja. Kur čia mano kaltė?

- Tu paneigėi mane mylinti, - kaipmat atsakė Maksonas. - Tik to troškau per visą *Atranką*, o tu taip ir neprisipažinai. Taip laukiau, kad pasakytum šitai, bet nepasakei. Tarkim, negalėjai ištarti garsiai karaliaus akivaizdoje. Bet man būtų pakakę, jei būtum sutikusi patenkinti jo reikalavimus.

- Kodėl turėjau sutikti? Nors tiek toli nuėjome, karalius vis dar gali išspirti mane lauk. Esu nuolat žeminama, o tu stovi sudėjęs rankas. Tai ne meilė, Maksonai. Tu nė nenutuoki, kas yra meilė.

- Taip, po velnių, nenutuokiu! Kaip ir tu nenutuoki, ką man teko iškęsti...

- Maksonai, juk sakei, kad nori liautis ginčijęsis. Tad nebeduok man dingsties!

Nukūriau tolyn. Ką vis dar čia veikiu? Kankinuosi dėl vyriškio, kuris neturi supratimo, ką reiškia ištikimybė vienam žmogui. Ir niekada neturės, nes visa jo jausmų samprata apsiriboja *Atranka*. Jis niekad šito nesuvoks.

Prilėkusi laiptus vėl buvau staigiai patraukta atgal. Maksonas tvirtai laikė mane už rankų. Be abejonės, matė, kokia įsiutusi esu, bet per kelias akimirkas jo elgesys visiškai pasikeitė.

- Aš ne toks kaip jis, - tarė princas.

- Ką? - mėginau išsivaduoti.

- Liaukis, Amerika.

Suirzusi lioviausi plėštis iš jo rankų. Neturėdama kitos išeities pažvelgiau Maksonui į akis.

- Aš ne toks kaip jis, tiesa?

- Nenučiuoju, apie ką kalbi.

Jis atsiduso.

- Žinau, kad kelerius metus puoselėjai jausmus kitam žmogui ir tikėjaisi jį mylėsiant tave amžinai. Bet susidūręs su sunkumais tas žmogus tave paliko, - po šių princo žodžių tiesiog apmiriau. - Aš ne toks kaip jis, Amerika. Neketinu palikti tavęs.

Papurčiau galvą.

- Tu šito nesuprasi, Maksonai. Gal tas žmogus mane ir nuvylė, bet aš jį gerai pažinojau. Po šitiek laiko rūmuose jaučiu, kad tarp mudviejų vis dar žioji praraja. *Atranka* privertė tave dalyti savo jausmus gabaliukais. Aš niekada neturėsiu tavęs viso. Neturės nė viena iš mūsų.

Šįkart man mėginant išsivaduoti, princas nebesistengė sulaikyti.

Dvidešimt antras skyrius

Nedaug ką prisimenu iš *Pranešimų* laidos. Sėdėjau ant pakyls ir sakiau sau, kad sulig kiekviena akimirka artėja mano išsiuntimas namo. Paskui man toptelėjo, kad pasilikus irgi nebūtų geriau. Jei pasiduosiu ir viešai perskaitysiu tas siaubingas žinutes, karalius laimės. Jei Maksonas ir myli mane, tai stokoja drąsos ištarti šitai garsiai. Kaip jis sugebės mane apginti nuo didžiausios negandos gyvenime, nuo savo tėvo?

Nuolat turėsiu paklusti karaliaus Klarksono valiai. Nors Šiauriniai sukilėliai ir remia Maksoną, rūmuose jis bus vienas.

Pykau ant Maksono, pykau ant jo tėvo, pykau ant *Atrankos* ir visko, kas susiję su ja. Širdyje susikaupė beprasmiškas įsiūtis; apie tai, kas dedasi, labiau už viską troškau pasikalbėti su merginomis.

Bet šitai buvo neįmanoma. Man vis tiek nebūtų padėję, o merginoms viską tik pablogintų. Anksčiau ar vėliau būtų tekę susidurti su savo rūpesčiais.

Dirstelėjusi kairėn nužvelgiau *Elito* merginas. Tai, kuri liks, teks visa atsakomybė. Princesę slėgs viešoji nuomonė, jai teks dalytis savo gyvenimu, karalius nurodins savo ruožtu, nes savo sumanymams įgyvendinti naudojasi bet kokiomis priemonėmis. Visa ši našta guls ant vienos merginos pečių.

Nedrąsiai paliečiau Selestei ranką, brūkštelėjau per pirštus. Ji iškart susirūpinusi pažvelgė man į akis.

Kas atsitiko? – paklausė vien lūpomis.

Patraukiau pečiais.

Taigi ji tiesiog laikė mano ranką.

Po valandėlės, rodos, nuliūdo ir Selestė. Kol kostiumuoti vyrai plepėjo, ji paėmė už rankos Kris. Ilgai negalvodama ši padavė ranką Elisai.

Taip mes, visos keturios finalininkės, ir sėdėjome susikabinusios už rankų. Perfekcionistė, Meilutė, Podiumo Gražuolė... ir aš.

Kitą rytą praleidau Moterų kambaryje stengdamasi niekam nekristi į akis. Į miestą atvyko tolimi karališkosios šeimos giminaičiai kartu švęsti Kalėdų. Šįvakar buvo numatyta prašmatni vakarienė ir šventinės giesmės. Paprastai Kalėdų išvakarės buvo mėgstamiausias mano metų laikas, bet dabar išmušta iš vėžių

niekuo nebesidžiaugiau.

Buvo patiekta nuostabiausio maisto, kurio skonio nejutau, žmonės pridovanojo gražiausių dovanų, bet aš vos dirstelėjau į jas. Jaučiausi sugniuždyta.

Giminaičiams gerokai įkaušus, tyliai dingau nuo stalo nė neapsimetinėdama, kad man linksma. Iki vakaro pabaigos turėjau rinktis: arba perskaityti absurdiškus karaliaus Klarksono propagandinius tekstus, arba būti išspirta lauk. Reikėjo pagalvoti.

Grižusi į kambarį išsiunčiau tarnaites, atsisėdau prie stalo ir ėmiau svarstyti. Nenorėjau skaityti tos rašliavos, siūlyti žmonėms tenkintis tuo, ką turi, net jei neturi nieko. Nenorėjau skaldyti jų, tikinti, kad neištiesų pagalbos rankos vienas kitam. Nenorėjau atimti pokyčių galimybes, tapti veidu ir balsu kampanijos, kuria kviečiama būti ramiems, viltis, kad karalius visais pasirūpins, ir tikėti, jog geriau nė būti negali.

Bet... ar nemylėjau Maksono?

Po akimirkos išgirdau beldžiant į duris. Nenoriai nuėjau atidaryti, baimindamasi išvysti šaltas karaliaus Klarksono, atėjusio paskelbti ultimatumą, akis.

Už durų išvydau Maksoną. Jis stovėjo netardamas nė žodžio.

Sukilo visas mano pyktis. Norėjau gauti iš jo viską ir viską atiduoti jam, nes troškau jo viso. Siutau, kad prie šio reikalo prikišo rankas merginos, jo tėvai, netgi Aspenas. Mus saistė daugybė sąlygų, nuomonių ir įsipareigojimų. Nekenčiau Maksono, nes jis buvo neatskiriamai su visu tuo susijęs.

Ir vis tiek jį mylėjau.

Buvau besutinkanti perskaityti tuos siaubingus tekstus, bet Maksonas padavė man ranką.

- Ar eisi su manim?

- Gerai.

Uždariau duris ir nusekiau koridoriu paskui prinčą.

- Buvai teisi, - prakalbo jis. - Bijojau tau atskleisti visą save. Tu matei mane vienoki, Kris kitoki, ir taip toliau. Stengiausi įtikinti kiekvienai iš jūsų. Jei kalbėsime apie tave, man visada patikdavo ateiti į tavo kambarį, pas tave. Tarsi įkelti koją į tavo pasaulį. Ir manyti, kad pasistengęs gaučiau tave visą. Ar taip daryti buvo prasminga?

- Iš dalies, - atsakiau, mums sukant prie laiptų.

- Bet tai nesąžininga, netgi nedora. Kartą man sakei, kad merginų kambariai vis tiek priklauso mūsų šeimai, ne jums. Šiaip ar taip, manau, atėjo laikas parodyti savo pasaulio kertelę, gal kaip tik dėl jos tu dvejoji.

- Tikrai?

Kai sustojome prie durų, Maksonas linktelėjo.

- Tai mano kambarys.

- Šit kaip?

- Jį matė tik Kris, parodžiau jai iš ūmios paskatos. Nesigailiu, bet, rodos, paskubėjau. Juk žinai, koks uždaras moku būti.

- Žinau.

Maksonas suėmė durų rankeną.

- Norėjau tau šitai parodyti, manau, atėjo laikas. Nieko ypatingo, bet tai mano. Nežinia kodėl noriu, kad pamatytum.

- Gerai.

Rodos, princas buvo susidrovėjęs, gal per daug viską sureikšmino, o gal buvo besigailis, kad nutarė man parodyti savo kambarį.

Giliai atsikvėpęs jis atvėrė duris ir įleido mane pirmą.

Didžiulis kambarys buvo išmuštas tamsaus man nepažįstamo medžio plokštėmis. Tolimajame gale puikavosi platus židinyš. Jis tarsi laukė, kol bus užkurtas. Tikriausiai buvo įrengtas tik dėl grožio, vargu ar naudojamas, nes rūmuose buvo šilta.

Pro truputį praviras duris buvo matyti porcelianinė vonia ant įmantriomis plytelėmis išklotų grindų. Princas turėjo nemažai knygų, o stalias prie židinio labiau panėšėjo į pietauti, o ne dirbti skirtą baldą. Spėlioju, kiek kartų jis čia valgė vienas. Netoli durų į balkoną stovėjo stiklinė spinta, pilna tvarkingai sukabintų šaunamųjų ginklų. Buvau pamiršusi, kad Maksonas mėgsta medžioti.

Labai plati lova irgi buvo iš tamsaus medžio. Man norėjosi ant jos atsisėsti, įsitikinti, ar ji tikrai tokia patogi, kokia atrodo.

- Maksonai, šioje lovoje gali išsitekti visa futbolo komanda, - paerzinau prinčą.

- Išmėgink. Ji ne tokia patogi, kaip manai.

Norėjau jam pliaukštelėti, bet atsigrėžusi pamačiau, kad jis žaismingai nusiteikęs. Tada pro besišypsantį Maksono veidą pamačiau nuotraukas. Staigiai įkvėpiau, norėdama aprėpti nuostabų vaizdą prieš akis.

Visą sieną palei duris Maksonas buvo pavertęs didžiuliu koliažu. Šio būtų užtekę apmušti visam mano kambariui namie. Nuotraukos buvo suklijuotos bet kaip, be jokios tvarkos, tiesiog dėl linksmumo.

Mačiau fotografijas, kurias neabejotinai darė pats princas. Tie vaizdai buvo iš rūmų, nes daugiausia laiko jis praleisdavo čia. Gobelėnų fragmentai, lubų raižiniai - norėdamas šitai įamžinti Maksonas turėjo atsigulti ant kilimo - ir daugybė sodo vaizdų. Mačiau ir kitokių nuotraukų, gal tai buvo vietos, kurias princas tikėjosi ar net spėjo aplankyti. Išvydau neapsakomo mėlynumo vandenyną. Dar buvo keletas tiltų ir panašus į begalinio ilgumo sieną statinys.

Virš viso šio margumyno pamačiau gal dvylika savo atvaizdų. Ten buvo nuotrauka,

daryta prieš man patenkant į *Atranką*, ta, kurioje mudu fotografavomės su Maksonu žurnalui. Joje atrodėme laimingi, tarsi žaidžiantys žaidimą. Anksčiau nebuvo mačiusi nei tos nuotraukos, nei straipsnio apie Heloviną. Prisimenu, kaip Maksonas stovėjo man už nugaros, kol mudu apžiūrėjome mano kostiumo eskizą. Buvau įsigilinusi į piešinį, o princas išmeigęs akis į mane.

Nestigo ir Maksono darytų *Atrankos* nuotraukų. Vienoje iš jų buvau užklypta iš netyčių – apsilankius Svendvėjaus karaliui ir karalienei, Maksonas netikėtai šūktelėjo: „Šypsokitės!“ Kitoje sėdėjau ant sofos laukdama *Pranešimų* laidos ir juokiausi su Marli. Tikriausiai Maksonas slėpėsi už prožektorių ir gaudė akimirkas, kai tiesiog būni savimi. Trečioje buvau užklypta naktį stovinti savo balkone ir žiūrinti į mėnulį.

Koliaže buvo ir kitų merginų atvaizdų, daugiausia tų, kurios liko. Išvydau ir Aną gamtos fone, ir Marli, slapta besišypsančią kamputyje. Galiausiai pamačiau naujausius: Kris ir Selestę, pozuojančias Moterų kambaryje, Elisą, apsimestinau apalpusią ant sofos, ir save, apkabinusią karalienę Amberli.

– Maksonai, – aikčiojau, – tai nuostabu!

– Tau patinka?

– Esu sužavėta. Ar fotografavai pats?

– Beveik, tik kelias nuotraukas užsakiau, – princas parodė atvaizdus iš žurnalų, paskui bakstelėjo į kitą vietą: – Šią padariau piečiausioje Hondarugajaus dalyje. Tada atrodė įdomu, o dabar tik kelia liūdesį.

Nuotraukoje buvo matyti keletas kaminų, dūmijančių į dangų.

– Man patinka tyras oras, dabar prisimenu, kaip baisiai nekęsdavau dūmų smarvės. O žmonės pasmerkti joje gyventi nuolat. Fotografuodamas galvojau tik apie save.

– Kas tai per vieta? – paklausiau rodydama į ilgą plytų sieną.

– Naujoji Azija. Kadaisė čia ėjo šiaurinė kinų siena. Jie vadino ją Didžiąja. Girdėjau, kad tai vienas iš pasaulio stebuklų, dabar jau beveik sugriuvęs. Sieną driekiasi beveik per pusę Naujosios Azijos. Tiek žemių anksčiau buvo užgrobę kinai.

– Nieko sau.

Maksonas susidėjo rankas už nugaros.

– Tikėjausi, kad tau patiks.

– Man patinka, labai patinka. Norėčiau, kad ir man tokį padarytum.

– Tikrai?

– Taip. Arba išmokytum, kaip pasidaryti pačiai. Nemoku tau apsaityti, kaip dažnai noriu įamžinti savo gyvenimo fragmentus ir išdėstyti juos, kaip tu išdėstei savuosius. Turiu keletą apdriskusių šeimos nuotraukų ir vieną naują, sesers kūdikio, bet tai

viskas. Niekada nenorėjau rašyti dienoraščio ar kaip nors kitaip įamžinti prisiminimus... Tavo būdas man atrodo kur kas geresnis.

Koliažas atskleidė man princo esybę. Mačiau daugybę pastovumo įrodymų, nes Maksonas daugiausia laiko leido rūmuose, iš jų išvykdavo retai. Bet buvo ir besikeičiančių vaizdų. Ant jo kambario sienų atsirado merginų nuotraukų, nes mes įsiveržėme į jo pasaulį. Net išvykusios nepradingdavome.

Žingtelėjau arčiau ir paglosčiau Maksonui nugarą. Jis padarė tą patį. Ir mudu valandėlę stovėjome tylėdami, gėrėjomės koliažu. Staiga man dingtelėjo viena mintis, stebėjau, kodėl ji gimė taip vėlai.

- Maksonai...

- Klausau.

- Jeigu viskas būtų kitaip, jei tu nebūtum princas, kaip užsidirbtum pragyvenimui? Fotografija? - parodyčiau į koliažą.

- Turi galvoje, daryčiau nuotraukas?

- Taip.

Jam nereikėjo nė svarstyti.

- Žinoma. Imčiausi meno ar tiesiog šeimos portretų. Mane žavi reklamos pasaulis, galbūt ieškočiau vietos jame. Fotografija yra mano aistra. Ką čia kalbėti, pati matai.

- Taip, matau, - atsakiau šypsodamasi.

- Kodėl šito klausai?

- Tiesiog... - pažvelgiau jam į akis. - Tada priklausytum penktai kastai.

Maksonas lėtai apmąstė mano žodžius ir galiausiai šyptelėjo.

- Būčiau laimingas.

- Aš irgi.

Staiga Maksonas ryžtingai atgrėžė mane į save ir suėmė už rankų.

- Amerika, pasakyk man tai. Prašau tavęs. Pasakyk, kad myli mane ir nori būti man vienintelė.

- Negaliu būti vienintelė, kol čia yra dar trys merginos.

- Negaliu išsiųsti jų namo, kol nebūsiu tikras dėl tavo jausmų.

- Negaliu tau pasakyti, ko nori, nes, ką žinai, gal rytoj tą patį darysi su Kris.

- Ką dar darysi su Kris? Juk jau parodyčiau jai savo kambarį, sakiau tau.

- Kalbu ne apie tai. Tiesiog mėginsi įtikinti, kad ji yra...

Princas luktelėjo.

- Kas? - sukuždėjo jis.

- Kad vienintelė ji tau svarbi. Kris eina iš proto dėl tavęs, pati man sakė. Ko gero, jos jausmai neliko be atsako.

Maksonas atsiduso ieškodamas tinkamų žodžių.

- Galiu tau pasakyti, kad Kris man nieko nereikia. Tu man kur kas svarbesnė.

- Kaip man tuo įsitikinti, jeigu neišsiunti jos namo?

Princo lūpas perkreipė šelmiškas šypsnyš. Jis prikišo lūpas man prie ausies.

- Galiu ir kitaip išreikšti savo jausmų tikrumą, - sukuždėjo.

Sunkiai nurijau seilę. Ir bijojau, ir norėjau išgirsti tolesnius Maksono žodžius. Jis buvo prisiglaudęs prie manęs, uždėjęs ranką ant strėnų. Kita ranka nubraukė plaukus nuo kaklo. Suvirpėjau, kai pabučiavo į šį, jo kvėpavimas buvo labai gundantis.

Rodos, man ėmė linkti keliai. Nepajėgiau jo apkabinti ar pajudėti. Bet Maksonas tuo pasirūpino, stumtelėjo mane kelis žingsnius, kol nugara įsirėmiau į sieną, į koliažą.

- Aš noriu tavęs, Amerika, - sumurmėjo man į ausį. - Trokštu, kad būtum mano vienintelė. Viską dėl tavęs padarysiu, - jis lūpomis perbraukė man per skruostą ir stabtelėjo prie lūpų kampučio. - Padovanosiu tau tai, ko nė neįtari norinti. Noriu to... - Maksonas atsikvėpė, - labai trokštu...

Pasigirdo garsus beldimas į duris.

Mėgavausi jo glamonėmis, žodžiais ir kvapu, kol šaižus garsas privertė atsipeikėti. Abudu atsigrėžėme į duris, bet princas dar spėjo pakstelėti man į lūpas.

- Nejudėk. Noriu pabaigti mūsų pokalbį, - jis dar sykį atsargiai pabučiavo mane ir atšlijo.

Stovėjau gaudydama kvapą. Pamaniau, kad nevertėjo leisti bučiuojamai, kol Maksonas garsiai neprisipažino mane myliš. Paskui toptelėjo, kad galima prisipažinti ir kitaip.

Užstodamas mane nuo lankytojo princas atidarė duris. Persibraukiau plaukus, mėgindama suimti save į rankas.

- Atsiprašau, Jūsų Šviesybe, - kažkas tarė. - Mes ieškome panelės Amerikos. Jos tarnaitės sakė, kad ji turėtų būti su jumis.

Svarsčiau, ar mano tarnaitės ką nors nuspėjo, bet buvau dėkinga, kad jos man ištikimos. Maksonas suraukęs kaktą pažvelgė į mane, paskui plačiau atidarė duris ir leido užėti sargybiniui. Įžengęs į kambarį šis įtariai nužvelgė mane tarsi tikrindamas, ar negresia pavojus. Galiausiai apsiramino, priėjo prie princo ir kažką sumurmėjo jam į ausį.

Maksonui nusviro pečiai, jis prisidengė ranka akis tarsi negalėdamas patikėti naujiena.

- Ar viskas gerai? - paklausiau nenorėdama, kad kentėtų vienas.

Princas susikrimtęs atsigrėžė į mane.

- Nuoširdžiai užjaučiu, Amerika. Deja, man tenka pranešti šią žinią. Mirė tavo tėvas.

Valandėlę nesuvokiau jo žodžių prasmės. Kad ir kiek kartojau juos mintyse, priedavau prie tos pačios siaubingos išvados.

Paskui kambarys susiūbavo, Maksonas puolė artyn. Dar pajutau, kaip jis mane apkabino ir neleido parkristi.

Dvidešimt trečias skyrius

- ...suprantu. Ji norės aplankyti savo šeimą.

- Jei ir taip, tai ne ilgiau kaip dieną. Man ji nepatinka, bet žmonės eina dėl jos iš proto, ką jau kalbėti apie italus. Būtų labai neparanku, jeigu mirtų.

Atsimerkiau. Neapsiklojusi gulėjau savo lovoje. Akies kampučiu kambaryje mačiau Merę.

Garsūs balsai pritilo, suvokiau, jog kalbamasi koridoriuje prie pat mano durų.

- Dienos nepakaks. Ji labai mylėjo tėvą, reikia duoti daugiau laiko, - ginčijosi Maksonas.

Pasigirdo, lyg kažkas kumščiu būtų trenkęs į sieną. Mudvi su Mere pašokome.

- Gerai, - iškošė karalius. - Ji gauna keturias dienas, bet ne daugiau.

- Kas, jeigu nuspręs nebegrįžti? Nors tėvas nežuvo nuo sukilėlių rankos, jį pakirto liga, ji gali nutarti likti.

- Jeigu tokia kvaila, juo geriau, lengvai atsikratysime. Šiaip ar taip, ji turi duoti man atsakymą dėl propagandinių pareiškimų skaitymo. Jei nesutiks, galės likti namie.

- Sakė sutiksianti. Šįvakar, - melavo Maksonas. Iš kur galėjo tai žinoti?

- Laikas nelaukia. Vos tik ji grįš, keliaus tiesiai į studiją. Noriu, kad perskaitytų pareiškimus iki Naujųjų metų, - nors karalius pasiekė, ko norėjo, jo balsas buvo irzlus.

Stojo tylą, paskui nedrąsiai prabilo Maksonas:

- Noriu keliauti su ja.

- Nė velnio tu nekeliausi! - suriko Klarksonas.

- Tėve, liko tik keturios merginos. Ši gali tapti mano žmona. Negi išleisiu ją vieną?

- Taip! Jei žus ji, tai viena. Jei žūsi tu - visai kas kita. Lieki rūmuose!

Šį kartą kumščiu į sieną trenkė Maksonas.

- Aš ne daiktas! Tos merginos irgi! Noriu, kad pagaliau žiūrėtum į mane kaip į žmogų.

Staiga durys atsivėrė, jis įėjo vidun.

- Atsiprašau, - tarė sėsdamasis ant lovos krašto. - Nenorėjau pažadinti tavęs.

- Tai tiesa?

- Taip, brangioji. Tavo tėvas mirė, - Maksonas sielvartingu veidu paėmė mane už rankos. - Neatlaikė širdis.

Atsisėdau ir stipriai apkabinau jį. Princas tvirtai apglėbė mane, leisdamas išsiverkti ant peties.

- Tėti! - raudojau. - Tėti!

- Nurimk, brangioji. Viskas bus gerai, - guodė Maksonas. - Rytoj rytą parsiskrisi namo, kad palydėtum jį į paskutinę kelionę.

- Aš su juo neatsisveikinau. Aš...

- Paklausyk, Amerika. Tėtis mylėjo tave. Džiaugėsi, kad tau taip gerai sekasi. Jis ant tavęs nepyks.

Linktelėjau, Maksonas buvo teisuus. Nuo tada, kai atvykau į rūmus, tėtis nuolat kartojo, kaip didžiuojasi manimi.

- Dabar turi padaryti štai ką, - tarė princas, šluostydama ašarotus mano skruostus. - Pasistenk šiek tiek numigti. Rytoj parsiskrisi namo ir išbūsi su savo šeima keturias dienas. Norėjau išprašyti daugiau laiko, bet tėvas nenusileido.

- Gerai.

- Tavo tarnaitės siuva laidotuvėms suknelę, jos sukraus viską, ko tau prireiks. Turėsi pasiimti vieną tarnaitę ir keletą sargybinių. Jei jau kalbame apie sargybinius... - Maksonas atsistojo, išvydęs žmogų tarpduryje. - Sargybini Legeri, ačiū, kad atėjote.

- Nėra už ką, Jūsų Didenybe. Atsiprašau, kad esu be uniformos.

Maksonas paspaudė Aspenui ranką.

- Jūsų apranga man dabar visai nerūpi. Be abejo, žinote, kodėl jus pasikviečiau.

- Taip, žinau, - Aspenas atsigręžė į mane. - Panele, labai užjaučiu dėl netekties.

- Ačiū, - sumurmėjau.

- Suaktyvėjus sukilėliams, mums visiems labai rūpi panelės Amerikos saugumas, - prabilo princas. - Jau pasiuntėme į jos namus kelis vietas sargybinius tvarkai palaikyti, be to, ten budi ir gerai pasirengę rūmų sargybiniai. Dabar, kai ji grįžta, jų reikės daugiau.

- Be abejo, Jūsų Didenybe.

- Ar pažįstate tą kraštą?

- Labai gerai, pone.

- Puiku. Taigi vadovausite būriui, lydėsiančiam panelę Ameriką. Pats išsirinkite būrį - šešis ar aštuonis sargybinius.

Aspenas kilstelėjo antakius.

- Suprantu, - atsakė Maksonas. - Rūmuose jų gretos praretės, bet mažiausiai trys rūmų sargybiniai, kuriuos anksčiau siuntėme ten, paspruko. Aš noriu, kad panelei Amerikai namie būtų saugu, gal net saugiau negu čia.

- Aš tuo pasirūpinsiu, pone.

- Šaunu. Su panele Amerika keliaus ir tarnaitė, ją irgi saugokite, - princas atsigrėžė į mane. - Kurią pasiimsi su savimi?

Gūžtelėjau pečiais, buvo sunku susikaupti.

Vietoj manęs prakalbo Aspenas:

- Jei leisite įsiterpti, Ana yra vyresnioji kambarinė, bet prisimenu, kad Luse puikiai sutarė su panelės Amerikos motina ir seserimi. Gal tokiomis liūdnomis aplinkybėmis joms būtų malonu išvysti draugišką veidą.

Linktelėjusi pasakiau:

- Imsiu Luse.

- Labai gerai, - tarė Maksonas. - Sargybini, turite nedaug laiko. Išvykstate anksti rytą.

- Susitvarkysiu, pone. Panele, pasimatysim iš ryto, - pasakė Aspenas.

Mačiau, kaip jam sunku laikytis atstu, ir akimirką be galo troškau, kad apkabintų mane. Aspenas gerai pažinojo mano tėvą. Man reikėjo žmogaus, kuris buvo artimas velioniui ir kuris būtų gedėjęs kartu su manim.

Aspenui išėjus, Maksonas vėl atsisėdo ant lovos.

- Beliko aptarti dar vieną dalyką, - princas švelniai suėmė mano rankas. - Kartais prislėgta liūdesio elgiesi impulsyviai, - Maksonas pažiūrėjo į mane, matydama priekaištingą jo žvilgsnį nusišypsojau puse lūpų. - Išvykusi elkis protingai. Noriu, kad rūpintumeis savimi.

Nykščiais patryniau jam delnus.

- Pažadu rūpintis.

- Ačiū.

Mudu apgaubė ramybė, kartais taip nutikdavo. Nors pasaulis nebebus toks kaip buvęs, tą akimirką, kai Maksonas mane guodė, netekties skausmas šiek tiek priblėso.

Princas pasilenkė arčiau, ir mūsų kaktos susilietė. Jis atsikvėpė lyg norėdamas ką nors pasakyti, bet paskui apsigalvojo. Po kelių akimirkų tai pakartojo. Galiausiai atsitraukė, papurtė galvą ir pakštelėjo man į skruostą.

- Būk atsargi.

Tada Maksonas išėjo. Likau slegiama sielvarto.

Karolinoje buvo šalta, nuo vandenyno sklido drėgmė, oras buvo vėsus ir apniukęs. Širdies gilumoje tikėjausi sniego, bet jo nebuvo. Pasijutau nesmagiai, kad rūpinuosi tokiais niekais.

Kalėdos. Pastarąsias kelias savaites vis kitaip įsivaizduodavau šią dieną. Spėjau, kad galbūt išmesta iš rūmų sutiksiu jas namuose. Visa šeima sėdės prie eglutės, visi

bus nuliūdę, kad netapau princese, bet sykiu be galo džiaugsis, kad esame drauge. Dar įsivaizdavau, kaip išvynioju dovanas po didžiule rūmų kalėdine egle, kertu skanėstus, krečiu pokštus su kitomis merginomis ir Maksonu – varžybos bus pamirštos vienai dienai, liks tik šventė.

Bet man nė nedingtelėjo, kad tą dieną teks grįžti namo ir lydėti tėvą į paskutinę kelionę.

Automobiliui įsukus į mano gatvę, prie namo išvydau minią. Užuot sėdėję namie su savo šeimomis, žmonės būriais stoviniavo šaltyje. Supratusi, kad jie viliasi išvysti mane, pasijutau prastai. Važiuojant susirinkusieji rodė į mus pirštais, vietos žiniasklaidos atstovai pleškino fotoaparatais.

Kai automobilis sustojo prie namo, minia subruzdavo, ėmė ploti. Šito niekaip negalėjau suprasti. Negi jie nežino, kodėl grįžau? Mudvi su Luse žingsniavome suskeldėjusiu šaligatviu, apsuptos šešių sargybinių. Niekam nepavyko prasibrauti iki mūsų.

– Panele Amerika! – pasigirdo šūksniai.

– Ar galiu gauti autografą? – riktelėjo kažkas, balsui pritarė ir kiti.

Įsmeigusį akis į priekį drožiau tolyn. Šikart nejutau pareigos bendrauti su publika. Pakėlusį akis, ant stogo išvydau kalėdines girliandas. Jas pakabino tėtis. Kas dabar nuims?

Aspenas žygiavo būrio priešakyje. Jis pabeldė į duris ir laukė kvietimo užėti. Atidarė kitas sargybinis. Juodu su Aspenu persimetė keliais žodžiais, tada buvome įleisti vidun. Koridoriuje šitiekai žmonių buvo ankšta, todėl patraukėme į svetainę. Tuo pat pajutau... tuštumą.

Tai nebebuvo namai.

Dingtelėjo, kad man pasimaišė protas. Žinoma, tai buvo mano namai. Bet neatpažįstamai pasikeitę. Visi šeimos nariai buvo čia, net Kota. Trūko tik tėčio, todėl viskas ir atrodė netikra. Kena atsivežė kūdikį, dar nebuvo jo mačiusi. Teks pratintis prie netekties.

Motina buvo su prijuoste, Džeradas su pižama, aš atrodžiau kaip rūmuose: su šukuosena, safyrų auskarais ir prabangia vakarine suknia, klostėmis krintančia ant aukštakulnių. Akimirką toptelėjo, kad aš čia nepageidaujama.

Tada Mei pašoko, pribėgo manęs apkabinti ir pravirko įsikniaubusi į petį. Aš irgi apkabinau ją. Gal kam nors tai atrodė keista, bet dabar turėjau būti čia, su savo šeima.

– Amerika, – Kena atsistojo laikydama kūdikį ant rankų, – tu nuostabiai atrodai.

– Ačiū, – murmtelėjau sutrikusi.

Sesuo apkabino mane, o aš dirstelėjau į miegančią dukterėčią. Estros veidelis buvo ramus, kas kelias akimirkas ji atgniauždavo ar sugniauždavo kumštukus ir

truputį sukruotėdavo. Mažylė buvo žavi.

Aspenas atsikrenkštė.

- Ponia Singer, reiškiau jums nuoširdžią užuojautą.

Mama jam blausiai šyptelėjo.

- Ačiū.

- Atsiprašau, kad esame čia tokiomis liūdnomis aplinkybėmis, bet, panelei Amerikai grįžus namo, turime itin rūpintis saugumu, - autoritetingai kalbėjo Aspenas. - Prašome visų likti namie. Aišku, bus ankštoka, bet kelias dienas galima pakentėti. Sargybiniai bus apgyvendinti gretimame name, taip lengviau keistis. Stengsimės kiek galima mažiau painiotis po kojomis.

- Džeimsai, Kena, Kota, kai būsite pasiruošę, palydėsime jus namo susirinkti būtiniausių daiktų. Jeigu reikia laiko sąrašui sudaryti, prašom. Mes prisitaikysim.

Matydama tokį Aspeną vos nešyptelėjau. Jis taip subrendo.

- Negaliu ilgam palikti savo studijos, - pareiškė Kota. - Turiu skubių darbų. Reikia užbaigti kelis kūrinius.

Aspenas atsakė mano broliui kaip profesionalas:

- Visas reikiamas medžiagas galite atsivežti čia, - Aspenas mostelėjo į studija paverstą mūsų garažą. - Keliausim tiek kartu, kiek prireiks.

Kota sukryžiavo rankas ir burbtelėjo:

- Tas garažas tikra skylė.

- Ką gi, - tvirtai tarė Aspenas. - Rinktis jums. Arba dirbate skylėje, arba rizikuodamas gyvybe liekate savo bute.

Svetainėje įsiviešpatavo nejauki ir tokiomis aplinkybėmis nederanti tylą. Ryžausi ją nutraukti.

- Mei, tu galėsi miegoti su manimi. Kena su Džeimsu įsikurs tavo kambaryje.

Jie linktelėjo.

- Luse, - sukuždėjau, - noriu, kad būtum greta mūsų. Tau gali tekti miegoti ant grindų, bet reikia, kad būtum šalia.

Ji atlošė pečius.

- Panele, niekur nesitrauksiu nuo jūsų.

- O kur miegosiu aš? - piktai paklausė Kota.

- Su manim, - pasiūlė Džeradas, nors, rodos, ne per džiugiai.

- Nieku gyvu! - atšovė Kota. - Nemiegosiu ant dviaukščio gulto su vaiku.

- Kota! - pasitraukiau nuo seserų ir Lusės. - Gali miegoti ant sofos, garaže ar medžio namelyje, man vis tiek, bet jeigu elgsiesi įžūliai, tuoj pat išsiųsiu tave namo! Būk dėkingas sargybiniams už tai, kad tave saugos. Ar turiu priminti, kad rytoj laidosim tėvą? Arba liaujiesi rietis, arba grįžti namo, - pasisukusi ant kulno išėjau į koridorių. Nė nesidairydama žinojau, kad Lusė seka įkandin su lagaminėliu rankoje.

Atidariusi savo kambario duris palaukiau, kol įėjo ir tarnaitė. Kai Lusės sijonai nušlamėjo per slenkstį, atsidususi užtrenkiau duris.

- Persistengiau? - paklausiau.

- Tai buvo nuostabu! - atsakė susižavėjusi mergina. - Panele, jūs jau dabar elgiatės kaip princesė. Esate pasirengusi eiti šias pareigas.

Dvidešimt ketvirtas skyrius

Kita diena prabėgo juodų suknelių ir apkabinimų rūke. Į tėvo laidotuves suėjo daugybė žmonių, kurių anksčiau nebuvo mačiusi. Svairsčiau, ar mano tėvas turėjo šitiek draugų, ar smalsuoliai tiesiog susirinko paspoksoti į mane.

Mišias aukojo vietos dvasininkas, bet saugumo sumetimais šeimos narių buvo paprašyta nesistoti ir netarti žodžio. Po laidotuvių buvo gedulingos vaišės, tokių prašmatnių patys nebūtume įstengę surengti. Nors niekas man nieko nesakė, buvau tikra, kad Silvija ar koks kitas dvariškis pasirūpino, kad laidotuvių apeigos vyktų kuo sklandžiau. Dėl saugumo jos buvo trumpos, ir kaip tik dėl to man patiko. Norėjau leisti tėvui išeiti be graudžių ašarų ir raudų.

Aspenas nuolat buvo šalia, už tai jam buvau labai dėkinga. Nė vienu žmogumi gyvenime taip nepasitikėjau kaip juo.

- Neverčiau nuo tada, kai išvykau iš rūmų, - pasakiau. - Bijojau visai ištižti.

- Sielvartas gali užgriūti netikėtai, - tarė Aspenas. - Aš pats palūžau praėjus kelioms dienoms po tėvo mirties, paskui suvokiau turįs suimti save į rankas visos šeimos labui. Kartais, kai nutinka kas nors labai svarbaus, norėtusi pasipasakoti tėvui, tada skausmas sugniaužia krūtinę, ir vėl užlieja sielvarto banga.

- Vadinasi... mano elgesys normalus?

Jis nusišypsojo.

- Taip, normalus.

- Nepažįstu daugybės susirinkusiųjų.

- Visi jie vietiniai. Tikrinome dokumentus. Kai kurie gal atėjo paspoksoti į tave, bet manau, kad tavo tėvas piešdavo Hampšyro turtuoliams, sykį mačiau prekyvietėje kalbantis su ponais Klipingsu ir Albertu Hamersu. Kartais daug ko nežinome apie savo artimuosius, ypač apie tuos, kuriuos labiausiai mylime.

Jutau, kad Aspeno žodžiuose slypi potekstė, kurią reikia perprasti. Kol kas perprasti negalėjau.

- Turime susitaikyti su tuo, - ištarė jis.

- Su kuo? Su nuolatiniu siaubu?

- Ne, - atsakė purtydamas galvą. - Tai, kas atrodė normalu, iškriko. Visa, kas turėjo prasmę, pasikeitė.

Nelinksmai nusijuokiau.

- Nejaugi?

- Turime liautis bijoję pokyčių, - Aspenas žvelgė į mane maldaujančiomis akimis. Nejučiomis ėmiau svarstyti, kokius pokyčius jis turi galvoje.

- Aš pasitiksiu pokyčius, bet tik ne šiandien, - patraukiau tolyn ir apkabinau dar kelis nepažįstamus žmones stengdamasi suvokti, kad nebegalėsiu pasikalbėti su tėčiu apie sąmyšį savo sieloje.

Po laidotuvių stengėmės užsimiršti. Po Kalėdų eglute vis dar gulėjo dovanos, nes niekas neturėjo nuotaikos jų išdalyti. Džeradas netgi gavo leidimą žaisti kamuoliu namie, mama didumą popietės praleido su Kena, džiaugdamasi anūke. Kota buvo paniuręs, todėl leidome jam eiti į studiją ir daugiau nebetrūkdėme. Labiausiai jaudinausi dėl Mei. Ji vis kartojo norinti tapyti, bet negalinti užėiti į studiją, nes ten nėra tėčio.

Ištaikiusi progą nusivedžiau sesutę ir Luse į savo kambarį, ketinau jas pralinksminti. Luse man labai padėjo - sušukavo Mei plaukus, padažė skruostus, o toji kikeno kutenama teptuko šerių.

- Man šitai tenka iškęsti kasdien! - linksmi paaiškinau.

Mei tikrai turėjo gabumą šukuoti plaukus, jos menininkės akys buvo pasirengusios dirbti su bet koku modeliu. Sesutė apsivilko tarnaitės uniformą, nors ši jai buvo per didelė, o aš matavau Lusei sukneles. Išrinkome vieną mėlyną ilgą ir dailią, kad tiktų, susegėme nugaroje.

- Reikia batelių! - sušuko Mei, ieškodama derančios avalynės.

- Mano pėdos per plačios, - tarė Luse.

- Nesąmonė, - nepasidavė Mei.

Luse klusniai atsisėdo ant lovos, o sesutė mėgino išprausti jos koją į batelį.

Lusės pėda tikrai buvo didesnė už manąją, bet mergina juokėsi iš Mei, išvydusios keisčiausius modelius, apstulbimo, o aš kvatojausi iš jų abiejų. Taip triukšmavome, kad sargybinis būtinai turėjo pasidomėti, kas čia vyksta.

Po trijų beldimų į duris išgirdau Aspeno balsą:

- Panele, ar viskas gerai?

Pribėgau ir plačiai atidariau duris.

- Sargybini Legeri, pažvelkite į mūsų kūrinį, - mostelėjau į Luse, o Mei padėjo jai atsistoti; nuogas tarnaitės pėdas uždengė suknelė.

Išvydęs Mei su dukslia uniforma Aspenas nusijuokė, paskui pažvelgė į išpuoštą kaip princesę Luse.

- Įspūdingi pokyčiai, - tarė plačiai išsišiepdamas.

- Gerai, dabar turime sukelti tau plaukus ant pakaušio, - neatlyžo Mei.

Luse juokais pakėlė akis į dangų ir leidosi Mei nutempiama prie veidrodžio.

- Tai tavo sumanymas? - tyliai paklausė Aspenas.

- Taip, Mei atrodė visai sutrikusi. Nutariau prablaškyti.

- Rodos, mergaitė pralinksėjo. Lusė irgi trykšta džiaugsmu.

- Linksma ir joms, ir man. Regis, jei elgsiuosi kvailokai ar kasdieniškai, viskas bus gerai.

- Taip ir bus. Prireiks laiko, bet bus.

Linktelėjau. Paskui vėl prisiminiau tėtį, bet nebeverkiau. Tik giliai įkvėpiau ir kalbėjau toliau:

- Neteisinga, kad į *Atranką* patenka ne visų kastų merginos. Pažvelk į Lusę. Ji graži, miela ir protinga, - kaip pusė merginų, dalyvavusių *Atrankoje*, - bet turi jaustis laiminga būdama tarnaitė ir kelias valandas vilkėdama pasiskolintą suknelę. Tai neteisinga.

Aspenas papurtė galvą.

- Per pastaruosius kelis mėnesius susipažinau su visomis tavo tarnaitėmis, bet Lusė ypatinga.

Staiga prisiminiau Anai duotą pažadą.

- Jeigu jau prakalbom apie tarnaites, turiu tau šį tą pasakyti, - sukuždėjau.

Jis sukľuso.

- Ką?

- Žinau, kad tai nesmagu, bet vis tiek turiu.

Aspenas nurijo seilę.

- Gerai.

Nedrąsiai pažvelgiau jam į akis.

- Ką manai apie Aną?

Aspeno išraiška pasidarė keistoka, tarsi vienu metu būtų pajutęs ir palengvėjimą, ir linksmumą.

- Apie Aną? - nepatikliai sušnibždėjo jis. - Kodėl apie ją?

- Rodos, tu jai patinki. Ana tikrai šauni, - tariu neatskleisdama savo tarnaitės jausmų gelmės, bet ją girdama.

Aspenas papurtė galvą.

- Žinau, kad svarstai galimybę, kaip man susiradus kitą merginą. Vis dėlto Ana ne mano skonio. Ji pernelyg... griežta.

Patraukiau pečiais.

- Ir aš taip maniau apie Maksoną, kol geriau nepažinau. Be to, Anai gyvenime teko patirti šilta ir šalta.

- Na ir kas? Lusei irgi buvo nesaldu, bet pažiūrėk į ją, - tarė jis, mostelėdamas galva į besijuokiančią merginą.

Pamėginau spėti.

- Ar ji tau pasakojo, kaip atsidūrė rūmuose?

Aspenas linktelėjo.

- Mer, juk žinai, kad aš visada nekenčiau kastų. Bet niekaip nemaniau, kad su žmonėmis galima elgtis kaip su vergais.

Atsidusau ir pažvelgiau į Mei ir Luse, į vogtas džiaugsmo akimirkas kupiname sielvarto pasaulyje.

- Pasirenk išgirsti žodžius, kurių nesitikėjai, - įspėjo Aspenas, ir aš jų laukdama pažvelgiau į jį. - Esu tikrai patenkintas, kad judu su Maksonu susitikote.

Vos nepaspringau, mano juokas panėšėjo į kosulį.

- Žinau, žinau, - tarė jis vartydamas akis, bet šypsodamasis. - Jeigu ne tu, princas niekad nebūtų ėmęs domėtis žemesnėmis kastomis. Pakeitei jo požiūrį į tai.

Mudu kurį laiką žiūrėjome vienas į kitą. Prisiminiau mūsų pokalbį medžio namelyje, kai Aspenas ragino mane dalyvauti *Atrankoje* vildamasis, kad prasimušiu į geresnį gyvenimą. Iki šiol nežinojau, ar mano gyvenimas pagerėjo, - buvo per anksti spręsti, - bet mintis, kad gal kam nors Ilėjoje palengvėjo... Šitai man reiškė tiek daug, kad negalėjau apsakyti.

- Amerika, aš tavimi didžiuojuosi, - Aspeno akys lakstė nuo manęs prie merginų priešais veidrodį. - Tikrai didžiuojuosi, - grįždamas į koridorių, į savo postą, jis dar pridūrė: - Tavo tėtis irgi būtų didžiavęsis.

Dvidešimt penktas skyrius

Kitą dieną tęsėsi namų areštas. Kartkarčiais išgirdusi girgždant grindis kryptelėdavau galvą manydama, kad iš garažo išeis tėtis, kaip visada išsitepliojęs dažais plaukus. Netektį ne tokią skaudžią darė Mei čiulbėjimas ir Estros vaikiškos pudros kvapas. Namai buvo pilni žmonių, ir man tai patiko, jaučiausi patogiai.

Nusprendžiau, kad Lusei čia nebūtina vilkėti uniformos. Įveikusi nedidelį priešgyniavimą apvilkau merginą senais savo drabužiais. Jie buvo per maži man, bet per dideli Mei. Mama stengėsi užsimiršti gamindama ir tiekdamą valgį, o aš nusprendžiau skandinti savo liūdesį vaikštinėdama po namus. Svarbiausias Lusės užsiėmimas buvo žaisti su Mei ir Džeradu, šitai jai išties patiko.

Paskui visi susirinkome svetainėje ir kiekvienas susiradome veiklos. Aš atsinešiau knygą, Kota junginėjo televizoriaus kanalus, primindamas man Selestę. Galėjau kirsti lažybų, kad kaip tik tai ji dabar ir daro.

Lusė, Mei ir Džeradas ant grindų lošė kortomis, laimėtojas džiugiai juokdavosi. Kena sėdėjo ant sofos prisiglaudusi prie Džeimso, mažylė Estra baigė tuštinti buteliuką pieno. Džeimso veide didžiulis nuovargis atrodė sumišęs su begaliniu didžiavimusi nuostabia žmona ir dukrele.

Tarsi beveik niekas nebūtų pasikeitę. Akies krašteliu pamačiau mus stebintį uniformuotą Aspeną. Tada prisiminiau, kad iš tiesų viskas pasikeitė.

Išgirdau, kaip šniurkščioja mama, eidama koridoriumi. Kryptelėjusi galvą išvydau ją jau svetainėje su šūsniimi voku.

- Mama, kaip jautiesi? - paklausiau.

- Gerai. Tik negaliu patikėti, kad tėvo nebėra, - ji nugurkė seilę, stengdamasi vėl nepravirkti.

Keista. Daugybę kartų abejojau mamos atsidavimu tėčiui. Niekada nemačiau jų akyse meilės kibirkštelių, kaip esti kitiems sutuoktiniams. Net Aspenas, mudviem susitikinėjant medžio namelyje ir slepiant savo jausmus, rodė man daugiau meilės nei mama tėčiui.

Bet dabar pamačiau, kad mamai rūpi ne vien tai, kaip vienai išauginti Mei ir Džeradą ar prasimanyti pinigų. Jos vyras mirė, ir šito niekas negalėjo pakeisti.

- Kota, ar galėtum trumpam išjungti televizorių? O tu, Luse, širdele, gal nusivestum Mei ir Džeradą į Amerikos kambarį? Turiu šį tą aptarti su suaugusiais

vaikais, – tarė ji tyliai.

– Žinoma, ponija, – atsakė Lusei ir atsigręžė į Mei ir Džeradą. – Eime, – pakvietė vaikus.

Mei buvo gal ir nepatenkinta, kad nesužinos, kas čia vyksta, bet nusprendė nesiožiuoti. Nebuvau tikra, ar sesutė taip pasielgė dėl griežto mamos balso, ar iš meilės Lusei, bet vis tiek buvo ramiau.

Lusei su vaikais išėjus, mama atsigręžė į mus.

– Žinote, kad šeimoje nebuvo kalbama apie silpną tėvo sveikatą. Tėvas nujautė, kad jam skirta nebedaug, todėl prieš kokius trejus metus ėmė rašyti laiškus jums visiems, – mama pažvelgė į vokų šūsnį.

Pažadėjau tėvui, jei kas nors nutiks, atiduoti laiškus jums. Turiu po vieną Mei ir Džeradui, bet, mano supratimu, tuodu dar per maži. Aš neskaičiau laiškų. Jie skirti jums... Pamaniau, kad atėjo tinkamas laikas juos perskaityti. Šis Kenai, – mama padavė jam voką. – Kotai, – brolis atlošė pečius ir paėmė laišką, o mama priėjo prie manęs. – Ir Amerikai.

Dvejojau, ar atplėšti, ar ne. Tai buvo paskutiniai tėvo žodžiai, atsisveikinimas, kurio maniau netekusi. Perbraukiau pirštais savo vardą ant voko, vaizduodamasi, kaip tėvas jį išvedžiojo. Raidę *i* mano varde jis išraitydavo. Nusišypsojau spėliodama, kodėl taip darė, nors, antra vertus, nelabai sukau galvą. Gal tėvas nujautė, kad nusišypsosiu.

Paskui išžiūrėjau atidžiau. Nedidelis vingelis buvo prirašytas vėliau. Rašalas, kuriuo parašytas mano vardas, atrodė jau bluktelėjęs, o vingis tamsesnis ir naujesnis.

Apverčiau voką. Antspaudas buvo sulaužytas ir vėl sulipdytas.

Dirstelėjau į Keną ir Kotą, jie abu skaitė susikaupę. Atrodė labai susidomėję, taigi anksčiau apie šių laiškų buvimą nežinojo. Vadinasi, arba mama melavo ir perskaitė manąjį, arba tėtis pats buvo jį atplėšęs.

Galiausiai nusprendžiau turinti sužinoti, ką jis norėjo man pasakyti. Atsargiai nulaužiau jau sugadintą antspaudą ir atplėšiau voką.

Jame buvo laiškas ant išblukusio popieriaus ir trumpa žinutė ant balto. Norėjau perskaityti žinutę, bet pabijojau, kad nesuprasiu jos, pirmiau neįsigilinusi į laišką. Išlanksčiau jį ir nusinešiau prie saulėto lango.

Amerika,

miela mano mergaite. Sunku rašyti šį laišką, nes tiek daug turiu tau pasakyti.

Nors visus savo vaikus myliu vienodai, tau mano širdyje skirta ypatinga vieta.

Ir Kena, ir Mei linksta prie motinos, Kota yra nepriklausomas, ir Džeradas juo žavisi, bet tu visada ateini pas mane. Kai nusibrozdini kelį ar esi skriaudžiama

vyresnių vaikų, kaskart ateini ieškoti užtarimo. Man be galo svarbu žinoti, kad bent vienam iš vaikų esu stiprus kaip uola.

Bet net jei šitaip manęs nemylėtum, nerūpestingai ir besąlygiškai, aš vis tiek nepaprastai tavimi didžiuočiausi. Esi gabi muzikantė, tavo smuiko garsai, kai grieži ar tiesiog dainuoji namie, yra nuostabiau, maloniau ausiai pasaulyje garsai. Norėčiau, kad koncertuotum geresnėse scenose, Amerika. Tu nusipelnei kur kas daugiau negu stovėti šešėlyje per nuobodžius vakarėlius. Puoselėju viltį, kad tapsi viena iš laimingųjų, išsiverši iš užburto rato. Kota irgi turi tokią galimybę. Jis talentingas tapytojas. Tačiau Kota išsiveržė per jėgą; nesu tikras, ar tu turi įgimtą norą kovoti. Niekad nelipi kitiems per galvą, kaip būdinga žemesnių kastų atstovams. Dar ir dėl šito aš tave taip labai myliu.

Amerika, tu esi geraširdė. Nustebtum, kiek mažai pasaulyje tokių žmonių. Nesakau, kad esi tobula. Tau tenka kovoti su tam tikrais būdo bruožais, tad iki tobulybės dar toli. Vis dėlto esi miela ir trokšti teisybės. Kartais reikalauji jos iš savo brolių ir seserų, nė akimirkos nedvejojai, nors esi jaunesnė. Kovoji dėl šviesesnės Mei ir Džerado ateities, nors galėtum numoti ranka. Esi geraširdė, ir tikiuosi, kad matai tokius šio pasaulio dalykus, kokių nemato niekas kitas, net aš.

Norėčiau tau papasakoti, kiek visko esu matęs.

Rašydamas tokius laiškus tavo broliams ir seserims, rėmiausi išmintimi. Mačiau juose, net mažajame Džerade, bruožus, kurie ilgainiui išsąknyti ir pradės jiems trukdyti, neleis atlaikyti gyvenimo sunkumų. Tau šitai negresia.

Suvokiu, kad nesileisi įmetama į tokį gyvenimą, kokio nenori. Gal ir klystu, bet sakau: kovok, Amerika. Turbūt nenorėsi kovoti dėl to, dėl ko grumiasi dauguma, – dėl pinigų ir populiarumo, – bet vis tiek kovok. Kad ir ko trokštum, Amerika, siek savo tikslo iš paskutiniųjų.

Jei įstengsi tai padaryti, nugalėsi baimę, tada kaip tėvas nieko daugiau negaliu prašyti. Gyvenk savo gyvenimą. Būk tokia laiminga, kokia tik gali. Pamišk smulkmenas ir kovok.

Myliu tave, katyte. Taip karštai, kad negaliu nė apsaugoti. Gal galėčiau nutupyti, bet nerasiu tokio voko, kad tilptų drobė. Net ir ji neatskleistų tikrųjų mano jausmų. Myliu tave, vertinu labiau už tapybą, labiau už muziką, labiau už žodžius. Tikiuosi, kad visai tai jausi net tada, kai nebegalėsiu tau pasakyti.

Su meile

Tėtis

Nesu tikra, kurias eilutes skaitydama pravirkau, bet paskutinius žodžius sunkiai

įžiūrėjau pro ašaras. Labiausiai gailėjausi nebeturinti progos pasakyti tėvui, kad mylėjau jį nė kiek ne mažiau negu jis mane. Valandėlę čia, svetainėje, jutau jo nuoširdų pritarimą ir šilumą.

Apsidairiusi išvydau, kad Kena irgi verkia, vis dar nebaigdama skaityti laiško. Priėjęs paskutinius puslapius Kota atrodė sutrikęs, skaitė juos iš naujo.

Nusigrėžusi išsiėmiau baltą lapelį vildamasi, kad šis nebus toks graudus kaip laiškas, nes širdis atrodė perpildyta jausmų.

Amerika,

atsiprašau. Kai buvome tavęs aplankyti, tavo kambaryje radau Ilėjos dienoraštį. Nesakei man, kad jį turi; tiesiog susiprotėjau. Jei dėl jo tau kyla kokių nors rūpesčių, tai mano kaltė. Esu tikras, kad pasklis kalbos apie tai, kas aš esu ir kodėl tau šitai sakau. Nekenčiu savęs, kad išdaviau tave, bet patikėk, padariau tai vildamasis, kad tavo ir visų kitų ateitis bus šviesesnė.

Žiūrėk į Šiaurinę žvaigždę.

Ji nuolatinė tavo vedlė.

Tegul tiesa, garbė ir dorybė

lydi tave gyvenimo kelyje.

Su meile

Šalomas

Valandėlę spoksojau į šiuos žodžius, stengdamasi įminti mįslę. Pasklis kalbos? Kas jis buvo ir kam tai pasakojo? Ir ką reiškia tas eilėraštis?

Pamažu mintyse atgijo Augusto žodžiai, kad apie dienoraščius sužinota ne iš mano kalbų *Pranešimų* laidoje, o iš kito šaltinio. Ir kad žinoma kur kas daugiau, nei žinau aš...

Kas aš esu... Kam aš pasakojau... Žiūrėk į Šiaurinę žvaigždę...

Pažiūrėjusi į tėčio parašą prisiminiau, kaip jis siųsdavo laiškus man į rūmus. Niekaip nesupratau, kodėl juokingai rašo raidę *ž* žodyje „žiūrėk“. Ta raidė panėšėjo į aštuoniakampę žvaigždę – Šiaurinę.

Vingelis virš *i* mano varde. Ar jis irgi turi kokią reikšmę? Ar turi ką bendro su Augustu ir Džordžija?

Augustas ir Džordžija! Jo kompasas su aštuoniomis kryptimis. Džordžijos striukė buvo išsiuvinėta ne gėlėmis, o įvairiomis žvaigždėmis. Vaikinas, kurį Kris nuteisė per Nuosprendžio ceremoniją. Jam ant kaklo buvo išstatuirtas ne kryžius.

Tai štai iš ko jie atpažindavo vienas kitą.

Mano tėvas buvo Šiaurinis sukilėlis.

Man dingojosi, kad aštuoniakampę žvaigždę esu mačiusi ir kitur. Gal eidama į

turgu, o gal net rūmuose. Gal metų metus matydavau ją visur?

Staiga pakėliau akis. Kambaryje lūkuriavo Aspenas. Jo akyse buvo matyti klausimų, kurių jis negalėjo užduoti garsiai.

Mano tėvas buvo sukilėlis. Aptriūšusi istorijos knyga, slepiama jo kambaryje, nepažįstami draugai, suėję į jo laidotuves... Dukra, vardu Amerika. Jei tik būčiau buvusi dėmesingesnė, būčiau tai pastebėjusi prieš daugelį metų.

- Ir tai viskas? - tarė Kota išžižėdęs. - Ką, po velnių, man su visu šituo daryti?

Nusigręžusi nuo Aspeno pažvelgiau į brolių.

- Kas nutiko? - paklausė mama. Ji atnešė iš virtuvės arbatos.

- Tėčio laiškas. Jis palieka man šį namą. Ką veiksiu su ta lūšna? - gniauždamas rankoje lapus atsistojo Kota.

- Kota, tėvas tai parašė dar prieš tau išsikeliant, - susijaudinusi paaiškino Kena. - Jis stengėsi pasirūpinti mumis.

- Na ką gi, jam nepavyko, tiesa? Mes nuolat buvome alkani. Šis namas tikrai nebūtų nieko pakeitęs mano gyvenime. Viską pasiekiau pats, - Kota švystelėjo lapus per kambarį, ir šie netvarkingai pasklido ant grindų.

Persibraukęs pirštais plaukus Kota atsiduso.

- Ar šiuose namuose esama kokio nors stipresnio gėrimo? Aspenai, atnešk man išgerti, - pareikalavo mano brolis, nė nežiūrėdamas į sargybinių.

Atsigręžusi Aspeno veide išvydau jausmų maišalynę: susierzinimą, užuojautą, pasididžiavimą, susitaikymą. Jis nužingsniavo į virtuvę.

- Palūkėk! - liepiau.

Aspenas sustojo.

Įsiutęs Kota pakėlė akis.

- Toks jo darbas, Amerika.

- Ne, ne toks, - atkirtau. - Turbūt pamiršai, kad Aspenas dabar priklauso antrai kastai. Būtų geriau, jeigu pats jam atneštum ko nors atsigerti. Ne dėl kastos, o už visą tą gerą, kurį jis yra mums padaręs.

Kota bjauriai išsiviepė.

- Kurgi ne. Ar Maksonas žino? Ar princas žino, kad judu dar bendraujate? - jis tingiai pagrasino mums pirštu.

Mano širdis nusirito į kulnus.

- Ir kaip reaguotų princas? Viena mergina buvo nuplakta, ir dauguma žmonių mano, kad tai per maža bausmė už jos nusikaltimą, - stebeilydamas į mudu Kota patenkintas įsisprendė į šonus.

Netekau žado. Aspenas irgi tylėjo. Spėlioju, ar ši tylą mums padeda, ar mus žlugdo.

Galiausiai prabilo mama:

- Tai tiesa?

Reikėjo pagalvoti, rasti įtikimą paaiškinimą. Arba būdą pasipriešinti, nes... tai jau nebebuvo tiesa.

- Aspenai, eik pažiūrėti, kaip ten Lusė, - paprašiau, bet Kota paprieštaravo:

- Ne, jis liks!

Man trūko kantrybė.

- Pasakiau, kad eis! Dabar sėskit!

Mano balsas - tokio nė pati nebuvo girdėjusi - visus išgąsdino. Priblokšta mama tuoj pat atsisėdo. Aspenas išėjo į koridorių, tada nenoromis atsisėdo ir Kota.

Stengiausi sutelkti mintis.

- Taip, prieš *Atranką* aš susitikinėjau su Aspenu. Ketinome visiems paskelbti, kad susitaupę šiek tiek pinigų tuoksimės. Mūsų bendravimas nutrūko prieš man išvykstant. Paskui susipažinau su Maksonu. Dabar man rūpi tik Maksonas, ir nors Aspenas kaip sargybinis praleidžia su manimi daug laiko, niekas mudviejų nebesieja, - *jau nebe*, pasitaisiau mintyse.

Paskui atsigrėžiau į Kotą.

- Jei tu nors akimirką pamanei, kad pasinaudodamas mano praeitimi gali mane apjuodinti, tai apsigalvok. Kartą klausei, ar pasakojau apie tave Maksonui. Jis žino, koks esi bestuburis nedėkingas kvailys.

Kota sučiaupė lūpas, ketindamas vėl plūstis. Bet aš nesilioviau kalbėjusi:

- Žinok, kad Maksonas mane dievina, - pareiškiau išdidžiai. - Jei manai, kad tavo žodis ką nors reiškia prieš manąjį, tai labai nustebsi apsirikęs ir gavęs rykščių per rankas, jei tik pasiūlysiu tave nubausti. Nori pamėginti?

Svarstydamas šitai Kota suspaudė kumščius. Jeigu aš teisi, ir jo rankos bus sužalotos, tai reikš jo karjeros pabaigą.

- Gerai, - pasakiau. - Ir jei aš išgirsiu dar nors vieną nepagarbų žodį apie tėtį, vis tiek pasiūlysiu tave nuplakti. Tau velniškai pasisekė, kad turėjai tokį mylintį tėvą. Jis paliko tau namą, nors tau išvykus galėjo jį atimti, bet neatėmė. Vis dar dėjo viltis į tave, nors man sunku šitai suprasti.

Nurūkau tiesiai į savo kambarį ir užtrenkiau duris. Buvau pamiršusi, kad manęs laukia Džeradas, Mei, Lusė ir Aspenas.

- Tu susitikinėjai su Aspenu? - paklausė Mei.

Žioptelėjau.

- Kalbėjai truputį per garsiai, - tarė Aspenas.

Pažvelgiau į Lusę. Jos akyse spindėjo ašaros. Nenorėjau Lusės versti saugoti svetimą paslaptį, ją tikrai skaudino tokia mintis. Lusė buvo tokia garbinga ir atsidavusi, kaip galėjau prašyti ją rinktis tarp manęs ir šeimos, kuriai prisiekė tarnauti?

- Kai grįšim, viską papasakosiu Maksonui, - pasakiau Aspeniui. - Tikėjauosi apginti tave ir apsiginti pati, bet iš tikrųjų tik melavau. Jeigu šitai žino Kota, gal nutuokia ir daugiau žmonių. Verčiau viską atskleisti pačiai.

Dvidešimt šeštas skyrius

Iki vakaro pratūnojau savo kambaryje. Nenorėjau matyti kaltinančio Kotos veido ar atsakinėti į mamos klausimus. Blogiausia buvo Lusei. Ji labai nusiminė, kad neatskleidžiau jai tokios paslapties. Neprašiau jos, kad man patarnautų. Rodos, Lusei buvo smagiau padėti mano mamai ar žaisti su Mei.

Šiaip ar taip, turėjau daug ką apgalvoti. Nenorėjau, kad tarnaitė sukiotųsi šalia. Mintyse kartoju, ką kalbėsiu Maksonui. Mėginau rasti geriausią būdą prisipažinti. Ar turėčiau papasakoti, kad mudu su Aspenu bendravome rūmuose? Jei, man tai išsklojus, Maksonas ims klausinėti, gal verčiau viską prisipažinti pačiai?

Išsiblaškydavau prisimindama tėtį, spėlioju, ką jis kalbėjo ir nuveikė per daugelį metų. Ar tie nepažįstami žmonės, atėję į laidotuves, buvo sukilėliai? Ar jų gali būti tiek daug?

Ar papasakoti apie tai Maksonui? Ar jis manęs benorės sužinojęs, kad mano šeima turėjo ryšių su maištininkais? Regis, kažkuri iš *Elito* merginų irgi susijusi su jais. Kas, jeigu toks ryšys mane pražudys? Tai atrodo neįtikima, juk esame tokie artimi Augustui, bet ką gali žinoti.

Spėlioju, ką veikia Maksonas. Veikiausiai dirba. Ar kaip nors išsisuko. Jis mėgsta pasivaikščioti ar pasėdėti mano kambaryje. Svarsčiau, ar Kris užėmė mano vietą.

Užsimerkiaiu mėgindama surikiuoti mintis. Kaip visa šitai ištvirti?

Kažkas pasibeldė į duris. Nenutuokiau, ar atėjusysis atneša gerų, ar blogų naujienų, bet pakviečiau užėiti.

Į kambarį įėjo Kena. Pirmąkart nuo grįžimo namo išvydau seserį be dukrelės Estros.

– Ar tau viskas gerai?

Papurčiau galvą ir pravirkau. Atsisėdusi šalia ant lovos Kena apkabino mane.

– Ilgiuosi tėčio. Jo laiškas buvo toks...

– Suprantu, – atsakė sesuo. – Tėtis mažai kalbėdavo, bet paliko mums tuos laiškus. Iš dalies džiaugiuosi. Vargu ar būčiau visa tai prisiminusi, jei nebūtų parašęs.

– Aha, – gavau atsakymą į klausimą, kurį bijojau užduoti. Niekas daugiau nežinojo, kad tėtis buvo sukilėlis.

– Taigi... tu ir Aspenas?

- Prisiekiu, viskas baigta.

- Tikiu tavimi. Per televiziją mačiau, kaip žiūri į Maksoną. Ir šnairuoja į tą kitą merginą, į Selestę, - Kena pakėlė akis į dangų.

Šyptelėjau.

- Selestė apsimeta įsimylėjusi prinčą, bet akivaizdu, kad tai vaidyba. Ne tokia tikroviška, kaip jai norėtusi.

Prunkštelėjau.

- Pataikei kaip pirštu į akį.

- Kažin ar ilgai truko jūsų draugystė? Turiu galvoje tave ir Aspeną.

- Dvejus metus. Ėmėme draugauti tada, kai ištekėjai, o Kota išsikraustė gyventi kitur. Kartą per savaitę susitikdavome medžio namelyje. Taupėme vestuvėms.

- Tu ją mylėjai?

Kažkodėl negalėjau iškart atsakyti. Kažkodėl negalėjau papasakoti seseriai, kad tikrai mylėjau Aspeną. Rodos, dabar meilė išblėso. Ji buvo, bet laikas ir atstumas padarė savo.

- Tikriausiai. Bet tai ne tas pats...

- Ne tas pats, kas jausmai Maksonui? - paklausė Kena.

Papurčiau galvą.

- Viskas taip keista. Ilgą laiką troškau būti tik su Aspenu. Buvau pasirengusi pereiti į šeštą kastą. O dabar?

- O dabar netrukus gali tapti princese? - apsimestinau rimtas sesers balsas mane prajuokino, kvatojau kartu su ja dėl tokio drastiško pokyčio savo gyvenime.

- Ačiū už tokius žodžius.

- Tam ir reikalingos seserys.

Pažvelgusi Kenai į akis pamačiau, kad ji jaučiasi įskaudinta.

- Atleisk, kad nepasakiau to anksčiau.

- Sakai dabar.

- Tylėjau ne dėl to, kad būčiau nepasitikėjusi. Tiesiog norėjau laikyti mūsų su Aspenu santykius paslapyje, - tik ištarusi šiuos žodžius suvokiau, jog tai tiesa. Buvau Aspenui neabejinga, prie mano jausmų prisidėjo ir kiti veiksniai, dėl kurių jis atrodė dar patrauklesnis: paslaptینگumas, skuboti prisilietimai ir mintis, kad sunkiai dirbti yra prasminga.

- Suprantu, Amerika. Tikrai suprantu. Viliuosi, kad *nesijautei privalanti* laikyti paslaptį. Tam ir reikalingos seserys.

Giliai atsidusau, sulig atodūsiu išsisklaidė daugybė rūpesčių. Bent trumpam. Padėjau galvą Kenai ant peties, buvo gera ramiai viską apgalvoti.

- Tai kaip, ar judu su Aspenu dar kas nors sieja? Ką jis tau jaučia?

Atsidusau ir atsisėdau tiesiai.

- Aspenas mėgina man pasakyti, kad visada mane mylėjo. Žinau turinti jam pranešti, jog dabar myliu Maksoną, bet...

- Bet?

- Kas, jeigu Maksonas išsirinks kitą? Negaliu palikti *Atrankos* nieko nepešusi. Sakau, kai viskas baigtusi, galbūt vėl suartėtume su Aspenu, jei jis manytų esant tokią galimybę.

Kena įsispoksojo į mane.

- Laikai Aspeną kaip atsarginį žaidėją?

Susiemiau už galvos.

- Suprantu, suprantu. Atrodo baisiai, tiesa?

- Amerika, tu taip nepadarytum. Jei tau bent kiek rūpi Aspenas, turi pasakyti jam tiesą - ne tik jam, bet ir Maksonui.

Kažkas pasibeldė į duris.

- Užeikite.

Šiek tiek išraudau tarpduryje išvydusi Aspeną, jam už nugaros prislėgta stovėjo Luse.

- Turi apsirengti ir susidėti daiktus, - pasakė jis.

- Kas atsitiko? - susirūpinusi atsistojau.

- Težinau, jog Maksonas nori, kad nedelsdama grįžtum į rūmus.

Sutrikusi atsidusau. Tikėjausi praleisti namie dar vieną dieną. Kena vėl mane apkabino ir švelniai spustelėjo pečius, paskui nuėjo į svetainę. Aspenas pasišalino. Luse čiupo savo uniformą ir nuėjo į vonią persirengti.

Likusi viena perkračiau savo mintis. Kena buvo teisi. Žinojau, ką jaučiu Maksonui. Atėjo metas tam, kam mane ragino tėtis, ką visą laiką pati norėjau daryti: atėjo laikas kovoti.

Ši užduotis atrodė itin svarbi, todėl pirmiausia turėjau pasikalbėti su Maksonu. Kai šis klausimas vienaip ar kitaip bus išspręstas, sugalvosiu, ką sakyti Aspenui.

Viskas vyko lėtai, tad man prireikė laiko suvokti pokyčius. Jau kelias savaites buvau apsisprendusi, bet neatskleidžiau savo jausmų. Turėjau pasielgti, kaip dera, ir pasakyti Maksonui tiesą. Turėjau paleisti Aspeną.

Įkišau ranką į lagaminą, pasiekiau dugną ir radau ryšulėlį. Išvyniojau jį ir išėmiau stiklainiuką. Ten buvo ne tik pensas, bet ir apyrankė. Bet dabar tai atrodė nesvarbu.

Pastačiau stiklainiuką ant palangės. Ten jis ir turėjo stovėti.

Didumą kelionės lėktuvu repetavau prisipažinimą Maksonui. Aš jo bijojau, bet mūsų santykiai galėjo rutuliotis tik tada, kai jis sužinos tiesą.

Žvalgiausi iš patogios savo vietos lėktuvo uodegoje. Aspenas su Luse sėdėjo

priekyje, kitoje pusėje, ir gyvai šnekučiavosi. Lusė vis dar atrodė nusiminusi, regis, ji davė Aspenui tam tikrus nurodymus. Jis tylėdamas ją išklausė, paskui linktelėjo pritardamas jos siūlymams. Lusė persėdo į savo sėdynę, Aspenas atsistojo. Skubiai atsilošiau vildamasi, kad jis nepastebėjo manęs šnipinėjant.

Aspenui prisiartinus, apsimečiau rimtai skaitanti knygą.

- Pilotas pranešė, kad skristi liko apie pusvalandį, - pasakė man jis.

- Tai gerai. Puiku.

Aspenas lūkuriavo.

- Atleisk už kivirčą su Kota.

- Tau nėra už ką atsiprašinėti. Kota yra blogiukas.

- Ne, yra už ką. Prieš kelerius metus jis erzino mane, kad esu įsimylėjęs tave; aš tai paneigiau, bet manau, kad jis suprato tiesą. Nuo tada atidžiai mus stebėjo. Turėjau būti kur kas atsargesnis. Turėjau būti...

- Aspenai!

- Klausau.

- Viskas bus gerai. Ketinu atskleisti Maksonui tiesą ir prisiimti atsakomybę dėl mūsų draugystės. Tu padedi išgyventi savo šeimai. Jei tau kas nors nutiktų...

- Mer, tu stengiesi laikyti mane atokiai nuo viso šito, o aš klausausi kaip koks stuobrys. Tai mano kaltė.

- Ne, ne tavo.

Jis giliai įkvėpė.

- Paklausyk... turiu tau šį tą pasakyti. Žinau, bus sunku, bet noriu, kad žinotum.

Kai sakiau visada tave mylėsiąs, nemelavau. Ir aš...

- Liaukis, - maldavau. Žinojau turinti pasakyti Aspenui tiesą, bet vienu metu galėjau atlikti tik vieną išpažintį. - Dabar šito neištverčiau. Mano pasaulis apsivertė aukštyn kojom, ir ketinu padaryti tai, ko siaubingai bijau. Duok man šiek tiek erdvės.

Aspenas neapsidžiaugė tokiu sprendimu, bet leido man elgtis kaip noriu.

- Kaip pageidausite, mano panele.

Jis nuėjo sau, o aš pasijutau dar blogiau.

Dvidešimt septintas skyrius

Grižti į rūmus atrodė visiškai tikslinga. Nepažįstama tarnaitė paėmė mano palatą, Aspenas paaiškino sargybos viršininkui, kad kelionės ataskaitą pateiks iš ryto. Ėmiau kopti laiptais, bet mane sustabdė kita kambarinė.

– Panele, ar nenorite užėiti į priimamąjį?

– Prašau? – negi mano grįžimo garbei buvo surengtas pokylis?

– Į Moterų kambarį, panele. Esu tikra, jūs ten laukiama.

Tokio paaiškinimo man buvo per maža, vis dėlto nulipau laiptais ir pasukau už kampo į Moterų kambarį. Žingsniuodama pažįstamais koridoriais jaučiausi geriau, negu įsivaizdavau. Be abejonės, vis dar ilgėjausi tėčio, kita vertus, buvo gera nematyti daiktų, kurie nuolat man jų primindavo. Būčiau dar labiau džiaugusis grįžimu, jei Maksonas būtų ėjęs greta.

Svarsčiau, ar nepasikvietus jo, bet išgirdau iš Moterų kambario sklindant didžiulį triukšmą. Šitai mane suglumino. Iš tų garsų galėjai spėti, kad ten laukia pusė Ilėjos.

Nedrąsiai pravėriau duris. Vos išvydusi mano plaukus Tinė – ką ji čia veikia? – garsiai sušuko per visą kambarį:

– Ji čia! Amerika grįžo!

Susirinkusios merginos ėmė ploti, o aš visai sutrikau. Emika, Ešlė, Bariel... Visos buvo čia. Veltui ieškojau akimis Marli, bet, matyt, ji nebuvo pakviesta į pokylį.

Prie manęs pribėgo Selestė ir tvirtai apkabino.

– Ak tu kale, *žinojau*, kad tai padarysi!

– Ką? – paklausiau.

Jai nespėjus atsakyti, po akimirksnio mane apglėbė Kris ir kažką suriko į ausį. Nuo jos sklido alkoholio kvapas, ji laikė rankoje taurę ir, rodos, neketino liautis gėrusi.

– Tai būsime mes! – šaukė ji. – Rytoj Maksonas paskelbs apie savo sužadėtuves! Viena iš mūsų taps princese!

– Esi tikra?

– Aną vakarą Mudvi su Elisa jau ruošėmės miegoti, bet Maksonas pakvietė visas merginas grįžti ir švęsti, tad pasilikome, – patvirtino Selestė. – Elisai sunku susitaikyti. Juk žinai, kokia jos šeima. Elisa mano pralaimėsianti.

– O tu? – nervindamasi paklausiau.

Selestė patraukė pečiaus ir nusišypsojo.

- Na...

Nusijuokiau ir po akimirkos gavau tauregė gerimo.

- Už Kris ir Ameriką, iki šiol išsilaikiusias *Atrankoje!* - kažkas suriko.

Nuo tokių naujienų aš apdujau. Maksonas nusprendė baigti *Atranką* ir išsiųsti merginas namo. Tai sumanė, kol nebuvo rūmuose. Ar tai rodo, kad princas ilgėjosi manęs? O gal tai reiškia, kad suvokė galįs puikiai išsiversti be manęs?

- Gerk! - ragino Selestė, susidauždama su manimi taurėmis. Susiverčiau šampaną ir užsikosėjau. Suėmė baimė būti išspirtai, prisidėjo kelių pastarųjų dienų stresas, tad alkoholis ėmė veikti labai greitai, kaipmat apgirtau.

Merginos šoko ant sofų, jos šventė, nors ir pralaimėjo. Selestė stovėjo kampe su Ana ir, rodos, atsiprašinėjo jos už bjaurų elgesį. Elisa tyliai įslinko į kambarį, apkabino mane ir vėl dingo. Mane pagavo jaudulys, pasijutau laiminga, nors nežinojau, kuo man pačiai baigsis *Atranka*.

Apsigrėžiau ir staiga išvydau Kris. Ji dar sykį apkabino mane.

- Gerai, pasižadėkime, kad rytoj, kad ir kas nutiktų, džiaugsimės viena dėl kitos, - pasiūlė ji.

- Mano galva, tai geras sumanymas! - sušukau perrėkdama triukšmą. Nusikvatojau ir nudelbiau akis. Per kelias akimirkas labai daug ką supratau. Tatuiruotė ant jos kaklo staiga įgijo naują prasmę, tai atrodė kur kas svarbiau nei prieš keletą dienų.

Giliai įkvėpiau, Kris veidas išdavė susirūpinimą. Nors šiurkščiai elgtis nederėjo, išsitempiau ją į koridorių,

- Kur einame? - paklausė Kris. - Amerika, ar nutiko kas blogo?

Nusivedžiau ją už kampo į moterų tualetą. Pirmiau apsidairiau, ar niekas mūsų negirdi.

- Tu esi sukilėlė, - pateikiau kaltinimą.

- Ką? - pernelyg greitai paklausė Kris. - Tu pamišusi, - bet paliesdama savo tatuiruotę ji išsidavė.

- Kris, žinau, ką reiškia ta žvaigždė, todėl nemeluok man, - ramiai pasakiau.

Netrukus ji atsiduso.

- Nedarau nieko neteisėto. Nekeliu protesto akcijų, tiesiog palaikau tuos žmones.

- Puiku, - iškošiau. - Kiek tu iš tiesų myli Maksoną ir kiek tavo pakalikų nori turėti savo karalių?

Valandėlę Kris ieškojo tinkamų žodžių. Paskui sukandusi dantis nuėjo prie durų ir jas užrakino.

- Jei nori žinoti, taip, aš buvau *pasiūlyta karaliui* kaip galimybė. Turbūt jau senokai supratai, kad visas konkursas tėra žaidimas.

Linktelėjau.

- Karalius nesuprato, - ir iki šiol nesupranta, - kiek daug šiaurinių sukilėlių prisidėjo, renkant mane. Vienintelė aš iš visų norinčiųjų patekau į *Atranką*. Iš pradžių buvau visiškai atsidavusi savo užduočiai. Nesupratau Maksono, rodos, ir jis manęs netroško. Bet paskui geriau jį pažinau ir rimtai nuliūdau, kad nesidomi manimi. Kai išvyko Marli, o tu praradai įtaką princui, pamačiau jį visai kitoje šviesoje. Gali manyti, kad mane čia atvedė negarbingi motyvai, ir, ko gero, būtum teisi. Bet dabar mano buvimo čia priežastys visai kitokios. Aš pamilau Maksoną ir dar pakovosiu dėl jo. Mudu galėtume nuveikti daug didžiųjų darbų. Tad jeigu ketini mane šantažuoti ar išduoti, verčiau pamiršk. Aš nesitrauksiu. Supratai?

Kris dar niekada nebuvo kalbėjusi šitaip ryžtingai. Nežinau, ar dėl to, kad akiai tikėjo savo likimu, ar kad buvo išgėrusi nemažai šampano. Akimirką tapo tokia nuožmi, kad nebesumojau, ką jai atsakyti.

Norėjosi iškloti, kad mudu su Maksonu irgi galime nuveikti daug didžiųjų darbų. Kad mudu jau nuveikėme kur kas daugiau, nei Kris numano. Bet atrodė netinkamas laikas girtis. Be to, mudvi daug kas siejo. Aš atsidūriau čia dėl savo šeimos. Ji irgi atėjo čia dėl šeimos - tik kitokios. Abi mes atidarėme duris ir pasibeldėme Maksonui į širdį. Kokia nauda bus, jei imsime kivirčytis?

Mano tylėjimą Kris palaikė sutikimu tinkamai elgtis ir truputį atsipalaidavo.

- Gerai. Dabar, jei tu nieko prieš, grįšiu į pobūvį.

Nuvėrusi šaltu žvilgsniu ji išlėkė iš tualetu ir palikdo mane apimtą prieštaringu jausmų. Ar turėčiau prikąsti liežuvį? O gal derėtų kam nors pasakyti? Bet juk toks poelgis būtų niekingas.

Atsidususi išėjau iš tualetu. Daugiau švęsti nebebuvo ūpo, todėl užlipau laiptais į savo kambarį.

Norėjau pamatyti Aną ir Merę, bet buvau patenkinta, kad jų neradau. Nuvirtau ant lovos ir ėmiau mąstyti. Taigi Kris priklauso sukilėliams. Pasak jos, tai nepavojinga, bet vis tiek spėlioju, kaip yra iš tiesų. Vadinasi, Džordžija kalbėjo apie ją. Kodėl maniau, kad tai Elisa?

Ar Kris padėjo sukilėliams įsigauti į rūmus? Ar nurodė, kur rasti daiktus, kurių jie ieškojo? Rūmuose turėjau paslapčių, bet man niekad nedingtelėjo, kad ir kitos merginos ką nors slepia. Reikėjo susiprotėti.

Tad ką dabar galėjau pasakyti? Jeigu tarp Maksono ir Kris tikrai užsimezgė ryšys, bet koks mėginimas ją demaskuoti būtų atrodęs paskutinė beviltiška pastanga laimėti. Net jeigu tai būtų padėję, nenorėjau šitokiu keliu gauti Maksono.

Norėjau, kad jis žinotų, jog jį myliu.

Kažkas pabeldė į duris, bet aš nepakviečiau užeiti. Netroškau, kad Kris ateitų aiškintis ar kokia kita mergina mėgintų parsitempti į pobūvį. Vis dėlto atsistoju ir

patraukiau prie durų.

Už jų išvydau Maksoną su prikimštu voku ir mažu ryšuliuku, įvyniotu į dovanų popierių.

Po akimirkos supratau, kad mūsų santykiai nepakito. Rodos, erdvė aplink mus stebuklingai įsielektrino, suvokiau, kaip baisiai jo pasiilgau.

– Sveika, – tarė princas šiek tiek sutrikęs, tarsi nesumodamas, ką pridurti.

– Sveikas.

Stebeilijome vienas į kitą.

– Ar nori užeiti? – pakviečiau.

– Hmm... Taip, noriu.

Kažkas buvo ne taip. Maksonas atrodė pasikeitęs, rodos, nervinosi.

Pasitraukiau į šalį, leisdama jam įeiti. Jis apsižvalgė po kambarį, tarsi jame būtų kas nors pakitę nuo tada, kai paskutinį kartą matė.

Tada pažiūrėjo į mane.

– Kaip jautiesi?

Supratau, kad princas veikiausiai turi galvoje mano tėčio mirtį, ir priminiau sau, kad *Atrankos* pabaiga yra ne vienintelis pokytis mano pasaulyje.

– Gerai. Man vis atrodo, kad tėtis gyvas, ypač dabar, kai esu čia. Rodos, galėčiau parašyti laišką, ir jis gautų jį.

Maksonas užjaučiamai nusišypsojo.

– Kaip laikosi tavo šeima?

Atsidusau.

– Mama gniaužia sielvartą savyje, Kena laikosi tvirtai kaip uola. Labiausiai graužiasi Mei ir Džeradas, man neramu dėl jų. Kota kupinas pagiežos. Tarsi iš viso nebūtų mylėjęs tėvo; aš to nesuprantu, – prisipažinau. – Juk pažinojai mano tėvą, jis buvo toks mielas žmogus.

– Tikrai buvo, – sutiko Maksonas. – Džiaugiuosi bent jau su juo susipažinęs. Tu daug ką paveldėjai iš jo.

– Nejaugi?

– Be abejo! – Maksonas paėmė ryšuliuką ir voką, o laisvą ranką apkabino mane. Tada nusivedė prie lovos ir atsisėdo greta. – Pirmiausia paveldėjai humoro jausmą. Ir atkaklumą. Kai mudu kalbėjomės per šeimų apsilankymą, jis mane taip kamantinėjo, kad net iškaitau. Bet sykiu ir juokavo. Tu irgi niekad nepaleidi manęs nuo kabliuko. Be to, paveldėjai jo akis ir nosį. Netgi retkarčiais nušvintančią optimistišką šypseną. Jis padarė man įspūdį.

Visa esybe gėriau jo žodžius, jie suteikė man stiprybės. Ir tuoj pat dingtelėjo, kad Maksonas neperprato tėvo.

– Noriu tik pasakyti, jog gedėti mirusiųjų yra įprasta, bet gali būti tikra, kad

paveldėjai visus geruosius jo bruožus, – padarė išvadą Maksonas.

Apkabinau jam kaklą, princas laisvą ranka apglėbė mane.

– Ačiū tau.

– Aš tikrai taip manau.

– Žinau, kad manai. Ačiū. – Atsistojau šalia jo, nusprendžiau pakeisti pokalbio temą, kol nesusigraudinau. – Ką ten turi? – paklausiau linktelėdama į voką ir ryšuliuką.

– Ak, – akimirką pamąstęs numykė Maksonas. – Tai tau. Pavėluota kalėdinė dovana.

Jis padavė voką, išsipūtusį nuo sulankstytų popieriaus lapų.

– Ir pats negaliu patikėti, kad duodu tau šitai. Turėsi palaukti, kol išėsiu, tik tada skaityti... bet gali pasilaikyti.

– Gerai, – susidomėjusi tariau, kai princas padėjo voką ant mano naktinio staliuko.

– Kita dovana ne tokia gluminanti, – pasakė žaismingai paduodamas ryšuliuką. – Atleisk, kad taip negražiai įvyniota.

– Visai gražiai, – sumelavau stengdamasi nesijuokti iš susiraukšlėjusio popieriaus ir atplėšiau paketėlį.

Aptikau įrėmintą namo nuotrauką. Ne šiaip namo, o nuostabaus statinio. Jis buvo nudažytas šilta geltona spalva, aplink augo vešli žolė. Vos pažvelgus į nuotrauką man kilo noras pasivaikščioti po tą pievą basai. Dviaukščio namo langai atrodė aukšti ir platūs, pievelę supo ūksmingi medžiai. Ant vieno medžio šakos buvo pakabintos sūpuoklės.

Stengiausi žiūrėti ne į namą, o į pačią nuotrauką. Buvau tikra, kad šis nedidelis meno kūrinėlis padarytas Maksono, nors nesupratau, kada jis ištrūko iš rūmų ir surado tokį namą.

– Nuostabi nuotrauka, – pripažinau. – Pats fotografavai?

– O ne, – Maksonas juokdamasis papurtė galvą. – Dovana yra ne nuotrauka, o namas.

Mėginau susivokti.

– Ką?

– Maniau, norėsi, kad tavo šeima gyventų šalia. Erdvus namas yra netoli nuo rūmų. Tavo sesuo ir nedidelė jos šeima irgi galės įsikurti ten.

– Aš... aš... – spoksojau į princą laukdama paaiškinimo.

Kaip visada kantrus Maksonas išdėstė, ką yra sumanęs, nors tikėjosi, kad ir taip supratau.

– Tu man liepei visas išsiųsti namo. Taip ir padariau. Tiesa, turėjau pasilikti dar vieną merginą, nes tokios taisyklės, bet... sakei, jei galėčiau įrodyti savo meilę tau...

– ...tai pasirinkai mane?

- Žinoma, tave.

Praradau žadą. Visiškai priblokšta, juokiausi, kikenau ir apibėriau Maksoną bučiniiais. Patenkintas tokia reakcija princas atsakė į visus bučinius ir juokėsi kartu su manim.

- Mudu ketiname susituokti? - suklikau ir vėl pabučiavau jį.

- Taip, ketiname, - Maksonas sukrizeno ir leidosi mano glamonėjamas. Suvokiau atsidūrusi jam ant kelių. Neprisiminiau, kaip tai nutiko.

Bučiauvau jį be perstojo... Galiausiai liovėmės kvatotis. Po kiek laiko šypsenos išblėso. Žaismingi bučiniai virto karštesniais. Kai atsitraukusi pažvelgiau princui į akis, išvydau skvarbų, įdėmų žvilgsnį.

Jis prisitraukė mane arčiau, jutau, kaip daužosi jo širdis. Apimta geismo nuvilkau jam švarką. Maksonas kaip galėdamas man padėjo, bet vis tiek nepaleido iš glėbio. Nusispyriau batelius, jie triukšmingai nukrito ant žemės. Jis pasekė mano pavyzdžiu.

Paskui nenutraukdamas bučinio pakėlė mane, užnešė ant lovos ir švelniai paguldė jos viduryje. Princo lūpos slinko mano kaklu, o aš atlaisvinau jam kaklaraištį ir numečiau kažkur prie batų.

- Panele Singer, jūs pažeidžiate daugybę taisyklių.

- Tu esi princas. Gali man tiesiog dovanoti.

Maksonas kimiai sukikeno ir bučiniiais nubėrė kaklą, ausį, skruostą. Ištraukusi marškinius jam iš kelnių ėmiau grabalioti sagas. Jis padėjo man atsegti paskutines, pasikėlė ir nušveitė marškinius į šalį. Kai paskutinį kartą mačiau jį be marškinių, dėl susiklosčiusių aplinkybių neįvertinau kūno grožio. Bet dabar...

Mano pirštai švelniai perbėgo jam per pilvą, gėrėjausi jo tvirtumu. Kai pasiekiau diržą, čiupau už jo ir prisitraukiau Maksoną artyn. Jis noriai pakluso, jo ranka nuslydo mano koja ir stabtelėjo ant šlaunies po suknelės palankais.

Geidžiau Maksono vos ne iki išprotėjimo, nekantravau sužinoti, ar jis irgi geidžia manęs. Nieko negalvodama apkabinau jį ir suleidau nagus į nugarą.

Princas tuoj pat liovėsi mane bučiuoti ir atšlijęs pažvelgė į akis.

- Kas? - sukuždėjau bijodama sugadinti akimirką.

- Ar tau... tau tai ne šlykštu? - paklausė jis nervingai.

- Ką turi galvoje?

- Savo nugarą.

Žiūrėdama tiesiai į akis paglosčiau Maksonui skruostą, norėjau išsklaidyti visas jo abejones.

- Maksonai, kai kurie randai atsidūrė ant tavo nugaros todėl, kad išgelbėjai mane, ir už tai aš tave myliu.

Akimirką princas liovėsi kvėpavęs.

- Ką tu pasakei?

Nusišypsojau.

- Aš tave myliu.

- Prašau pakartoti dar sykį. Aš tiesiog...

Suėmiau jo veidą rankomis.

- Maksonai Skrivai, aš tave myliu. Aš tave myliu.

- Ir aš tave myliu, Amerika Singer. Myliu visa savo esybę.

Maksonas vėl pabučiavo mane, mano rankos nuslydo jo nugara, bet šįsyk jis neįsitempė. Pakišo rankas man po nugara, jaučiau, kaip pirštai grabinėja suknelės sagas.

- Po velnių, kiek sagų turi šis daiktas, - pasiskundė jis.

- Žinau! Tai...

Princas atsisėdo ir uždėjo rankas man ant suknelės ties krūtine. Paskui vienu ryžtingu judesiu nuplėšė drabužį, palikdamas mane vien su apatiniais.

Tylėdamas Maksonas rijo mane akimis. Paskui pažvelgė man į veidą. Nenorėdama nutraukti ryšio, atsisėdau ir išsilaisvinau iš suknelės rankovių. Prireikė šiek tiek laiko, kol ją nusivilkau. Tada mudu su Maksonu atsiklaupėme ant lovos, prisispaudžiau prie jo pusnuoge krūtine ir ėmiau lėtai bučiuoti.

Norėjau likti su juo per naktį, ištyrinėti mudviejų naujai atrastą jausmą. Rodos, visas pasaulis pranyko... kol išgirdome triukšmą koridoriuje. Princas įsispoksojo į duris, regis, laukė, kad šios tuoj pat atsilapos. Tokio įsitempusio, tokio išsigandusio dar nebuvau mačiusi.

- Tai ne karalius, - sukuždėjau. - Tikriausiai kokia nors mergina suklypo eidama į kambarį, o gal tarnaitė ką nors valo. Viskas gerai.

Galiausiai jis giliai atsiduso - nepastebėjau, kad buvo sulaukęs kvėpavimą - ir aukštiekninkas atsigulė ant lovos. Paskui užsidengė ranka akis sykiu suirzęs ir išsekęs.

- Negaliu, Amerika. Tik ne šitaip.

- Juk viskas gerai, Maksonai. Čia mudviem saugu, - atsiguliau greta ir įsikniaubiau jam į petį.

Jis papurtė galvą.

- Būdamas su tavimi noriu atsikratyti visų suvaržymų. Tu šito nusipelnei. Dabar negaliu to padaryti, - princas žvelgė į tolį. - Atleisk.

- Viskas gerai, - pasakiau nepajėgdama nuslėpti nusivylimo.

- Nenusimink. Noriu patirti su tavimi tikrą medaus mėnesį. Nusivežti tave ten, kur šilta ir nuošalu. Jokių pareigų, jokių kamerų, jokių sargybinių, - Maksonas apvivijo mane rankomis. - Taip bus kur kas geriau. Ir aš tikrai galėsiu tave palepinti.

Kai išgirdau šiuos žodžius, laukimas nebeatrodė toks baisus, bet buvau įpratusi priešgyniauti.

- Tu negali išlepinti manęs, Maksonai. Man nieko nereikia.

Mudviejų nosys beveik lietėsi.

- Ak, žinau. Nesiruošiu dovanoti tau daiktų. Tikriau, - pasitaisė jis, - ketinu, bet turiu galvoje ne tai. Noriu tave mylėti taip karštai, kaip joks vyras dar nėra mylėjęs moters, karščiau, negu kada nors svajojai būti mylima. Pažadu tau šitai.

Princo žodžius lydėjo švelnūs viltingi bučiniai, tokie kaip mūsų pirmasis. Pajutau, kad jis jau vykdo savo pažadą. Sykiu ir bijojau, ir jaudinausi būti šitaip mylima.

- Maksonai...

- Klausau.

- Ar pasiliksi su manimi nakčiai? - paklausiau. Princas kilstelėjo antakį, o aš sukikenu. - Pažadu elgtis dorovingai. Tiesiog... ar nakvosi čia?

Dvejodamas princas pažvelgė į lubas. Galiausiai apsisprendė.

- Nakvosiu. Bet anksti rytą turėsiu išeiti.

- Gerai.

- Sutarta.

Jis nusimovė kelnes ir kojines ir tvarkingai susidėjo drabužius, kad rytą nebūtų susiglamžę. Tada įlipo į lovą ir prisiglaudė pilvu man prie nugaros. Vieną ranką pakišo man po kaklu, kita švelniai apkabino.

Lova rūmuose buvo nuostabi. Pagalvės kaip pūkai, čiužinys prisitaikydavo prie mano kūno formų. Po antklode niekada nesušaldavau ir nesukaisdavau, o naktiniai atrodė tokie lengvi lyg pasiūti iš oro.

Bet niekada nesijaučiau taip puikiai kaip Maksono glėby.

Jis meiliai pabučiavo man už ausies.

- Saldžių sapnų, mano Amerika.

- Aš tave myliu, - tyliai pasakiau.

Princas apkabino mane stipričiau.

- Ir aš tave.

Gulėjau ramiai norėdama pasimėgauti akimirkos laime. Netrukus Maksonas ėmė kvėpuoti lėtai ir lygiai. Jis užmigo.

Princui būdavo labai sunku užmigti.

Matyt, jis pasijuto saugiai, saugiau, negu įsivaizdavau. Nors labai jaudinausi, ką pasakys jo tėvas, ir aš pasijutau saugiai.

Atsidusau ir pažadėjau sau rytoj papasakoti Maksonui apie Aspeną. Šitai reikėjo padaryti iki sužadėtuvių ceremonijos. Buvau tikra, kad dabar žinau, kaip geriausia viską jam paaiškinti. O kol kas mėgavausi mažyčiu ramybės tarpsneliu, saugiai ilsėjaisi mylimo vyro glėbyje.

Dvidešimt aštuntas skyrius

Pabudau jausdama, kad Maksonas laiko mane apkabinęs. Apie vidurnaktį galiausiai padėjau galvą jam ant krūtinės, ausyje atsimušė lėtas jo širdies plakimas.

Netardamas nė žodžio princas pabučiavo mane į viršugalvį ir prisitraukė arčiau. Negalėjau patikėti, kad tai tikra. Buvau drauge su Maksonu, jis pabudo mano lovoje. Širyt turėtų įteikti man žiedą...

– Galėtume taip atsibusti kiekvieną rytą, – sumurmėjo jis.

– Skaitai mano mintis, – sukriзенau.

Princas patenkintas atsiduso.

– Kaip jautiesi, mano brangioji?

– Norėčiau vožtelėti už tokį kreipinį, – kumštelėjau jam į nuogą pilvą.

Nusišypsojęs Maksonas užsiropštė ant manęs, paskui atsisėdo.

– Gerai jau. Tad kaip į tave kreiptis: mano mieloji, mano brangute, mano meile?

– Tinka visi kreipiniai, jeigu bus skirti vien man, – atsakiau glostydama jam krūtinę ir pečius. – O kaip man tave vadinti?

– Savo karališkuoju sutuoktiniu. Deja, šito reikalauja įstatymas, – glostydamas mane Maksonas aptiko jautrią vietelę kakle.

– Nereikia! – pasakiau mesdamasi į šalį.

Jis į tai atsakė pergalinga šypsena.

– Tu bijai kutulio!

Nekreipdamas dėmesio į mano prieštaravimus princas ėmė bėgioti pirštais po mano kūną, priversdamas krykšti nuo žaismingų prisilietimų.

Vos porą kartų sucipusi lioviausi. Pro duris atkišęs ginklą įvirto sargybinis.

Suklikau ir čiupau paklodę norėdama prisidengti. Taip išsigandau, kad tik po akimirkos suvokiau, jog į mane žvelgia skvarbios Aspeno akys. Nuo tokio pažeminimo užsiliepsnojo skruostai.

Regis, buvo priblokštas ir jis. Nesugebėjo suregzti sakinio, akys lakstė nuo Maksono vienais apatiniais prie manęs, besidangstančios paklode.

Mano apdujimą išblaškė kimus juokas.

Buvau persigandusi, o princas jautėsi visai nerūpestingai. Tiesą sakant, buvo patenkintas šitaip užkluptas. Kai prakalbo, jo balsas atrodė šiek tiek pasipūtėliškas.

– Patikinu jus, Legeri, kad Amerikai visiškai saugu.

Aspenas atsikrenkštė nebepajėgdamas daugiau žiūrėti į mus.

- Žinoma, Jūsų Aukštybe, - nusilenkė ir išėjo uždarydamas duris.

Aimanuodama kritau ant pagalvių. Dingojosi, kad šito neišgyvensiu. Būtinai reikėjo pasakyti Aspenui apie savo jausmus, kai skridome lėktuvu, juk turėjau tokią progą.

Maksonas apkabino mane.

- Nesijaudink. Juk buvome ne nuogi. Taip gali nutikti ir ateityje.

- Jaučiuosi labai pažeminta, - sudejavau.

- Kad buvai užklypta lovoje su manim? - princo balse buvo girdėti nusivylimas.

Atsisėdau ir pažvelgiau į jį.

- Ne! Tai ne dėl tavęs. Tiesiog, mano manymu, mes stokojame privatumo, - nulenkiau galvą ir ėmiau žaisti su išsipešusiu apkloto siūleliu.

Maksonas švelniai paglostė man skruostą.

- Atleisk.

Pakėliau akis į prinčą, jo balsas buvo labai nuoširdus, negalėjau į tai nekreipti dėmesio.

- Žinau, kad tau bus sunku, bet žmonės nuo šiol stebės mudviejų gyvenimą. Kelerius pirmuosius metus jie atkakliai kišis į mūsų reikalus. Visi karaliai ir karalienės turi susilaukti vaikų. Kai kuriems tai nesudaro keblumų. Mano motinai sunkiai sekėsi pastoti, todėl karalius su karaliene norės būti tikri, kad mudu susilauksim įpėdinių.

Maksonas nutilo, jo akys nuslydo nuo mano veido ir įsmigo į dėmelę ant lovos.

- Nesirūpink, - atsakiau glostydama jam skruostą. - Nepamiršk, kad esu iš penktos kastos. Mano genai tikrai geri. Viskas bus puiku.

Jis nusišypsojo puse lūpų.

- Tikrai šito tikiuosi. Iš dalies dėl to, kad mūsų pareiga susilaukti palikuonių. Bet ir todėl, kad... Su tavimi, Amerika, noriu gyventi visavertį gyvenimą. Atostogauti, švęsti gimtadienius, našiai dirbti paprastomis dienomis, o savaitgaliais tinginiauti. Noriu išvysti savo stalą, išsterliotą riešutų sviestu. Noriu laidyti slaptus, tik mudviem suprantamus juokelius, pyktis ir taikytis. Trokštu gyventi su tavimi.

Staiga kelios paskutinės minutės išgaravo man iš galvos. Stiprėjanti šiluma krūtinėje išsklaidė visa kita.

- Aš irgi šito noriu, - patikinau Maksoną.

Jis nusišypsojo.

- Ką manai, jeigu po poros valandų oficialiai paskelbčiau apie mūsų sužadėtuves?

Gūžtelėjau pečiais.

- Rodos, šiai dienai nesu nieko numačiusi.

Princas parvertė mane ant lovos ir apipylė bučiniais. Troškau būti šitaip

bučiuojama valandų valandas, bet pakako to, kad mudu jau matė Aspenas. Jei tarnaitės irgi šitai pamatys, nieku gyvu nepajėgsiu jų užčiaupti.

Maksonas apsirengė, aš užsimečiau chalata. Gal vėliau šis nutikimas pasirodys juokingas. Žiūrėdama, kaip princas pridengia randuotą nugarą marškiniais, negalėjau galvoti apie nieką kitą, viskas atrodė neįtikima. Nenorėjau tapti princese, bet dabar jaučiausi be galo laiminga.

Atsisveikindamas princas dar sykį pabučiavo mane, tada atidarė duris ir dingo. Skirtis su juo buvo sunkiau, nei tikėjausi. Pasakiau sau, kad belieka palaukti keletą valandų ir kad tikrai verta pakentėti.

Prieš uždarydama duris nugirdau Maksoną sukuždant:

- Pareigūne, panelė tikisi jūsų diskretiškumo.

Atsakymo neišgirdau, bet galėjau įsivaizduoti, kaip niūriai linktelėjo Aspenas. Stovėjau kambaryje prie durų svarstydamą, ką pasakyti ir ar apskritai reikia ką nors sakyti. Laikas slinko, bet suvokiau turinti pasikalbėti su Aspenu. Negalėjau žengti pirmyn ir pasižadėti Maksonui, pirmiau nepasišnekėjusi su Aspenu. Giliai atsikvėpiau ir neramiai pravėriau duris. Jis kryptelėjo galvą, nes koridoriuje sklido balsai. Galiausiai kaltinamai pažvelgė į mane - buvau priblokšta sunkaus jo žvilgsnio.

- Atleisk, - sukuždėjau.

Aspenas papurtė galvą.

- Žinojau, kad tai neišvengiama, bet vis tiek buvau pritrenktas.

- Man reikėjo išpėti tave, - tariu išeidama į koridorių.

- Tai nesvarbu. Tiesiog negaliu patikėti, kad mylėjaisi su Maksonu.

Uždėjau rankas jam ant krūtinės.

- Prisiekiu, Aspenai, nesimylėjau.

O tada per akimirką viskas žlugo.

Laikydamas už rankos Kris iš už kampo išniro Maksonas. Jis įsispitrėjo į mane, prisiglaudusią prie Aspeno, tarsi ieškančią, kaip apsiginti. Atsitraukiau, bet per lėtai. Aspenas grįžtelėjo į Maksoną pasirengęs aiškintis, bet buvo taip apstulbęs, kad negalėjo praleisti nė žodžio.

Kris žioptelėjo ir kaipmat užsidengė burną ranka. Žiūrėdama į sutrikusias Maksono akis purčiau galvą, mėginau be žodžių paaiškinti, kad įvyko nesusipratimas.

Po akimirkos princas susitvardė ir atgavo išorinę ramybę.

- Sutikau Kris koridoriuje. Ir ėjau čia paskelbti jums abiem apie savo pasirinkimą iki atvykstant žiniasklaidai. Bet, rodos, dabar teks aptarti ką kita.

Dirstelėjau į Kris. Mane guodė tai, kad jos akyse neišvydau pergalės džiaugsmo. Priešingai, rodos, jai buvo gaila manęs.

- Kris, gal malonėtum tyliai grįžti į savo kambarį? - paprašė Maksonas.

Ji padarė tūpsnį ir nuskubėjo koridoriumi, trokšdama atsidurti kuo toliau nuo mūsų. Giliai atsidusęs Maksonas vėl pažvelgė į mus.

- Aš šitai nujaučiau, - tarė jis. - Įtikinėjau save, kad tai tik vaizduotė, juk tikrai būtum man papasakojusi visą tiesą. Tu turėjai būti sąžininga su manim, - princas pakėlė akis į dangų. - Negaliu patikėti, kad nepaklausiau proto balso. Žinojau tai nuo pat pirmojo mūsų susitikimo. Kaip tu į jį žiūrėdavai, kokia būdavai išsiblaškiusi. Ta prakeikta apyrankė, ta žinutė ant sienos, visi tie kartai, kai maniau tave turįs ir staiga vėl prarasdavau... vis tai dėl tavęs, - princas atsigrėžė į Aspeną.

- Tai mano kaltė, Jūsų Šviesybe, - pamelavo jis. - Aš ją persekiojau. Amerika aiškiai pasakė, kad jai reikia tik jūsų, bet aš vis tiek neatstojau nuo jos.

Neatsakęs į Aspeno atsiprašėjimus Maksonas priėjo prie jo ir pažvelgė į akis.

- Koks tavo vardas?

Jis nurijo seilę.

- Aspenas.

- Aspenas Legeris, - tęsiamai ištare princas. - Dink man iš akių, kol neišsiunčiau mirti į Naująją Aziją.

Aspeni užgniaužė kvapą.

- Jūsų Aukštybe, aš...

- NEŠDINKIS!

Dirstelėjęs į mane Aspenas pasisuko eiti.

Stovėjau tyliai ir nekrutėjau, bijojau pažvelgti Maksonui į akis. Kai galiausiai išdrįsiau, jis parodė smakru mano kambario pusėn. Įėjau vidun, o jis atsekė iš paskos. Atsigrėžusi išvydau, kaip jis uždaro duris ir persibraukia plaukus ranka. Princas grįžtelėjo į mane, paskui jo akys nukrypo į nepaklotą lovą. Jis nusijuokė pats sau.

- Ar seniai? - tyliai paklausė vis dar tvardydamasis.

- Ar prisimeni tą kivirčą... - prabilau.

Maksonas mane nutraukė.

- Amerika, mes kivirčydavomės nuo pat tos dienos, kai susitikome! Būk konkretesnė!

Mane nukratė drebulys.

- Po Kris vakarėlio.

Princas išpūtė akis.

- Vadinasi, nuo tada, kai Legeris pradėjo eiti tarnybą rūmuose, - sarkastiškai pasakė princas.

- Atleisk, Maksonai. Iš pradžių gyniau Aspeną, o paskui save. Kai buvo nuplakta Marli, bijojau tau atskleisti tiesą. Būgštavau, kad prarasiu tave, - maldaujamai

ištariau.

- Mane? Prarasi mane? - apstulbęs klausė jis. - Tu grįši namo nieko nelaimėjusi, tapusi aukštesnės kastos nare ir turinti vyrą, kuris visą laiką sekiojo paskui tave! Amerika, tai aš šiandien visko netekau!

Nuo princo žodžių man užgniaužė kvapą.

- Išsiunti mane namo?

Maksonas pažiūrėjo į mane kaip į kvaišą, kad išdrįsau to paklausti.

- Kiek kartų dar tau leisiu sudaužyti man širdį, Amerika? Negi manai, kad aš tave vesiu, padarysiu savo princese, kai šitiek primelavai apie mudviejų santykius? Nenoriu kankintis iki pat gyvenimo pabaigos. Suprask, viso šito man jau gana.

Pratrūkau raudoti.

- Maksonai, prašau man atleisti. Viskas ne taip, kaip atrodo iš šalies. Prisiekiu. Aš tave myliu!

Jis priėjo prie manęs žvelgdamas tuščiomis akimis.

- Iš visų melų, kurių man pripasakojai, šitas žeidžia labiausiai.

- Tai ne.... - jo žvilgsnis nutildė mane.

- Liepk tarnaitėms pasistengti iš visų jėgų. Turi atrodyti gražiai.

Princas išėjo pro duris nusinešdamas mano ateitį, kurią prieš valandėlę laikiau rankose. Grįžau į kambarį susiėmusi už paširdžių. Dingojosi, kad širdis plyšta iš skausmo. Priėjau prie lovos ir atsiguliau ant šono, nes nebepajėgiau stovėti.

Raudojau tikėdamasi, kad iki ceremonijos skausmas išnyks. Kaip šitai ištversiu? Žvilgtelėjau į laikrodį, norėjau sužinoti, kiek man liko laiko... ir išvydau storą voką, praėjusį vakarą duotą man Maksono.

Nusprendžiau, kad tai paskutinė žinia iš jo, ir apimta nevilties perlaužiau antspaudą.

Dvidešimt devintas skyrius

Gruodžio 25 d. 16.30 val.

Branči Amerika,

nuo tavo išvykimo praėjo septynios valandos. Dusyk buvau beeinąs į tavo kambarį paklausti, kaip patiko dovanos, bet prisimindavau, jog tavęs rūmuose nėra. Taip pripratau prie tavo artumo, kad keista nematyti tavęs šalia ar žingsniuojančios rūmų koridoriais. Porą kartų rengiausi paskambinti, bet nenoriu pasirodyti egoistas. Nenoriu, kad pasijustum kaip narve. Prisimenu, kaip pirmąjį vakarą rūmuose tu taip sakei. Manau, laikui bėgant, pasijutai laisvesnė, ir aš nė už ką nevaržysiu tos laisvės. Kol grįši, turiu imtis kokio nors darbo.

Nusprendžiau atsisėsti ir parašyti tau, vyliausi, kad šitaip pasikalbėsiu su tavimi. Iš dalies tai pasiteisino. Galiu įsivaizduoti tave sėdinčią čia, besišypsančią iš mano sumanymo, galbūt purtančią galvą, kad esu toks paikas. Kartais šitaip darai, tiesa? Mėgstu tokią tavo veido išraišką. Tu vienintelė elgiesi taip, kad aš nebesijaučiu beviltiškas. Šypsaisi dėl keistų mano būdo bruožų, taikstaisi su jais ir nenustoji būti mano drauge. Praėjo tik septynios valandos, o aš to jau ilgiuosi.

Spėliuju, ką dabar veiki. Turbūt jau perskridai šalį, pasiekei namus ir esi saugi. Tikiuosi, kad esi saugi. Negaliu įsivaizduoti, kaip džiaugiasi tavęs sulaukusi šeima. Galiausiai sugrįžo mylima duktė!

Vaizduotėje piešiu tavo namus. Pasakojai man, kad jūsų namas nedidelis, kad turi namelį medyje, kad tavo tėtis ir sesuo tapo garaže. Paskui leidžiu mintims plaukti laisvai. Įsivaizduoju, kaip sėdi apglėbusi sesutę ar spardai kamuolį su mažuoju broliuku. Ar žinai, kad viską prisimenu? Esi sakiusi, kad broliukas mėgsta žaisti kamuoliu.

Įsivaizduoju įeinąs į tavo namus drauge su tavimi. Man patiktų pamatyti, kur užaugai. Norėčiau išvysti aplink bėgiojantį tavo broliuką ar būti apkabintas tavo mamos. Būtų malonu susipažinti su tavo artimaisiais, kurie nebuvo atvykę į rūmus. Girdėti gurgždant grindis ir trinksint duris. Norėčiau sėdėti svetainėje ir užuosti iš virtuvės sklindančius kvapus. Manau, kad tikri

namai turi būti pilni gaminamo valgio aromato. Visiškai nieko nedirbčiau. Nesukčiau galvos dėl kareivių, biudžeto ar derybų. Sėdėčiau su tavim, fotografuočiau skambinančią pianiną. Kaip ir sakei, abudu priklausytume penktai kastai. Pietaučiau kartu su tavo šeima, visi kalbėtų vienas per kitą, o ne kuždėtųsi laukdami savo eilės. Galbūt miegočiau svečių lovoje ar ant sofos. Jei leistum, įsitaisyčiau ant grindų greta tavęs.

Retkarčiais apie tai svajoju – užmigti greta tavęs, kaip nutiko slėptuvėje. Tada buvo jauku klausytis lygaus tavo kvėpavimo, justti tavo artumą ir ramybę, nebebūti vienišam.

Šis laiškas kvailokas, o tu puikiai žinai, kaip nemėgstu apsikvailinti. Bet vis tiek tai darau. Dėl tavęs.

Maksonas

Gruodžio 25 d. 22.35 val.

Brangi Amerika, jau metas gultis, stengiuosi atsipalaiduoti, bet negaliu. Galvoju tik apie tave. Baisiai bijau, kad kas nors tavęs nenuskriaustų. Žinau, man būtų pranešta, jei tau kas nors nutiktų, bet jaučiuosi apimtas savotiškos paranojos. Kaskart, kai ateina tarnas su pranešimu, mano širdis akimirką stabteli. Baiminuosi blogiausio: kad pradingai. Kad nebegrįši. Labai noriu, kad būtum čia. Tiesiog trokštu pamatyti tave.

Tu niekada neperskaitysi šių laiškų. Juose aš labai nusižeminu.

Noriu, kad grįžtum namo. Vis galvoju apie tavo šypseną ir būgštauju daugiau jos nepamatysi.

Amerika, viliuosi, kad grįši pas mane.

Linksmų Kalėdų.

Maksonas

Gruodžio 26 d. 10.00 val.

Brangi Amerika, tikras stebuklas, kad išmiegojau visą naktį. Galiausiai pabudęs įtikinau save, jog nuogąstauju be reikalo. Prisiekiu, kad šiandien susitelksiu į darbą ir liausiuosi nerimauti dėl tavęs.

Papusryčiavau ir turėjau daugybę susitikimų, paskui mane užplūdo mintys

apie tave. Pasiskundžiau sergąs ir pasislėpiau savo kambaryje parašyti tau laiško. Tikiuosi pasijusti, tarsi būtum šalia.

Esu didelis savanaudis. Šiandien tu palaidosi tėtį, o aš tesvajoju, kaip susigražinus tave. Žiūrėdamas į rašalu išvedžiotas raides jaučiuosi lyg tikras mulkis. Tu esi ten, kur ir turi būti. Turbūt jau minėjau, kad esu tikras, jog labai padedi savo šeimai.

Nuo tada, kai susipažinome, tapai daug stipresnė – nesakiau tau šito, nors turėjau pasakyti. Nesu toks pasipūtęs ir netikiu, kad šitai susiję su manim, bet konkursas pakeitė tave. Ir mane. Iš pat pradžių tau nestigo drąsos, vėliau jos pagausėjo, ji savotiškai nusiglundino. Anksčiau įsivaizdavau tave kaip merginą su pilnu krepšiu akmenų, pasirengusią sviesti juos į kiekvieną priešą, pastosiantį kelią. Dabar tu pati tapai kaip akmuo. Esi tvirta ir ryžtinga. Lažinuosi, kad tavo namiškiai šitai mato. Turėjau tau tai pasakyti. Viliuosi, kad greitai grįši – tada taip ir padarysiu.

Maksonas

Gruodžio 26 d. 19.40 val.

*Brangi Amerika,
prisimenu mūsų pirmąjį bučinį. Tikriausiai reikėtų kalbėti apie pirmuosius bučinius. Geriausiai prisimenu antrąjį, tą, kurio pati troškai. Ar kada nors tau sakiau, kaip jaučiausi tą naktį? Žinoma, tai buvo ne pirmasis bučinyš mano gyvenime, bet pirmasis su tavimi. Esu matęs pasaulio, Amerika, galiu nukeliauti į atokiausius planetos kampelius. Bet dar nebuvo patyręs tokio nuostabaus ir sykiu skausmingo dalyko kaip tas bučinyš. Norėjau pagauti jį tinkleliu ar įdėti į knygą. Troškau jį išsaugoti, kad galėčiau pasidalyti su pasauliu, pasakyti visatai: štai į ką tai panašu; taip pasijunti krisdamas.*

Šie laišakai atrodo tokie trikdantys. Sudeginsiu juos iki tau grįžtant namo.

Maksonas

Gruodžio 27 d. vidurdienis

*Amerika,
turiu papasakoti tai pats, antraip vis tiek išgirsi iš tarnaitės. Galvoju apie tavo įpročius. Kartais vaikščiodama po rūmus tu niūniuoji ar dainuoji. Sykais, kai ateinu į tavo kambarį, dar koridoriuje išgirstu melodijas, kurias saugai*

širdyje. Be jų rūmai atrodo tušti.

Ilgiuosi ir tavo kvapo. Pasiilgstu tavo kvėpalų aromato, pasklindančio nuo plaukų, kai purtai galvą ir juokiesi, dvelkiančio nuo tavo odos, kai vaikštinėjame sode. Nuo jo aš tarsi apsvaigstu. Taigi nuėjau į tavo kambarį ir pasipurškiau nosinę tavo kvėpalais. Dar vien paika išmonė, padedanti vaizduotis, kad esi čia. Merė užklupo mane išeinantį iš kambario. Nenutuokiu, ko jai ten reikėjo, juk tavęs nėra; išvydusi mane sukliko, ir kaipmat atbėgo sargybinis. Pamanė, kad nutiko kas nors blogo. Jis tvirtai laikė ginklą, akys laidė žaibus. Vos nebuvo užpultas. Dėl to, kad pasiilgau tavo kvapo.

Gruodžio 27 d. 23.00 val.

Mano brangioji Amerika,
nesu rašęs meilės laišku, tad atleisk, jei šis tau pasirodys nevykęs...

Paprasčiausia būtų pasakyti, kad aš tave myliu. Bet, tiesą sakant, jaučiu tau kur kas daugiau. Aš tavęs geidžiu, Amerika. Man tavęs reikia.

Slepiu savo jausmus nuo tavęs iš baimės. Būgštauju, jei atskleisiu juo visus iš karto, šitai tave ims slėgti, ir pabėgsi. Nuogąstauju, kad kurioje nors tavo širdies kertelėje esama meilės kitam vyrui, ir ta meilė niekada neužges. Bijau vėl padaryti klaidą, tokią didžiulę, kad užsisklęsi savo pasaulyje. Jokios mokytojo pastabos, tėvo plakimas, jokia atskirtis jaunystėje neįskaudino manęs taip kaip tavo atsiribojimas.

Neduođa ramybės mintis, kad jis gali vėl pasireikšti ir sugniuždyti mane. Todėl pasilieku teisę rinktis. Būgštauju, kad jos atsisakęs išvysiu tave sunertomis ant krūtinės rankomis. Pasakysi, kad būsi man gera draugė, bet ne partnerė, ne karalienė, ne žmona.

Labiausiai už viską pasaulyje trokštu, kad taptum mano žmona. Aš tave myliu. Ilgą laiką bijojau šitai pripažinti, bet dabar esu tuo tikras.

Mane labai nuliūdino tavo tėvo mirtis, sielvartas, kurį tau tenka patirti, ir tuštuma, kuri atsivėrė tau išvykus. Bet džiaugiuosi, kad pamatysi savo šeimą. Nežinau, kiek laiko man būtų reikėję apsispręsti, jeigu nebūčiau patyręs, ką reiškia būti be tavęs. Dabar esu visiškai tikras, kad negaliu be tavęs gyventi. Norėčiau būti menininkas kaip tu, kad galėčiau rasti būdą pasakyti tau, kokia man esi brangi. Amerika, mano meile, tu tarsi besiskverbianti pro medžių šakas saulės šviesa. Tu esi juokas, nugalintis liūdesį. Švelnus vėjelis karštą dieną. Tu išsklaidai sutrikimo miglą ir suteiki aiškumą.

Tu nesi visas pasaulis, bet darai jį geresnį. Be tavęs aš tik egzistuočiau, ir

tiek.

Sakei, kad, norint viską sutvarkyti, vienam iš mūsų teks atlikti didelį šuolį siekiant pasitikėjimo. Rodos, supratau, kad teks persokti tarpekli, ir viliuosi, jog lauksi manęs kitoje jo pusėje.

Myliu tave, Amerika.

Amžinai tavo

Maksonas

Trisdešimtas skyrius

Didysis kambarys buvo sausakimšas. Bent vieną kartą svarbiausieji asmenys buvo ne karalius ir karalienė, o Maksonas. Ant neaukštos pakylos stovėjo išraižytas stalas. Prie jo susėdome trise: princas, Kris ir aš. Sėdėjimo tvarka man atrodė apgaulinga. Buvau Maksonui iš dešinės. Visada maniau, kad sėdėti iš dešinės yra gerai, kad tai garbinga vieta. Princas kalbėjosi tik su Kris. Tarsi būčiau nežinojusi, kas manęs laukia.

Dairydamasi po kambarį mėginau apsimesti laiminga. Jis buvo pilnas žmonių. Kampe stovėjo Gavrilas ir pasakojo priešais kamerą, kas nutiko.

Ešlė nusišypsojo ir pamojavo man, Ana pamerkė akį. Linktelėjau joms, iš jaudulio negalėdama pratarti nė žodžio. Kambario gilumoje prie atskiro stalo sėdėjo Augustas, Džordžija ir keletas Šiaurės sukilėlių, apsivilkusių ganėtinai švariais drabužiais. Be abejonės, Maksonas norėjo, kad jie pamatytų jo išrinktąją. Nė nenutuokė, kad jo išrinktoji priklauso jiems.

Sukilėliai neramiai žvalgėsi po kambarį tarsi bijodami, kad bet kurią akimirką apsaugininkai gali juos atpažinti ir pulti. Sargybiniai atrodė išsiblaškę ir nekreipė į juos dėmesio. Tiesą sakant, pirmą kartą pamačiau karius tokius atsipalaidavusius, jų akys klydinėjo po kambarį, ir tik keli buvo labai susirūpinę. Pora buvo nesiskutę ir atrodė išties netvarkingai. Nustebau, nes Maksono sužadėtuovės buvo svarbus įvykis. Gal sargybiniai tiesiog labai skubėjo?

Mano akys nukrypo į karalienę Amberli. Ji šnekučiavosi su seseria Adele ir būreliu jos vaikų. Karalienė švytėjo. Ji labai ilgai laukė šios dienos. Amberli mylės Kris kaip savo dukrą. Pajutau didžiulį pavydą.

Pasigrėžiau ir nužvelgiau *Atrankos* merginų veidus. Šįsyk mano akys įsmigo į Selestę. Jos akyse perskaičiau aiškų klausimą: ko nerimauji? Vos vos papurčiau galvą duodama jai žinoti, kad pralaimėjau. Ji man šyptelėjo ir vien lūpomis ištare „viskas bus gerai“. Linktelėjau mėgindama patikėti. Kvatodamasi iš kažkieno pokšto Selestė nusigrėžė, o aš galiausiai pažvelgiau į dešinę, į veidą sargybinio, stovinčio arčiausiai mūsų stalo.

Aspenas irgi atrodė išsiblaškęs. Jis žvalgėsi po kambarį kaip dauguma uniformuotų vyrų, regis, stengdamasis ką nors suprasti. Tarsi mintyse dėliodamas dėlionę. Troškau, kad pažvelgtų į mane, galbūt be žodžių pasakytų, kas jį jaudina,

bet jo akys klydinėjo kitur.

- Stengiesi susitarti dėl vėlesnio susitikimo? - paklausė Maksonas, ir aš staigiai atlošiau galvą.

- Ne, žinoma, ne.

- Galų gale tai nesvarbu. Šią popietę atvažiuos Kris šeima, tada bus surengta kukli šventė, o taviškiai galės vežtis tave namo. Jie nenorės, kad pralaimėjusi liktum viena. Gali prikrėsti kvailysčių.

Princas kalbėjo šaltai ir santūriai. Visai nepriminė tikrojo Maksono.

- Jei nori, pasilaikyk namą. Už jį jau sumokėta. Norėčiau atgauti savo laiškus.

- Aš juos perskaičiau, - sukuždėjau. - Jie nuostabūs.

Maksonas suirzo, tarsi būčiau iš jo šaipiusis.

- Neįsivaizduoju, ką sau maniau juos rašydamas.

- Prašau taip nekalbėti. Būk geras. Aš tave myliu, - mano veidas persikreipė.

- *Nedrįsk šitaip elgtis*, - pro sukąstus dantis iškošė Maksonas. - Prisiklijuok šypseną ir išlaikyk iki paskutinės akimirkos.

Nurijau ašaras ir blankiai šyptelėjau.

- Šitaip geriau. Kol nepaliksi kambario, turi taip ir atrodyti, supratai? - linktelėjau, ir Maksonas pažvelgė man į akis. - Būsiu patenkintas, kai išnyksi.

Išspjovus paskutinius žodžius princo veidą vėl nušvietė šypseną, jis atsigrėžė į Kris. Trumpam nudūriau akis į skreitą, stengiausi lygiai kvėpuoti ir nutaisyti narsų veidą.

Pakėlusi akis nedrįsau tiesiai į ją nors pažvelgti. Turbūt Maksonas nesuteiks man galimybės išsakyti paskutinį norą. Tad sutelkiau žvilgsnį į kambario sienas. Tada pastebėjau, kad dauguma sargybinių, tarsi gavę kažkokį ženklą, pasitraukė nuo jų. Paskui iš kišenių išsitraukė raudonos medžiagos raiščius ir apsvyniojo jais galvas.

Visiškai priblokšta pamačiau, kaip raudonraištis sargybinis užėjo Selestei už nugaros ir paleido kulką jai į pakaušį.

Tuo pat metu orą perskrodė klyksmai, nuaidėjo šūviai. Kambarį užtvindė kimios sužeistųjų dejonės, velkamų kėdžių brūžavimas. Žmonės trankėsi į sienas, kilo panika, visi stengėsi kuo greičiau pabėgti, bet nevikriai judėjo su aukštakulniais ir kostiumais. Šaudydami sukilėliai šaukė, dėl to kilo dar didesnė sumaištis. Spoksojau sustingusi, per akimirką išvydau daugiau mirčių, nei galėjau įsivaizduoti. Dairiausi karaliaus ir karalienės, bet šie buvo dingę. Mane pagavo baimė - nežinojau, ar jiems pavyko pabėgti, ar jie pakliuvo sukilėliams į nagus. Žvalgiausi Adelės ir jos vaikų. Jų niekur nebuvo matyti, tai atrodė dar blogiau nei pamesti iš akių karalių su karaliene.

Šalia manęs Maksonas mėgino nuraminti Kris.

- Gulk ant grindų, - paliepė jai. - Viskas bus gerai.

Pažvelgiau dešinin ieškodama Aspeno ir apstulbau. Jis buvo priklaupęs ant kelio ir prisitaikęs šaudė į minią. Rinkdamasis taikinį turėjo nesuklysti.

Akies kampučiu išvydau raudoną blyksnį. Staiga prieš mus išdygo sukilėlis, persirengęs sargybiniu. Kai šitai supratau, viskas stojo į vietas. Ana man pasakojo, kad sykį buvo taip nutikę, kai sukilėliai gavo sargybinių uniformas ir prasmuko į rūmus. Bet kaip jiems tai pavyko šikart?

Kris dar kartą surikus, man dingtelėjo, kad sargybiniai, išsiūsti saugoti mūsų namiškių, niekur nepabėgo, nepaliko savo postų. Jie buvo nužudyti ir pakasti, o jų drabužiai pavogti. Dabar jais vilkėjo sukilėliai.

Šis suvokimas nėra nepaguodė.

Supratau, kad norėdama išgyventi turiu bėgti. Maksonas su Kris irgi. Nustėrau, kai grėsmingas sukilėlis pakėlė ginklą ir nusitaikė tiesiai į Maksoną. Žiūrėjau į prinčą, o jis į mane. Troškau prašnekti. Vėl atsigrėžiau į ginkluotą vyrą.

Sukilėlio veidas nušvito. Jis nutarė pasilinksminti ir įskaudinti Maksoną, todėl kryptelėjo ginklą kairėn ir nusitaikė tiesiai į mane.

Nė neketinau klykti. Iš siaubo negalėjau pajudėti, bet man prieš akis šmėkstelėjo Maksono švarkas – jis šoko prie manęs.

Kritau ant žemės, tik ne ton pusėn, į kurią būčiau turėjusi kristi. Maksonas prašvilpė pro akis užstodamas mane. Pargriuvusi ėmiau dairytis Aspeno. Jis pribėgo prie stalo, pastūmė mano kėdę, ir ši užvirto ant manęs.

– Pataikiau į jį! – kažkas suriko. – Ieškokit karaliaus!

Išgirdau kelis džiaugsmingus šūksnius. Ir klyksmus. Daugybę klyksmų. Išsivadavusi iš stingulio kurtau nuo įvairiausių garsų. Ant grindų triukšmingai virto kėdės, griuvo kūnai. Sargybiniai šūkalojo įsakymus. Aidėjo šūviai, jų triukšmas užgulė man ausis. Užvirė tikras pragaras.

– Ar tu nesužeista? – paklausė Aspenas per pačią sumaištį.

Rodos, papurčiau galvą.

– Nekrutėk.

Žiūrėjau, kaip Aspenas atsistojęs sustingo ir nusitaikė. Jis šovė keletą kartų sutelkęs žvilgsnį, atsipalaidavusiu kūnu. Iš šaudymo kampo spėjau, kad prie mūsų mėgina prisikasti dar daugiau sukilėlių, bet jiems tai nepavyko.

Greitai apsižvalgęs Aspenas vėl atsigulė ant grindų.

– Ketinu išvesti ją iš čia, kol sukilėliai nenukovė.

Aspenas prišliaužė prie manęs ir čiupo Kris, ši užsidengusi ausis baisiausiai raudėjo. Aspenas kilstelėjo ją už smakro ir skėlė antausį. Kris sustingo tylėdama, bet išklausė Aspeno nurodymų ir dangstydamasi galvą patraukė iš kambario.

Pamažu triukšmas rimo. Tikriausiai žmonės išėjo ar buvo jau mirę.

Paskui pastebėjau iš po staltiesės kyšant koją. O Dieve! Maksonas!

Palindusi po stalu radau ją sunkiai kvėpuojantį, ant marškinių plito didelė raudona dėmė. Žaizda buvo žemiau kairio peties ir atrodė labai rimta.

– Ak, Maksonai, – pravirkau. Nežinodama, ką daryti, suvyniojau suknelės palankus ir prispaudžiau prie žaizdos. Princas silpnai krūptelėjo. – Atleisk man.

Jis ištiesė ranką ir uždėjo ant manosios.

– Ne, tai tu man atleisk, – pasakė. – Vos nesužlugdžiau mums abiem gyvenimo.

– Dabar nekalbėk apie tai. Tiesiog suimk save į rankas, gerai?

– Amerika, pažvelk į mane.

Keliskart sumirksėjusi pažiūrėjau Maksonui į akis. Nors ir kamuojamas skausmo, jis man nusišypsojo.

– Sudaužyk man širdį. Sudaužyk tūkstantį kartų, jei tau taip patinka. Ji vis tiek priklausys tau.

– Tyliau, – raminau sužeistąjį.

– Mylėsiu tave iki paskutinio atodūσιο. Kiekvienas mano širdies tvinksnis skirtas tau. Mirdamas noriu, kad tai žinotum.

– Tu nemirsi, – springau ašaromis.

Princas ištraukė savo ranką iš manosios ir paglostė man plaukus. Prisilietimas buvo švelnus, bet jo užteko suprasti, ko esu prašoma. Pasilenkiau jo pabučiuoti. Į tą bučinį sudėjau visų ankstesnių bučinių patirtį, netikrumą ir viltį.

– Nepasiduok, Maksonai. Aš tave myliu ir meldžiu nepasiduoti.

Princas trūkšmingai įkvėpė oro.

Tada po stalu palindo Aspenas. Ne iškart suvokiau, kad tai jis, ir suklykiau iš baimės.

– Jūsų Aukštybe, Kris yra slėptuvėje, – dalykiškai pranešė sargybinis. – Dabar jūsų eilė. Ar galit atsistoti?

Maksonas papurtė galvą.

– Tik tuščiai švaistytume laiką. Nuvesk ją.

– Bet, Jūsų Aukštybe...

– Tai įsakymas, – tarė princas kaip įstengdamas valdingiau.

Akimirką juodu žiūrėjo vienas kitam į akis.

– Klausau, pone.

– Ne, aš niekur neisiu! – užsispyriau.

– Eisi, – pavargusiu balsu pasakė Maksonas.

– Eime, Mer. Turime paskubėti.

– Aš niekur neisiu!

Tarsi staiga pasveikęs Maksonas kilstelėjo ir sugriebė Aspeną už atlapų.

– Ji turi gyventi. Ar supranti mane? Kad ir kiek tai kainuotų, ji turi gyventi.

Aspenas linktelėjo ir stipriai sugriebė mane už rankos.

- Nereikia! - rėkiau. - Maksonai, prašau tavęs!

- Būk laiminga, - sugargė jis, dar kartą spustelėdamas man ranką; ėmiau klykti, bet Aspenas nusitempė mane.

Kai pasiekėme duris, jis prispaudė mane prie sienos.

- Užsičiaupk! Išgirs sukilėliai. Kuo greičiau nuvesiu tave į slėptuvę, tuo greičiau sugrįšiu gelbėti princo. Daryk, ką liepiu. Ar supratai?

Linktelėjau.

- Gerai, eik pasilenkusi ir kuo tyliau, - tarė Aspenas, išsitraukdamas ginklą ir vilkdamas mane į koridorių.

Mudu apsižvalgėme. Tolimajame koridoriaus gale išvydome žmogų, bėgantį į kitą pusę nuo mūsų. Jam dingus iš akių, pajudėjome. Pasukę už kampo suklopome ant gulinčio sargybinio. Aspenas patikrino jo pulsą ir papurtė galvą. Tada čiupo žuvusiojo ginklą ir atkišo man.

- Ką man su juo daryti? - sukuždėjau apimta siaubo.

- Šaudyti. Bet pirma turi įsitikinti, ar prieš tave draugas, ar priešas. Čia tvyro sąmyšis.

Kelias įtemptas minutes paslapčia slinkome koridoriais ir tikrinome slėptuves. Jos buvo jau užimtos ir užrakintos. Supratau, kad aršiausios kautynės vyksta viršutiniuose aukštuose ir lauke, šūvius ir klyksmus sugėrė rūmų sienos. Kaskart išgirdę kokį nors garsą stabtelėdavome.

Aspenas dirstelėjo už kampo.

- Čia koridorius baigiasi, todėl būk budri.

Linktelėjau. Mudu greitai priėjome koridoriaus galą. Pirmiausia man krito į akis pro langą skaisčiai šviečianti saulė. Nejaugi dangus nežino, kad pasaulis griūva? Kaip šiandien gali šviesti saulė?

- Labai prašau, labai prašau, - kuždėjo Aspenas, rakindamas slėptuvę. Laimė, ši buvo neužimta. - Puiku, - atsiduso jis, atidarydamas duris ir užstodamas pusę koridoriaus.

- Aspenai, aš nenoriu likti čia.

- Reikia likti. Tau turi būti saugu, nes rūpi daugeliui žmonių. Be to, noriu, kad dar šį tą padarytum dėl manęs.

- Ką?

Aspenas pasimuistė.

- Jei man kas nors nutiktų... Noriu, kad pasakytum...

Per jo petį pamačiau šmėstelint raudoną raištį koridoriaus gale. Pakėliau ginklą, nusitaikiau ir pro Aspeną šoviau į atbėgantį sukilėlį. Po akimirkos Aspenas įstūmė mane į slėptuvę ir užtrenkė duris, palikdamas vieną tamsoje.

Trisdešimt pirmas skyrius

Nenutuokiau, kiek ilgai sėdėjau slėptuvėje. Klausiausi, kas vyksta durų, nors ir supratau, kad tai beprasmiška. Kai prieš kelias savaites mudu su Maksonu buvome užrakinti slėptuvėje, pro duris neprasiskverbė nė vienas išorinio pasaulio garsas. Tąsyk rūmai buvo labai nuniokoti.

Vis dėlto turėjau vilties. Gal Aspenas nesužeistas ir bet kurią akimirką gali atrakinti duris. Jis tikrai turi būti gyvas. Tikrai. Aspenas yra tikras kovotojas, visad toks buvo. Nuo mažumės atkakliai priešinosi badui ir skurdui. Pasimirus tėvui, Aspenas išlaikė šeimą. Aš buvau atrinkta dalyvauti *Atrankoje*, Aspenas pašauktas į rūmų sargybinius, bet vis tiek neprarado vilties. Palyginti su tuo, kulka jam nieko nereiškia. Aspeno Legerio nepakirs jokia kulka.

Prispaudusi ausį prie durų meldžiausi, kad išgirsčiau žodį, kvėpavimą ar kitokią bruzdesį. Kaip galėdama stengiausi išgirsti sužeisto Maksono kvėpavimą, užsidengusi akis delnais prašiau Dievo palikti jį gyvą. Be abejonės, visi rūmuose ieškojo princo ir jo tėvų, visus juos derėjo gelbėti pirmuosius. Sargybiniai nieku gyvu neturėjo leisti Maksonui žūti.

O gal ši viltis buvo apgaulinga?

Princas atrodė toks išbalęs, jo rankos paspaudimas toks silpnas.

Būk laiminga.

Maksonas mylėjo mane. Tikrai mylėjo. Aš jį irgi. Nepaisant viso, kas mus skyrė: kastų, klaidų, mūsų nepalaikančio pasaulio, mums buvo skirta būti drauge.

Turėjau būti greta Maksono. Ypač dabar, jam merdint. Nebegalėjau tūnoti slėptuvėje.

Atsistočiau ir ėmiau grabalioti sienas, ieškodama šviesos jungiklio. Kol suradau, keliskart atsitrenkiau į plienines duris. Uždegusi šviesą apžvelgiau slėptuvę. Ji buvo mažesnė už kitas, kuriose man teko glaustis. Čia buvo kriauklė, bet stigo klozeto, tik kibiras kampe. Pasienyje šalia durų stovėjo suoliukas, prie galinės sienos – lentyna su maisto paketais ir antklodėmis. Ant grindų tarsi laukdamas manęs gulėjo šautuvas.

Abejojau, ar tai padės, bet turėjau pamėginti. Pasistačiau suolelį slėptuvės viduryje ir parverčiau ant šono plokštumą į duris. Užsiglaudžiau už jo, norėjau įsitikinti, koks šio baldo aukštis. Suvokiau, kad tai prasta priedanga. Reikėjo

pasitenkinti ir tokia.

Stodamasi užmyniau puošnios suknelės palankus. Suirzusi ėmiau apžiūrinėti lentynas. Plonas peilis tikriausiai buvo skirtas skardinėms atidarinėti ir maistui smulkinti, bet puikiai tiko suknelei patrumpinti. Nelygiai nupjoviau drabužį ties keliais. Iš nupjauto audinio pasidariau diržą ir susijuosiau, kad dėl viso pikto turėčiau kur užsikišti peilį.

Prie suoliuko prikroviau apklotų, baiminausi, kad kulkos gali atšokti. Žvalgiausi po kambarį ieškodama, ką dar galėčiau panaudoti šiam tikslui, bet daugiau nieko nebeaptikau.

Susirangiau už suoliuko, nusitaikiau į spyną, giliai įkvėpiau ir šoviau.

Mažoje erdvėje nuaidėjo kurtinamas trenksmas ir labai mane išgąsdino, nors tikėjausi jo. Įsitikinusi, kad kulkos nešvilpia rikošetu, nuėjau patikrinti durų. Virš spynos išvydau nedidelį įdubimą, buvo matyti keli sluoksniai metalo. Nusiminiau, kad nepavyko pataikyti į pačią spyną, bet vis dėlto šį tą nuveikiau. Jei šausiu į spyną dar kelis kartus, gal pavyks ištrūkti.

Užsiglaudusi už suoliuko pabandžiau pykštelėti dar kartą. Suvarpiau visas duris, bet niekaip nepataikiau į spyną. Apimta nevilties po kurio laiko atsistočiau – vyliausi pataikyti stovėdama. Laimėjau tik tiek, kad rankas supjaustė nuo durų atskilusio metalo gabalėliai.

Išgirdusi spragtelėjimą suvokiau išnaudojusi visus šovinius, bet neišsilaisvinusi. Numečiau šautuvą ir pasileidau prie durų. Trenkiausi į jas visu kūnu.

– Pasiduokit! – rėkiau daužydama duris. – Atsidarykit!

Klykdama trankiau jas kumščiais, bet nieko nelaimėjau.

– Ne, ne, ne! Aš turiu iš čia ištrūkti!

Durys stovėjo kaip stovėjusios, atrodė tylios ir griežtos, tarsi savo ramumu šaipytusi iš mano blaškymosi.

Susmukau ant grindų ir apsiverkiau, galiausiai supratusi, kad nieko negaliu padaryti. Galbūt Aspenas negyvas guli visai čia pat, o Maksonas... tikriausiai jau miręs.

Prisitraukiau kelius prie krūtinės ir atlošiau galvą į duris.

– Jeigu tu gyvas, Maksonai, – sukuždėjau, – leisiuosi vadinama tavo brangiaja. Pažadu neprieštarauti.

Beliko laukti.

Retkarčiais mėgindavau suvokti, kiek valandų, bet nebuvo kaip sužinoti, ar neklystu. Lėtai slenkantis laikas varė iš proto. Dar niekad nesijaučiau tokia bejėgė, nerimas mane žudė.

Rodos, praėjo visa amžinybė, kol išgirdau spragtelint užraktą. Kažkasėjo pas

mane. Neturėjau supratimo, kas, draugas ar priešas, todėl pakėliau tuščią ginklą ir nusitaikiau į duris. Bent jau išgąsdinsiu atėjūną. Durys girgždėdamos prasivėrė, pro koridoriaus langą į slėptuvę plūstelėjo šviesa. Vadinasi, dar ne vakaras? O gal jau kita diena? Prisimerkusi nuo šviesos vis tiek nepaleidau šautuvo iš rankų.

- Nešaukit, panele Amerika! - paprašė sargybinis. - Jums niekas negresia!

- Iš kur man žinoti? Iš kur žinoti, kad nesi vienas iš sukilėlių?

Sargybinis pažvelgė į koridorių ir pamatė artinantis pažįstamą siluetą. Į šviesos ruožą įžengė Augustas ir Gavrilas. Pastarojo kostiumas buvo sudraskytas, bet kruvinais atlake išdidžiai puikavosi segė - tik dabar suvokiau, kad ji nepaprastai panaši į Šiaurinę žvaigždę.

Nenuostabu, kad Šiauriniai sukilėliai tiek daug žinojo.

- Viskas baigta, Amerika. Mes nugalėjome, - patvirtino Augustas.

Palengvėjusia širdimi atsidusau ir numėčiau šautuvą ant žemės.

- Kur Maksonas? Ar jis gyvas? Ar Kris sveika? - apibėriau klausimais Gavrila, tada sutelkiau dėmesį į Augustą. - Mane čia atvedė vienas sargybinis. Jo pavardė Legeris. Gal kartais matėte jį? - žodžiai veržte veržėsi iš burnos, kalbėjau taip greitai, kad buvo sunku suprasti.

Pasijutau keistai apsvaigusi.

- Veikiausiai ją ištiko šokas. Kuo greičiau vesk į ligoninės priestatą, - įsakė Gavrilas, ir sargybinis lengvai pakėlė mane ant rankų.

- Maksonas... - neatlyžau. Bet atsakymo neišgirdau. O gal jo nesulaukusi praradau sąmonę. Nebepreisimenu.

Pabudau ant sulankstomosios lovos. Gėlė subraižytas rankas. Pakėliau vieną iš jų prie akių ir apžiūrėjau. Paviršinės žaizdos buvo išvalytos, gilesnės aptvarstytos. Viskas atrodė gerai.

Atsisėdau ir apsidairiusi suvokiau esanti nedideliame kabinete. Apžvelgiau stalą, ant sienos iškabintus diplomus - jie priklausė daktarui Ašlarui. Negalėjau čia pasilikti. Rūpėjo daug ką išsiaiškinti.

Atidariusi duris supratau, kodėl buvau paguldyta daktaro kabinete. Ligoninės sparnas buvo perpildytas. Nesunkiai sužeistieji gulėjo lovose po du, kiti tarp lovų ant grindų. Sunkiausiai sužeisti buvo paguldyti patalpos gilumoje. Tegu ir sausakimšame ligoninės sparne buvo ramu.

Apžiūrinėjau ligonius, ieškodama pažįstamų veidų. Gal verčiau jų nepamatyti? Ką tai galėtų reikšti - gera ar bloga?

Tjuzdei su Emika apsikabinusios gulėjo vienoje lovoje ir tyliai kūkčiojo. Išvydau kelias iš matymo pažįstamas kambarines. Man einant pro šalį, jos linktelėjo, tarsi būčiau šito nusipelnusi.

Žingsniuodama vis tolyn ėmiau netekti viltis. Tarp sužeistųjų Maksono nebuvo matyti. Jei jis būtų gulėjęs čia, būtų buvęs apsuptas pulko žmonių, pasirengusių įvykdyti kiekvieną jo norą. Tiesa, aš buvau paguldyta atskirame kabinete. Gal Maksonas irgi?

Pamačiau sargybinį abejingu randuotu veidu.

- Ar princas kur nors čia? - tyliai paklausiau.

Jis palengva papurtė galvą.

- Ak!

Įsmigusi kulka ir sudaužyta širdis - du visiškai skirtingi sužalojimai. Bet aš jaučiausi kraujuojanti taip pat, kaip pirmiau kraujavo Maksonas. Jokios siūlės nepagydyt šios žaizdos; šis skausmas niekad nesiliaus.

Neklykiau, bet dingojosi, kad klykia mano siela. Iš akių biro ašaros. Jos nenuplovė gėlos, bet prilijo pažadui.

Maksonai, niekas tavęs nepakeis. Aš užantspaudavau mūsų meilę.

- Mer?

Atsigrėžusi išvydau sutvarstytą vyrą. Jis gulėjo beveik pačiame priestato gale. Tai buvo Aspenas.

Mano kvėpavimas patankėjo, netvirtais žingsniais patraukiau prie jo. Aspenui buvo aptvarstyta galva, pro tvarstį sunkėsi kraujas. Jis buvo nuogas iki pusės, krūtinė keliose vietose nubrozinta, bet labiausiai nukentėjusi koja. Ši buvo storai apmuturiuota tvarsčiu, ant žaizdos šlaunyje negrabiai užklijuoti dar keli tvarsčiai. Aspenas mūvėjo tik šortus, kitą koją dengė paklodė, todėl aiškiai mačiau, kaip sunkiai jis sužeistas.

- Kas tau nutiko? - sukuždėjau.

- Nenorėčiau atgaivinti smulkmenų. Ilgai kovojau, nušoviau kokius šešis ar septynis sukilėlius, bet vienas pataikė man į koją. Daktaras sako, kad tikriausiai galėsiu vaikščioti pasiramsčiuodamas lazda. Bent jau likau gyvas.

Ašaros tyliai riedėjo man per skruostus. Nieko negalėjau padaryti, jaučiausi dėkinga, bet pramaišiu su baime ir neviltimi.

- Mer, tu išgelbėjai man gyvybę.

Atitraukiau akis nuo Aspeno kojos ir pažvelgiau jam į veidą.

- Tavo šūvis išgąsdino sukilėlį, ir aš spėjau iššauti. Jei nebūtum taip padariusi, jis būtų pylęs man į nugarą, ir viskas būtų buvę baigta. Ačiū tau.

Nusišluosčiau akis.

- Tai tu išgelbėjai man gyvybę. Visada gelbsti. Atėjo metas pradėti gražinti skolą.

Aspenas nusišypsojo.

- Mane traukia prie didvyriškų žygių, tiesa?

- Tu visad troškai būti kieno nors riteris tviskančiais šarvais, - palingavau galvą

prisimindama visa tai, ką Aspenas buvo padaręs dėl mylimų žmonių.

- Paklausk manęs, Mer. Kai pasakiau visad tave mylėsiąs, tai ir turėjau galvoje. Jei būtume likę Karolinoje, būtume susituokę ir laimingai gyvenę. Skurdžiai, bet laimingai, - jis liūdnai šyptelėjo. - Bet mudu nelikome Karolinoje. Tu pasikeitei. Aš irgi. Buvai teisi sakydama, kad turėčiau suteikti progą kuriai nors kitai. Nebūčiau dėl to taip jaudinęsis, jei ne visi šie įvykiai. Mer, tave ginti liepia mano prigimtis. Prireikė daug laiko suvokti, kad tu to nebenori. Kai tai atskleidžiau, supratau irgi nebenorįs kovoti dėl tavęs.

Apstulbusi spoksojau į Aspeną.

- Tau visad priklausys gabalėlis mano širdies, Mer, bet aš daugiau tavęs nebemyliu. Kartais dingteli, kad vis dar esu tau reikalingas ir kad tau rūpiu, bet nežinau, ar tai tiesa. Nusipelnei gyventi geriau nei su manimi, antraip jausčiausi išsipareigojęs.

Atsidusau.

- Ir tu nusipelnei daugiau nei būti mano atsarginiu žaidėju.

Aspenas padavė man ranką, paėmiau ją.

- Nepyk ant manęs, - pasakė jis.

- Nepykstu. Džiugu žinoti, kad ir tu nepyksti ant manęs. Nors jis ir žuvo, vis tiek jį myliu.

Aspenas suraukė kaktą.

- Kas žuvo?

- Maksonas, - sukuždėjau, akims pritvinkus ašarų.

Stojo tyla.

- Maksonas gyvas.

- Ką? Bet tas sargybinis sakė, kad jo čia nėra, ir...

- Žinoma, nėra. Jis yra karalius. Slaugomas savo kambaryje.

Pripuoliau apkabinti Aspeno, nuo mano prisilietimo jis sudejavo, bet buvau tokia laiminga, kad visai pamiršau atsargumą. Paskui laimingos ir liūdnos žinios tarsi susipynė.

Lėtai atsitraukiau.

- Karalius Klarksonas žuvo?

Aspenas linktelėjo.

- Karalienė irgi.

- Negali būti! - sudrebėjau vėl apsipildama ašaromis. Juk sakė, kad galėsiu vadinti ją mama. Kaip Maksonas išgyvens tokią netektį?

- Tiesą sakant, jei ne Šiauriniai sukilėliai, tikriausiai būtų žuvęs ir princas. Jie atskubėjo pačiu laiku.

- Tikrai?

Aspeno akyse mačiau nuostabą ir dėkingumą.

- Būtų gerai pasimokyti iš jų. Sukilėliai kaunasi kitaip. Žino, ką daryti. Didžiajame kambaryje atpažinau Augustą ir Džordžiją. Lauke jie turėjo pastiprinimą. Kai tik suvokė, kad kažkas ne taip, kaipmat atsidūrė rūmuose. Nenučiuokiu, iš kur Šiauriniai sukilėliai gavo ginklų, bet jeigu ne jie, mes visi būtume žuvę.

Sunku buvo įsisąmoninti Aspeno žodžius. Man vis dar ieškant trūkstamų dėlionės gabalėlių, atsidarė durys, ir per ligoninės sparną nusirito tylus murmesys. Išvydome susijaudinusią merginą besidairančią po patalpą. Jos suknelė buvo suplėšyta, išsidraikę plaukai krito ant veido, bet aš kaipmat ją atpažinau.

Pralenkdamas mane Aspenas atsisėdo ir šūktelėjo:

- Luse!

Žinojau, kad nuo tokio judesio jam turėjo suskausti, bet balse nebuvo girdėti kančios.

- Aspenai! - aiktelėjo ji ir pasileido per patalpą, net peršokdama kai kuriuos ligonius. Mergina puolė sargybiniui į glėbį ir nusėjo veidą bučiniaus.

Man apkabinus, Aspenas skaudžiai suvaitojo, o dabar atrodė tiesiog laimingas.

- Kur buvai prapuolusi? - reikliai paklausė jis.

- Ketvirtame aukšte. Esu ką tik išlaisvinta, atskubėjau kuo greičiausiai. Kas atsitiko? - paprastai Luse labai bijodavo sukilėlių puolimų, bet dabar buvo susitelkusi tik į Aspeną, tik į jį žiūrėjo.

- Man viskas gerai. O kaip tu? Gal pasirodyk daktarui? - jis apsidairė ieškodamas pagalbos.

- Ne, neturiu nė menkiausio įbrėžimo, - patikino Luse. - Tiesiog jaudinausi dėl tavęs.

Aspenas su didžiuliu atsidavimu pažvelgė Lusei į akis.

- Dabar, kai tu čia, viskas gerai.

Atsargiai, kad nekliudytų tvarsčių, ji glostė jam veidą. Aspenas uždėjo ranką jai ant sprando, švelniai prisitraukė ir karštai pabučiavo.

Lusei kaip niekam kitam reikėjo riterio, ir niekas geriau už Aspeną nebūtų sugebėjęs jos apginti.

Juodu matė tik vienas kitą ir nepastebėjo, kaip pasišalinau. Patraukiau ieškoti žmogaus, kurį išties norėjau pamatyti.

Trisdešimt antras skyrius

Išėjusi iš ligoninės priestato pirmiausia pažvelgiau į rūmus. Jie smarkiai nukentėjo. Išdaužytų langų šukės tviskėjo saulėje. Sugadinti paveikslai, išsprogdintos sienos ir grėsmingos raudonos dėmės ant kilimų priminė man, kaip arti mirties buvome mes visi.

Kopiau laiptais vengdama sutiktųjų žvilgsnių. Iš antro aukšto lipdama į trečią pamačiau auskarą ant grindų. Nejučia ėmiau spėlioti, ar jo savininkė dar gyva.

Atsidūriau laiptų aikštelėje, eidama prie Maksono kambario išvydau daugybę sargybinių. Taip ir turėjo būti. Galbūt galėčiau jį pašaukti. Galbūt jis lieptų sargybiniams praleisti mane... kaip aną vakarą, kai susitikome pirmą kartą.

Maksono kambario durys buvo atviros, žmonės zujo pirmyn atgal, atnešdami popierius ir išnešdami lėkštes. Šalia durų buvo išsirikiavę šeši sargybiniai, veikiausiai jie manęs neįleis. Kai prisiartinau, vienas sargybinis pastebėjo mane. Žiūrėjo prisimerkęs, tarsi norėdamas dar kartą įsitikinti, kad esu ta pati Amerika. Paskui mane pažino ir greta stovintis sargybinis, tada juodu vienas po kito žemai ir pagarbiai nusilenkė.

Sargybinis prie pat durų mostelėjo ranka.

– Mano panele, Maksonas laukia jūsų.

Stengiausi pateisinti sargybinių reiškiamą pagarbą. Eidama atlošiau pečius, nors apdraskytos rankos ir nukirpta suknelė tikrai negerino mano įvaizdžio.

– Ačiū, – padėkojau nežymiai linktelėdama.

Man išengus, pro šalį nuskubėjo kambarinė. Maksonas gulėjo lovoje, pro plonus medvilnės marškinėlius galėjai matyti sutvarstytą kairę krūtinės pusę. Kairė ranka buvo parišta, dešine jis laikė dokumentą, kažką aiškinant patarėjui.

Nors ir pusnuogis, susivėlusiais plaukais, Maksonas atrodė visai neblogai. Ir vis dėlto buvo gerokai pasikeitęs. Galbūt sėdėjo kiek tiesiau? Gal veidas pasidarė rimtesnis?

Maksonas buvo tikras karalius.

– Jūsų Didenybe, – atsidusau darydama gilų tūpsnį. Atsitiesdama išvydau kibirkštėles jo akyse.

– Stavrosai, palik popierius čia. Prašau visų išeiti iš kambario. Turiu pasišnekėti su panele.

Patarnautojai nusilenkė ir patraukė į koridorių. Stavrosas rūpestingai padėjo popierius ant naktinio staliuko ir eidamas pro šalį mirktelejo man. Luktelėjau, kol užsidarė durys, ir žengiau pirmyn.

Troškau pribėgti prie jo, pulti į glėbį ir likti ten amžinai. Vis dėltoėjau palengva, svarstydamą, ar Maksonas nesigaili paskutinių savo žodžių.

– Labai užjaučiu dėl tėvų netekties.

– Vis dar negaliu tuo patikėti, – tarė jis, kviesdamas prisėsti ant lovos. – Vis dar manau, kad tėtis savo kabinete, mama pirmame aukšte. Bet kurią akimirką vienas jų įžengs čia ir skirs man kokią nors užduotį.

– Puikiai tave suprantu.

Maksonas liūdnai nusišypsojo.

– Aišku, supranti, – jis uždėjo ranką ant manosios. Palaukiau tai geru ženklų ir stipriau spustelėjau jam plaštaką. – Motina stengėsi išgelbėti tėvą. Sargybinis man pasakojo, kad tasai atsidūrė sukilėlio taikiklyje, bet mama jį užstojo. Ji žuvo pirma, iškart po jos ir tėvas, – Maksonas palingavo galvą. – Mama visada buvo nesavanaudė. Iki paskutinio atodūsių.

– Neturėtum stebėtis. Esi labai panašus į ją.

Maksonas nusivaipė.

– Aš niekada nebūsiu toks geras kaip ji. Be galo ilgėsiuos mamos.

Paglosčiau jam ranką. Amberli buvo ne mano motina, bet man atrodė, kad ilgėsiuosi jos ne mažiau už Maksoną.

– Bent jau tu likai gyva, – tarė jis, vengdamas mano akių. – Nors tokia paguoda.

Stojo ilgoka tyła, nežinojau, kaip ją nutraukti. Ar turėčiau priminti jo žodžius? Ar paklausti apie Kris? Ar Maksonas išvis nori galvoti apie tai?

– Turiu tau šį tą parodyti, – netikėtai pareiškė jis. – Galbūt pasirodys šiurkštoka, bet vis tiek turėtų patikti. Atidaryk šitą stalčių, – paliepė. – Rasi kai ką viršuje.

Atidariau naktinio staliuko stalčių ir išvydau šūsnį spausdintų popierių. Klausiamai pažvelgiau į Maksoną, bet šis linktelėjo ragindamas skaityti.

Paklusau stengdamasi suprasti, kas rašoma. Pirmą pastraipą perskaičiau net du kartus, vis maniau, kad ką nors ne taip supratau.

– Nejaugi tu... tu ketini panaikinti kastas? – paklausiau Maksono.

– Toks mano sumanymas, – šypsodamasis atsakė jis. – Gal džiūgauti dar per anksti. Tai užduočiai įgyvendinti prireiks daug laiko, bet manau, kad verta imtis. Pažiūrėk, – tarė versdamas didžiulio dokumento puslapius ir bedė pirštu į vieną pastraipą. – Noriu pradėti iš apačios. Pirmiausia ketinu panaikinti aštuntą kastą. Teks atlikti daugybę pokyčių; man rodos, kad po tam tikrų pastangų aštunta kasta galėtų susiliesti su septinta. Vėliau eitūsi sunkiau. Vis dėlto turi būti būdas atsikratyti šios su skaičiais susijusios gėdos, toks mano tikslas.

Mane apėmė pagarbi baimė. Pažinojau tik tokį pasaulį, kur kasta buvo prilipusi prie žmogaus kaip drabužis. O dabar laikiau rankose dokumentą, ir šis tvirtino, kad nematomos ribos tarp žmonių galiausiai bus ištrintos.

Maksonas paglostė man ranką.

- Noriu, kad žinotum, jog tai tavo darbas. Nuo pat tos dienos, kai pašaukei mane koridoriuje ir papasakojai, kokia būdavai alkana, stengiausi ištaisyti padėtį. Štai kodėl taip nuliūdau po tavo pareiškimo per televiziją; tą patį galėjau pasiekti tyliai. Bet jeigu nebūčiau susipažinęs su tavimi, man tikrai nebūtų atėję į galvą, kaip pagerinti žmonių gyvenimą.

Įkvėpiau oro ir vėl įsigilinau į dokumentus. Prisiminiau savo gyvenimo metus, jie bėgo labai greitai. Niekad nesitikėjau daugiau, tik tapti garsia pokylių dainininke ir gal vieną dieną ištekėti. Svairsčiau, ką Maksono apsisprendimas reikš Ilėjos žmonėms, kai būsiu greta jo. Sykiu kuklinausi ir didžiavausi.

- Esama dar šio to, - Maksonas sudvejojo, o aš negalėjau atitraukti akių nuo dokumento.

Staiga ant popierių šūsnes jis padėjo atvirą dėžutę. Joje spindėjo žiedas, nutviekstas pro langą sklindančių saulės spindulių.

- Miegojau pasidėjęs tą prakeiktą daiktą po pagalve, - pasakė apsimestinai suirzęs.

Netardama nė žodžio pažvelgiau į jį, nes nepajėgiau nieko praleisti. Buvau tikra, kad Maksonas gali perskaityti klausimą mano akyse, bet jis paklausė ko kito.

- Ar patinka?

Žiedas buvo nupintas iš plonų auksinių gijų, jos sudarė apskritimą, kurio viduryje puikavosi du brangakmeniai - žalias ir ryškiai raudonas. Papuošalas panėšėjo į karūną. Ryškiai raudonas buvo mano akmuo, o žaliasis - Maksono. Akmenys ryškiai žaižaravo saulės šviesoje ir atrodė neatskiriami kaip mudu.

Keliskart bergždžiai mėginau prabilti. Teišgalėjau šypsotis, ryti ašaras ir linkčioti. Maksonas atsikrenkštė.

- Dusyk mėginau tai padaryti plačiu mostu, bet išpūdingai pralaimėjau. Dabar net negaliu priklaupiti ant kelio. Tikiuosi, neprieštarausi, jei kalbėsiu su tavimi paprastai.

Linktelėjau vis dar nesumodama, ką sakyti.

Maksonas nurijo seilę ir gūžtelėjo sveikuoju petimi.

- Aš tave myliu, - tiesmukai ištarė jis. - Jau seniai turėjau prisipažinti. Galbūt taip būtume išvengę daugybės kvailų klaidų. Kita vertus, - šypsodamasis pridūrė, - visos tos kliūtys tik paskatino karščiau pamilti tave.

Akių kampučiuose man susitvenkė ašaros ir sudrėkino blakstienas.

- Kalbėjau tiesą. Gali sudaužyti man širdį. Kaip jau žinai, verčiau mirsiu, nei

matysiu tave kenčiant. Kai pašautas kritau ant grindų ir maniau, kad atėjo galas, visos mano mintys sukosi tik apie tave.

Maksonas buvo priverstas nutilti. Vėl nurijo seilę, dingojosi, kad tuoj pat apsiverks kaip ir aš. Kiek palūkęjęs kalbėjo toliau:

- Per tas kelias akimirkas apraudojau visa, ko netekau. Kad neišvysiu tavęs, einančios prie altoriaus susitikti su manimi, nematysiu tavo bruožų mūsų vaikų veideliuose, kaip neišvysiu sidabrinių sruogų tavo plaukuose. Kartu stengiausi pažvelgti į viską iš kitos pusės. Mano mirtis išgelbės tau gyvybę, - Maksonas patraukė sveikąjį petį, - kas gi tai, jei ne gėris?

Praradau savitvardą ir apsipyliau ašaromis. Kaip iki šios akimirkos galėjau manyti žinanti, ką reiškia meilė? Širdyje liepsnojantis jausmas atrodė su niekuo nepalyginamas, jis sušildė kiekvieną mano kūno lopinėlį.

- Amerika, - švelniai kreipėsi Maksonas, o aš nusišluosčiau akis ir pažvelgiau į jį. - Matai priešais save karalių, bet suprask, kad tai ne įsakymas. Tai prašymas ir maldavimas. Meldžiu tave padaryti mane laimingiausiu pasaulyje vyru. Suteik man garbę ir tapk mano žmona.

Negalėjau apsakyti, kaip labai šito troškau. Netekau amo, bet atsakė mano kūnas. Įsitaisiau Maksono glėbyje, stipriai jį apkabinau, būdama tikra, kad niekas mudviejų nebeišskirs. Kai karalius mane pabučiavo, viskas stojo į vietas. Radau visa, ko kadaise troškau, - netgi tai, apie ką nesvajojau, - čia, jo glėbyje. Jeigu Maksonas mane ves ir palaikys, tariau sau, tai galėsiu susiremti su visu pasauliu.

Netrukus baigėme bučiuotis, ir Maksonas atšlijo, kad pažvelgtų man į akis. Iš jo veido perskaičiau, kad esu namie. Tada galiausiai atgavau balsą.

- Sutinku.

Epilogas

Stengiausi nedrebėti, nors man nesisekė. Taip būtų buvę kiekvienai merginai. Svarbi diena, prabangi suknelė ir nesuskaičiuojama daugybė išmeigtų į mane akių. Mėginau būti drąsi ir vis dėlto virpėjau.

Žinojau, kad durims atsidarius išvysiu laukiantį Maksoną. Kol aplink vyko paskutinės ruošos bruzdesys, laikiausi tos minties ir mėginau atsipalaiduoti.

– Ak, tai mūsų melodija, – pasakė mama, išgirdusi, kad muzika pasikeitė.

Silvija pakvietė mano šeimą. Džeimsas su Kena atrodė pasiruošęs. Džeradas lakstė aplink, jau spėjęs suglamžyti kostiumą, Mei beviltiškai bandė jį nuraminti, kad jis nors kelias akimirkas pastovėtų vietoje. Nors Džerado kostiumas apsilamdė, mano namiškiai šiandien atrodė tiesiog karališkai.

Labai džiaugiausi, kad mylimi žmonės yra su manimi, širdį spaudė tik dėl tėčio. Vis dėlto jį jutau. Girdėjau kuždant, kaip labai mane myli, kaip didžiuojasi, kad gražiai atrodau. Pažinojau jį taip gerai, kad įsivaizdavau, kokius žodžius būtų šiandien man sakęs; vyliausi išlaikyti šitą ryšį, stengtis, kad jis niekada nenutrūktų.

Taip pasinėrusi į svajones nepastebėjau, kaip prisėlino Mei.

– Amerika, tu atrodai nuostabiai, – tarė ji ir pasistiebusi palietė įmantriai išsiuvinėtą aukštą mano suknelės apykaklę.

– Merė pranoko pati save, tiesa? – paklausiau grožėdamasi suknele.

Iš trijų kambarinių tik ji liko su manimi. Dulkėms išsisklaidžius, aptikome, kad prapuolė kur kas daugiau žmonių, nei manėme. Lusė išgyveno antpuolį ir atsisakė tarnybos, Ana tiesiog dingo.

Dar viena tuščia vieta, kurią reikės užpildyti.

– Dievulėliau, Amerika, tu visa tirti, – Mei čiupo už rankų ir mėgino nuraminti mane, juokdamasi iš mano baiminimosi.

– Žinau, bet nieko negaliu padaryti.

– Marli, – pakvietė Mei, – ateik ir padėk man nuraminti Ameriką.

Prisiartino vienintelė mano pamergė, jos akys kaip visada švytėjo; apsupta dviejų artimų žmonių tikrai pajutau slopstant įtampą.

– Nesijaudink, Amerika, esu tikra, kad Maksonas pasirodys, – erzino Marli.

Mei nusikvatojo, o aš kumštelėjau joms abiem.

– Nesijaudinu, kad Maksonas apsigalvos! Baiminuosi eidama suklupti ar

neteisingai ištarti jo vardą. Sugebu kelti sumaištį, – pasiskundžiau.

Marli priglaudė kaktą prie manosios.

– Šiandien nebus jokios sumaišties.

– Mei! – sušnypštė mama.

– Turiu eiti, nes mama netenka kantrybės. Pasimatysime per ceremoniją, – Mei atsargiai pakštelėjo man į skruostą, stengdamasi neišteplioti lūpų dažais, ir išėjo. Užgrojo muzika, namiškiai apsigrėžė ir nužingsniavo prie altoriaus laukti manęs.

Marli atsitraukė per žingsnį.

– Dabar mano eilė?

– Taip. Šis spalva tau labai tinka.

Rodydama suknelę Marli įsisprendė į šonus.

– Jūsų Didenybe, turite puikų skonį.

Giliai įkvėpiau.

– Dar niekas manęs taip nevadino. Viešpatėliau, po ceremonijos visi ims šitaip kreiptis, – mėginau priprasti prie šių žodžių. Karūnavimas yra vedybų ceremonijos dalis. Iš pradžių turėsiu prisiekti Maksonui, paskui Ilėjai. Iš pradžių žiedai, tada karūnos.

– Tik nepradėk vėl nervintis! – paliepė Marli.

– Stengiuosi! Turiu galvoje, žinau, kas manęs laukia – šiek tiek per daug įvykių vienai dienai.

– Cha! – pareiškė Marli, pasikeitus muzikai. – Tai palauk vakaro.

– Marli!

Nespėjus subarti draugės, ji mirktelejo ir spruko tolyn, ir man beliko sukikenti. Buvau tokia patenkinta, kad Marli grįžo į mano gyvenimą. Oficialiai padariau ją savo patarnautoja, Maksonas tokias pareigas skyrė Karteriui. Šitaip aiškiai parodėme tautai, kad valdant naujajam karaliui bus didelių pokyčių. Buvau laiminga, nes mačiau, kiek daug žmonių tam pritaria.

Lūkuriuodama klausiausi muzikos. Žinojau, kad netrukus nuskambės tam tikros natos ir turėsiu paskutinę progą pasitaisyti suknelę.

Drabužis buvo nuostabus. Baltas sijonas platėjo nuo klubų ir bangomis krito žemyn. Trumpos nėrinių rankovės siekė aukštą apykaklę, su ja atrodžiau tikra princesė. Ant suknelės dar vilkėjau berankovį apsiaustą, besidriekiantį žeme man už nugaros. Per priėmimą aš jį nusivilksiu, nes visą vakarą šoksiu su vyru.

– Mer, ar pasirengusi?

Atsigrėžiau į Aspeną.

– Taip, pasirengusi.

Jis pasiūlė įsikibti į parankę, taip ir padariau.

– Pasakiškai atrodai, – tarė Aspenas.

- Tu irgi visai gražiai pasipuošei, - atšoviau. Nors ir šypsojaisi, supratau, kad Aspenas mato mano nerimą.

- Nėra ko jaudintis, - ramino jis mane. Pasitikinti šypsena privertė tikėti jo žodžiais, taip būdavo visada.

Giliai atsidusau ir linktelėjau.

- Tiesa. Tik neleisk man pargriūti, gerai?

- Nesikrimsk. Jei netvirtai žengsi, paskolinsiu tau šitai, - Aspenas parodė į tamsiai mėlyną lazda, pritaikytą prie uniformos. Tokia mintis prajuokino mane. - Eime, - paragino jis, išvydęs nuoširdžią mano šypsena.

- Jūsų Didenybe, jau laikas, - priminė Silvija. Jos tonas buvo pagarbus.

Linktelėjau jai, ir mudu su Aspenu patraukėme prie durų.

- Išversk juos iš koto savo grožiu, - tarė jis, paskui muzika užgrojo garsiau, ir mes pasirodėme svečiams.

Visa baimė išgaravo. Nors stengėmės sudaryti trumpą svečių sąrašą, bažnyčia buvo sausakimša, šimtai žmonių troško palydėti mane prie altoriaus. Sveikindami mane jie visi atsistojo, todėl negalėjau matyti Maksono.

Man tiesiog reikėjo išvysti jo veidą. Jei tik rasiu tas ramias akis, žinosiu viską ištversianti.

Stengdamasi atrodyti rami šypsojaisi, grakščiai linkčiojau svečiams, dėkodama už atėjimą. Bet Aspenas viską suprato.

- Laikykis, Mer.

Pažvelgiau į jį, man padėjo drąsus jo žvilgsnis.

Patraukėme pirmyn.

Tai nebuvo pats grakščiausias ėjimas prie altoriaus. Ir ne pats greičiausias. Aspeno koja buvo taip sužalota, kad į priekį yrėmės visai pamažu. Bet kokio kito vyro galėjau prašyti nuvedama prie altoriaus? Ar būčiau galėjusi prašyti *kieno nors kito*? Aspenas užėmė labai svarbią vietą mano gyvenime. Ne kaip mano vaikinai, ne kaip draugas, o kaip mano šeimos narys.

Maniau, kad atsisakys, baiminausi, kad išsižeis. Tačiau Aspenas pasakė, kad jam tai bus didelė garbė, ir apkabino mane.

Toks jau jis buvo - atsidavęs ir sąžiningas iki pat galo.

Galiausiai minioje išvydau pažįstamus veidus. Lusė sėdėjo greta savo tėvo. Didžiuodamasi ji plačiai nusišypsojo, nors iš tiesų negalėjo atplėšti akių nuo Aspeno. Eidamas pro Lusę šis atlošė pečius. Žinojau, kad greitai ateis jos eilė tekėti, nekantriai šito laukiau. Aspenas išsirinko puikią merginą.

Greta Lusės kelias artimiausias eiles buvo užėmusios kitos *Atrankoje* dalyvės. Jos tikrai drąsiai pasielgė, nes čia kai ko trūko. Visos šypsojosi, netgi Kris, nors jos akys buvo liūdnos. Būčiau neapsakomai troškusi pamatyti tarp jų Selestę. Įsivaizdavau,

kaip ji būtų pakėlusį akis į dangų, paskui mirktelėjusi ar iškrėtusi kokią nors pokštą, suskėlusį pasipūtėlišką, bet neižeidų sąmojų. Tikrai labai jos ilgėjau.

Man stigo ir karalienės Amberli. Galėjau tik įsivaizduoti, kokia laiminga ji būtų buvusi šiandien, galiausiai įgijusi dukrą. Man atrodė, kad ištekėjusi už Maksono būčiau mylėjusi ją kaip motiną. Neabejoju, jog taip ir būtų buvę.

Tada išvydau mamą ir Mei. Jos buvo stipriai apsikabinusios tarsi palaikydamos viena kitą. Žmonės aplink jas šypsojosi. Mano širdį užplūdo neapsakoma meilė.

Užsižiūrėjusi į svečių veidus taip išsiblaščiau, kad užsimiršau atsidūrusi prie pat altoriaus. Žingtelėjau dar žingsnį... ir pamačiau ją.

Pasaulis aplink mus išnyko.

Jokių kamerų, jokių fotoaparatus blyksčių. Tik mudu. Tik mudu su Maksonu.

Jis buvo užsidėjęs karūną, vilkėjo kostiumą su mėlyna juosta, nusagstyta medaliais. Prisiminiau, ką sakiau, kai tokį ją pamačiau pirmą sykį. Kad tiktų kabėti šalia kandeliabrų. Nusišypsojau prisimindama ilgą kelionę, atvedusią mus čia, prie altoriaus.

Paskutiniai Aspeno žingsniai buvo lėti, bet tvirti. Kai pasiekėme tikslą, atsigrėžiau į ją. Aspenas dar kartą man nusišypsojo, ir aš pakstelėjau jam į skruostą, atsisveikindama su praeitimi. Trumpai žvelgėme vienas į kitą, paskui jis paėmė mano ranką ir padavė Maksonui, o pats pasitraukė.

Vyrai apsikeitė pagarbiais žvilgsniais. Vargu, ar kada nors suprasiu, kas tarp jų vyko, bet ši akimirka buvo taikinga. Aspenas žingtelėjo atgal, o aš pirmyn – užimti vietos, apie kurią galėjau tik svajoti.

Prasidėjus ceremonijai, mudu su Maksonu atsistojome arčiau vienas kito.

– Sveika, mano brangioji, – sukuždėjo jis.

– Nepradėk, – išpėjau atsakydama, ir abudu nusišypsojome.

Maksonas laikė mano rankas, tarsi tik jos šioje žemėje būtų galėjusios ją sulaukyti. Susitelkusi į tai rengiausi išstarti priesaiką, pažadus, kurių niekada nesulaužysiu. Ši diena buvo stebuklinga.

Dabar jau žinojau, kad tai ne pasaka. Suvokiau, kad mudu patirsime sunkių gyvenimo tarpsnių, gluminančių akimirkų. Kad ne visada įvykiai klostysis, kaip mes norime, ir tada turėsime prisiminti, kad patys tai pasirinkome. Ne viską gali atlikti tobulai.

Tai neatrodė kaip laiminga pasakos pabaiga.

Tai buvo kur kas daugiau.